

Giới thiệu Xuyên Nhanh: Cảm Hoá Nữ Phụ Ác Độc

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, cận đại, hiện đại, tình yêu.

Góc nhìn chính: Nam chính.

Phong cách: Nhẹ nhàng.

Edit + Beta: Meow_team aka Đào mèo quảng tộc

Thể loại đầy đủ: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Cận đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Xuyên việt, Ngọt sủng, Hệ thống, Xuyên nhanh, Nữ phụ, Nhẹ nhàng, 1v1, Nam chủ.

Con đường trưởng thành của nam chính là từng bước đi lên, không phải ngay từ đầu đã lợi hại, tính cách cũng có sự thay đổi qua thời gian. Nói là quá trình cảm hóa nữ phụ độc ác, nhưng đường như quan trọng hơn chính là con đường trưởng thành trong chuyện tình cảm của nam chính.

Nam thẳng cứng rắn xuyên nhanh cứu vớt nữ phụ.

Bị nữ phụ trừng mắt, Tô Cẩm Hồng không hiểu làm sao: Tại sao cô ấy lại tức giận?

Hệ thống cảnh báo: "Giá trị độc ác của nữ phụ tăng thêm 20%."

Tô Cẩm Hồng vô cùng hoảng hốt, tại sao độ độc ác của cô ấy lại tăng lên vậy?

Đoạn ngắn thứ nhất:

Hệ thống: Kí chủ, nữ phụ tức giận.

Tô Cẩm Hồng: Vậy tôi chờ cô ấy hết giận rồi đi xin lỗi.

Nữ phụ??? Ngại quá, tôi chỉ biết tức giận hơn thôi.

Đoạn ngắn thứ hai:

Nữ phụ nhìn thấy Tô Cẩm Hồng mua băng vệ sinh về, thẹn quá hóa giận đưa cho anh: "Anh đi mà dùng."

Tô Cẩm Hồng bối rối nói thầm: Tôi không dùng được cái này.

- - - - -

1v1, nam thẳng cứng rắn, tam quan* vững vàng, luôn bảo vệ nữ chính, nữ chính từ đầu đến cuối là một người.

(*) Tam quan gồm nhân sinh quan, thế giới quan và giá trị quan. Thế giới quan hay vũ trụ quan, chỉ quan điểm căn bản của mọi người đối với cuộc sống bao gồm toàn bộ thế giới cùng với quan hệ giữa con người và thế giới bên ngoài.

Tag: *Kiếp trước kiếp này, hệ thống, ngọt văn, xuyên nhanh.*

Từ khóa tìm kiếm:

Nhân vật chính: Tô Cẩm Hồng.

Nhân vật phụ: Lâm Miên Miên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cảm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thế giới thứ nhất (1)

Edit: Bonie

Beta: Xanh + TH

"Reng reng."

Chuông tan học vừa vang lên, các học sinh bắt đầu rục rịch, không ít nam sinh đã thu dọn cặp sách chỉ chờ giáo viên cho tan học. Các nữ sinh cũng lặng lẽ thu dọn hộp bút, sợ giáo viên trên bục giảng chú ý nên không dám đánh tiếng động quá to.

Giáo viên nhìn xuống dưới thấy học sinh trờ nên nóng nảy, một đám ngồi mà cứ như trên ghế đống đinh, không chịu ngồi yên thì bắt đầu dõ dặt hô lên: "Tan học."

"Yeah~" Bọn chúng hoan hô một tiếng, mới vài giây thôi mà không ít người đã chạy ra khỏi phòng học.

Lý Ngọc An bước lên phía trước vỗ bả vai chàng thiếu niên, cười sáng lạn như chỉ hận không thể lộ ra mười sáu cái răng.

"Anh Hồng! Chơi bóng không?"

Tô Cẩm Hồng quay đầu, trước mắt là một thiếu niên tuấn tú, mặt mũi tinh tế, khỏe mỗi cong lên ba phần.

Mỗi cậu hơi cong: "Hôm nay không được, các cậu cứ chơi đi."

Nói chuyện với Ngọc An nhưng ánh mắt lại âm thầm quan sát nữ sinh đang thu dọn cặp sách ở tổ một: Lâm Miên Miên, nữ phụ của thế giới này. Thấy cô đã dọn đồ xong chuẩn bị bước ra khỏi phòng học, Tô Cẩn Hồng vội vàng túm cặp sách ném lên lưng, theo cô ra ngoài.

Nụ cười trên mặt Lý Ngọc An tắt dần, mặt như đưa đám giữ chặt cậu lại: "Chuyện gì vậy anh Hồng? Bóng cũng không chơi, hôm nay em có hẹn với mấy đứa lớp 1 đấy. Em còn nói với tụi nó, anh đột nhiên thông suốt rồi, chơi bóng cực kì lợi hại, cho nên muốn cho chúng nó mở mang tầm mắt một chút mà."

"Nhà có việc, hôm nay phải về sớm nên các cậu cứ chơi trước đi, mai sẽ chơi cùng mọi người." Tô Cẩn Hồng vỗ vai Lý Ngọc An an ủi, đầu cũng không quay lại mà chạy ra phía cửa

Lý Ngọc An nhìn Tô Cẩn Hồng đi liền một mạch thì ừ rừ cụp đuôi đứng tại chỗ. Thảm rồi, ba hoa chích chòe xong kết quả anh Hồng không đi, chắc chắn cậu sẽ bị bọn họ cười đến chết.

Tô Cẩn Hồng theo sau Lâm Miên Miên ra khỏi phòng học, để tránh bị phát hiện, cậu ước chừng khoảng cách, không gần không xa theo sau, lại hỏi hệ thống: "Cầu Cầu, liệu với khoảng cách này nữ phụ có phát hiện ra tôi không?"

"Sẽ không đâu!" Cầu Cầu ở trong đầu Tô Cẩn Hồng kích động nhảy lên, ký chủ của mình đã đến thế giới này được 13 ngày, rốt cuộc cũng bắt đầu tiếp xúc với nhiệm vụ chính rồi!

Tô Cẩn Hồng nhớ lại cốt truyện: Cốt truyện kế tiếp là bước ngoặt đầu tiên trong cuộc đời nữ phụ, bởi vì tài xế trong nhà xin nghỉ một ngày cho nên lúc Lâm Miên Miên trên đường về nhà bị một đám côn đồ chặn lại, ép chụp hình khỏa thân. Tuy rằng hệ thống không mở phần tiếp theo nhưng mà tình tiết này nhất thiết phải thay đổi...

Tô Cẩn Hồng so sánh số lượng côn đồ trong cốt truyện với sức lực của cơ thể này một chút, móc di động ra gọi điện thoại: "Chú Vương, hôm nay chú không cần đón con ở cổng trường, hai mươi phút sau đón con ở ngõ Cao Cảng."

Tô Cẩn Hồng cố tình đi chậm lại, kéo dài khoảng cách và tốc độ bước với Lâm Miên Miên, cho đến khi tới biển hiệu ngõ Cao Cảng.

Lâm Miên Miên không dừng bước, đi tiếp...

Khoan đã, không dừng lại??

Tô Cẩn Hồng không hiểu chuyện gì hỏi hệ thống: "Cốt truyện không phải xảy ra ở ngõ Cao Cảng sao? Sao cô ấy không vào?"

"Cốt truyện xảy ra ở ngõ Cao Cường, đây là ngõ Cao Cảng."

Tô Cẩn Hồng mặt đầy dấu hỏi: "??? Không phải ở ngõ Cao Cảng sao?"

"Ngõ Cao Cường! Là chữ Cường. Là một cái ngõ nhỏ ở bên cạnh ngõ Cao Cảng."

Cầu Cầu: Lỗ tai ký chủ không tốt còn đồ thừa cho tui)

Bấy giờ Tô Cẩn Hồng mới thấy trên bức tường cách đó không xa là tấm biển xiêu vẹo, phủ kín bởi bụi bẩn, trên mặt là ba chữ rất nhỏ: "Ngõ Cao Cường".

Hai mắt Tô Cẩn Hồng tối sầm, thấy Lâm Miên Miên muốn rẽ vào liền nói: "Chú Vương! Lúc nãy con nói nhầm, là ngõ Cao Cường. Là chữ Cường! Chú đừng đến nhầm nhé."

"Được rồi Cẩn Hồng, trên đường bị kẹt xe, có lẽ chú sẽ đến muộn vài phút."

Tô Cẩn Hồng đứng ở phía xa nhìn thấy một đám người cả trai lẫn gái trông giống côn đồ đi đến ngõ nhỏ liền tắt điện thoại. Đang chuẩn bị chạy qua thì Tô Cẩn Hồng đột nhiên nghĩ: Nếu chú Vương đến không kịp thì tiêu đời. Nghĩ vậy, cậu vội vàng gọi điện thoại.

"Ở ngõ Cao Cường đang có một nữ sinh bị đám lưu manh chặn lại, phiền các anh tới mau lên, là chữ Cường!" Nói xong câu đó, không đợi đối phương trả lời, Tô Cẩn Hồng cúp điện thoại, tiến tới ngõ Cao Cường.

Lâm Miên Miên đáng thương đang đứng cạnh quán nhỏ bên trong ngõ, bị vài nam thanh niên vây quanh, mà người bán hàng rong lúc này đang hoảng loạn dọn đồ rồi đẩy xe đi ra bên ngoài, thể hiện rất rõ ràng bản thân không muốn liên quan tới mấy tên côn đồ.

Lúc Tô Cẩn Hồng đi vào, Lâm Miên Miên đã bị một đám người ép vào góc, cô ôm cặp sách ở trước ngực, né tránh mấy người đang có ý đồ sờ mặt và tay cô. Thế nhưng sau lưng là vách tường, không còn đường lui nữa rồi. Cô tuyệt vọng nhìn bóng dáng người bán hàng rong cuống quýt rời đi.

Tô Cẩn Hồng hít sâu hai hơi để dịu lòng mình: Aiz, cùng lắm là đánh một trận, nghĩ lạc quan thì nếu chú Vương tới sớm thì chỉ cần đánh một nửa thôi.

Tô Cẩn Hồng có chút khản trương, hít sâu một hơi, vừa đi vừa hét: "Mấy người không được ức hiếp..."

"Bịch!"

Tô Cẩn Hồng còn chưa nói xong, chân trái đạp trúng một miếng gạch không biết ở đâu ra làm cho đứng không vững, cả người lao xuống đất. Cậu quỳ rạp trên mặt đất, nhìn đám côn đồ đang bước về phía mình, xấu hổ cười cười, muốn chống người dậy: "Xin lỗi, quấy rầy rồi."

Đám côn đồ vây quanh Tô Cẩn Hồng đều cười, một nam sinh trong đó dẫm một chân lên người Tô Cẩn Hồng mới ngóc đầu được một chút: "Bố bảo mày đứng lên sao?"

Đau hết cả người...

Tô Cẩn Hồng cảm thấy toàn thân không có chỗ nào là không đau, những đòn đá và gây roi như mưa xuống người anh.

"Cầu Cầu! Ký chủ không có bàn tay vàng sao? Kiểu như trong thời gian ngắn có thể trở nên lợi hại hoặc là giảm cảm giác đau đớn?"

"Xin lỗi ký chủ, không có!"

Tô Cẩn Hồng cắn răng chịu đựng nỗi đau trên người, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, mặc cho đám côn đồ đánh, tay phải lạng lẹ sờ đến cục gạch trên mặt đất, trong lòng còn nghĩ Cầu Cầu: "Thế tôi còn cần anh làm quái gì!"

Anh căng chặt cơ bắp, sức mạnh bùng nổ trong nháy mắt, tay trái chống người dậy, tay phải lập tức vung gạch lên quơ loạn xạ những người xung quanh. Bọn chúng bị hành động này làm cho hết hồn, lùi lại hai bước.

Tô Cần Hồng đứng thẳng, nhìn những thiếu niên trước mặt. Cậu bị bảy tám người có vẻ lưu manh với đủ kiểu tóc kỳ quái vây quanh. Lâm Miên Miên cũng bị cả trai lẫn gái vây lấy, rúc ở trong góc vừa lo lắng vừa kinh ngạc nhìn Tô Cần Hồng.

Trong đó có một tên ngâm thuốc lá: "Ồi trời, thằng công tử bột này còn học đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân tới cứu con bé cơ à. Bọn tao cũng không làm khó mày, bây giờ mày quý xuống hồ lên ba lần cầu ông ơ con sai rồi, để con bé kia lại là mày được đi ngay lập tức. Anh ưu ái mày đến thế còn gì."

Mấy tên còn đồ mặc quần áo xộc xệch, tóc nhuộm vàng khè nhìn Tô Cần Hồng cười gian, lộ ra hàm răng ố vàng vì thuốc lá. Đứa nào đứa nấy lộ ra vẻ mặt chờ xem kịch vui, đợi xem thằng công tử bột kia nhục nhã quỳ xuống trước mặt nữ sinh.

Tô Cần Hồng đứng càng lâu càng có thể cảm nhận được sự đau đớn mà bọn kia để lại sau trận đánh vừa rồi. Tay cầm gạch run lên, hai đùi cũng rất đau, cảm giác như không đứng được, chân trái vừa mới bị thương nên không thể ra sức được nữa.

Khi Tô Cần Hồng còn ở thế giới thực, mặc dù thời gian tiếp xúc với nữ sinh không nhiều lắm, nhưng vì gia giáo nên từ trước đến nay lễ phép và tôn trọng họ mười phần. Anh thực sự không nỡ bỏ cô gái này lại. Cho nên đành phải..

Trong ngõ nhỏ âm u, có thiếu niên áo sơ mi đồng phục dính đầy máu. Trên mặt đầy những dấu chân cùng vết thương, trên quần lộ ra vết máu. Cậu đứng đó, tay phải cầm gạch, đầu hơi nghiêng còn ánh mắt thì nhìn về phía nữ sinh sợ hãi và lo lắng đang ngồi xôm ở góc tường.

Nữ sinh rúc ở góc tường, nhìn ánh mắt trấn an của thiếu niên cách mình mấy tên côn đồ.

Thiếu niên gầy gò xoay đầu dứt khoát, chuẩn bị tâm lý đánh nhau, trên mặt vẫn là sự bình tĩnh, thậm chí cậu còn trào phúng chúng:

"Tôi không phải anh hùng thế nhưng mấy kẻ bắt nạt con gái các người chỉ là đồ bỏ đi." Tô Cần Hồng cầm gạch trên tay, tươi cười nói lời châm chọc.

Lời còn chưa dứt, tay cầm gạch của Tô Cần Hồng đập hết sức tên lưu manh trước mặt, cướp một cây gậy từ trên người tên lưu manh mới đánh anh, cố gắng đánh mấy tên xung quanh. Mỗi chỗ gậy rơi xuống đều có người kêu thảm thiết.

Nhưng trong lòng Tô Cần Hồng rất rõ ràng trên người đã bị thương không nhẹ. Bị đánh lâu như vậy, mặc dù sức lực bùng nổ trong nháy mắt nhưng thân thể này cũng không chống đỡ được bao lâu. Đã thua còn bị đánh, sao không xuống tay mạnh một chút dọa cho họ sợ?

Hai người che bụng kêu thảm ngã xuống. Mặt khác mấy tên côn đồ bị bất ngờ, đứng như trời trồng, thấy đồng bọn ngã xuống mới sực tỉnh. Đám người lúc đầu cầm gậy hung ác đánh Tô Cần Hồng đột nhiên sững sờ, cho đến khi một người có vẻ như là tên cầm đầu hô lên: "Mẹ kiếp chúng mày đơ ra làm cái gì, đánh thẳng nhai này! Đánh chết con mẹ nó!"

Tô Cần Hồng cố hết sức dùng lưng chịu đựng trận đòn ngày một hung ác như muốn lấy mạng cậu của chúng.

Gậy trong tay sắp không cầm được, mỗi bộ phận trên người đều bị gậy đập trúng. Tô Cần Hồng chịu đựng đòn roi, ánh mắt luôn nhìn đến nữ sinh đang rúc ở góc tường, nơi có ánh mắt khẩn trương, hoảng sợ lại mang theo một chút mong đợi.

Trong lòng Tô Cần Hồng âm thầm kêu khổ: "Sao chú Vương còn chưa tới? Mình sắp không chịu nổi nữa rồi." Nhưng lúc đối mặt với đòn roi, Tô Cần Hồng không lùi lại nửa bước, kiên định lấy thân bảo vệ cô gái phía sau.

Chân phải Tô Cần Hồng mượn lực nhảy lên, hết sức đập đám lưu manh trước mặt.

Chiến cuộc từ từ bị Tô Cần Hồng liều mạng thay đổi, nhưng Tô Cần Hồng cũng chỉ là duy trì cân bằng, ưu thế không hề nghiêng về phía cậu.

Mấy tên lưu manh ôm bụng dựa vào trên tường, còn lại bốn năm thiếu niên bắt lương đứng trước mặt Tô Cần Hồng.

"Chúng mày làm gì vậy!"

Chú Vương thân hình cao lớn, mặt râu quai nón thoạt nhìn so với bọn họ càng không giống người tốt, khiến cho bốn năm tên côn đồ không khỏi có ý rút lui. Bọn chúng liếc nhìn nhau rồi cất bước chạy, không chút nào quan tâm mặc kệ đồng bọn còn nằm kêu rên trên mặt đất.

Chú Vương lo lắng đỡ lấy Tô Cần Hồng. "Cần Hồng, sao con lại bị bọn họ đánh? Chú sẽ báo ngay cho ba mẹ con rồi đưa con đi bệnh viện!"

Hết như trên phim, sau khi kết thúc thì cảnh sát mới từ từ xuất hiện, mặt mũi đầy vẻ chính nghĩa chỉ vào mấy tên côn đồ còn dư lại trên mặt đất hét: "Không được nhúc nhích! Toàn bộ ôm đầu ngồi xôm xuống!"

Tô Cần Hồng dùng chút sức lực cuối cùng nói với chú Vương: "Trước tiên chú đưa cô gái đang dựa tường về nhà rồi hãy đi bệnh viện."

Sau khi tỉnh lại, Tô Cần Hồng phát hiện cốt truyện trong đầu xuất hiện ngày càng nhiều.

- - -

Lời tác giả:

Tô Cần Hồng tỏ vẻ: Vì sao tôi lại không giống như nam chính khác, xuất hiện trong ánh đèn vàng lấp lánh rồi được ôm mỹ nhân về?

Tác giả nhìn trời.

- - - -

Meow: Vì cậu không có "bàn tay vàng", khổ thân thanh niên best thảm hại trong làng nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thế giới thứ nhất (2)

Edit: Reeu

Beta: Xanh, TH

Sau khi tỉnh lại, Tô Cần Hồng phát hiện cốt truyện trong đầu xuất hiện ngày càng nhiều.

Nguyên chủ cũng tên là Tô Cần Hồng. Hoàn cảnh gia đình được đối đãi trọng hậu, thành tích xuất sắc, mặt mũi tuấn tú, tính tình ngay thẳng thật thà. Nguyên chủ cũng là vì ngăn cản bạn nữ cùng lớp bị bắt nạt mà bị đám côn đồ đánh đến chết.

Nữ phụ tên là Lâm Miên Miên, học cùng lớp với Tô Cần Hồng, là thanh mai trúc mã với nam chính Chu Nghiêu Bàn, vẫn luôn yêu thầm nam chính. Cho đến một ngày bị tên côn đồ chụp ảnh được, chúng lấy bức ảnh ra để uy hiếp, ép Lâm Miên Miên từng bước, từng bước một vào đường cùng.

Ban đầu, nam chính Chu Nghiêu Bàn là cọng rom cứu mạng của Lâm Miên Miên, mặt mũi tuấn tú, tính tình trắng hoa. Hắn không chê cảnh ngộ của Lâm Miên Miên, hơn nữa còn xem cô như là em gái khiến Lâm Miên Miên càng thêm mê đắm. Mà thái độ của Chu Nghiêu Bàn vẫn luôn vô cùng mập mờ. Mãi cho đến khi chị họ của Lâm Miên Miên là nữ chính xuất hiện, nam chính đối với nữ chính là vừa gặp đã yêu, dần dần sự chú ý đối với Lâm Miên Miên giảm bớt. Cọng rom cứu mạng cuối cùng của Lâm Miên Miên cũng bị nữ chính cướp mất, vì thế bắt đầu trở nên độc ác, trở thành vật cản của nữ chính.

Tô Cần Hồng tiếp nhận xong câu chuyện này....

"Cầu Cầu, cậu có biết vì sao tôi lại muốn tham gia vào cái loại thế giới tiểu thuyết ngôn tình 18 kiểu máu chó ba xu này không?"

"Vì có cơ hội được trở về thế giới của chính mình."

Tô Cần Hồng mặt không cảm xúc: "Không, là não tôi bị úng nước."

Cầu Cầu: "... " QAQ bị kí chủ ghét bỏ phải làm sao bây giờ!

Tô Cần Hồng nằm trên giường, mở to mắt không nghĩ tới việc hệ thống lại chọn cho mình cái thế giới máu chó ba xu trong ngôn tình này.

"Cho nên kí chủ, hiện tại anh có manh mối gì sao?"

"Có, mặc dù sau này nữ phụ lật tung trời đất lên nhưng nguyên nhân chủ yếu anh biết là ở đâu không?"

"Anh đừng lải nhải nữa!"

Tô Cần Hồng tràn đầy tự tin nói: "Ồ chỗ cô ấy quá ỷ lại nam chính, cho nên về sau lúc nam chính yêu người khác cô ấy mới tức giận. Chuyện này giải quyết rất dễ."

Cầu Cầu: "???" (Đơn giản như vậy sao?)

Ánh mắt Tô Cần Hồng kiên định, tay nắm chặt, còn múa may một chút.

"Cho nên tôi muốn cho cô ấy nhận thức được trên thế giới này không chỉ có tình yêu, mà còn có những phong cảnh đẹp khác đáng cho cô ấy thưởng thức. Đợi cô ấy trải qua đủ mọi thứ tuyệt vời trong cuộc sống này, tự nhiên sẽ không còn cố chấp với yêu đương."

Cầu Cầu: "???" Tôi phải nhắc nhở kí chủ anh ấy lấy lời thoại trong kịch bản tình yêu sao!

"Hiện tại cô ấy nghĩ nhiều như vậy là bởi vì quá nhàn. Làm việc nhiều, mục tiêu cao, mỗi ngày đều bận thì sẽ không bị hormon tuổi dậy thì quấy nhiễu, bởi vì không có thời gian."

Cầu Cầu...

Trời ơi, đây là kí chủ nam thẳng cứng rắn học tập là nhất sao? Cầu Cầu dám lấy 18 năm kinh nghiệm ra mà đảm bảo rằng cậu chưa bao giờ gặp ký chủ nào kỳ lạ như vậy.

Tô Cần Hồng mở mắt ra, nhìn thấy ba mẹ nguyên chủ đang lo lắng vây quanh người mình.

"Ba mẹ."

"Con tỉnh lại là tốt rồi... Tỉnh là tốt rồi!" Mẹ nguyên chủ nghẹn ngào nói: "Mẹ đi hỏi xem thám Trương có đem canh gà không?"

Ba Tô Cần Hồng sắc mặt u ám, râu ria xồm xoàm. Ông nhìn con trai mặt mũi tái nhợt đang nằm trên giường: "Con không việc gì là tốt rồi, đàn ông con trai nên dũng cảm, có trách nhiệm nhưng có điều vẫn nên tự lượng sức mình. Lần sau đừng lỗ mãng giống như lần này, phải chú ý an toàn của chính bản thân."

"Đúng rồi, ba xin cho con một chiếc vòng, vòng này giúp con tĩnh dưỡng thân thể, còn có thân thể này của con quá yếu! Con trai nên khỏe mạnh chút, ăn nhiều, rèn luyện nhiều, gầy gò thế này ra thể thống gì!"

"Cảm ơn ba!"

Tô Cần Hồng nằm trên giường suy nghĩ: Ảnh hưởng thay đổi lớn đến tính cách của Lâm Miên Miên đã bị mình hóa giải, chắc là trong khoảng thời gian ngắn cốt truyện sẽ không có biến động quá lớn, nhưng thật ra còn có kì thi sát hạch của tháng sau. Chỉ sợ với Tô Cần Hồng hiện tại đây mới là khó khăn lớn nhất phải đối mặt.

Suy cho cùng ai có thể biết mình đã tốt nghiệp trung học* mà mười năm sau còn phải về học lại. Học! Từ! Đầu!

(*) Là cao trung bên Trung Quốc, tương đương với cấp trung học phổ thông ở Việt Nam. Bản edit hoàn thiện nhất được cập nhật tại [wattpad Meow_team](https://www.wattpad.com/user/Meow_team) (https://www.wattpad.com/user/Meow_team) và [wordpress](https://meowteam.home.blog/) (<https://meowteam.home.blog/>)

Cuộc đời mà, phong ba bão táp cứ đột ngột mà ập xuống.

"Kí chủ...kí chủ! Về thi cử tôi có thể cung cấp cho anh bàn tay vàng! Bên trong tôi có rất nhiều tài liệu học tập có thể cung cấp cho anh!"

"Bàn tay vàng?"

"QAQ đương nhiên lúc kiểm tra thì không thể tra cứu, dù sao nếu tôi tham gia vào quá nhiều thì sẽ bị thể giới này loại trừ."

"... Thế rốt cuộc anh có tác dụng gì?"

Cầu Cầu tui thân tự ôm lấy mình, suốt ngày bị kí chủ ghét bỏ.

Hồi còn trẻ Tô Cẩm Hồng đi học cũng được coi là xuất sắc, nhưng tốt nghiệp cao trung đã mười mấy năm rồi. Bây giờ lại phải tiếp xúc với những kiến thức đó, tuy rằng 5 năm thi đại học, 3 năm làm bài thi nhưng nhìn lại vẫn có chút không quen.

Tô Cẩm Hồng truy cập hệ thống cơ sở dữ liệu học tập, mở sách ảo, cầm bút ảo. Tay trái lật sách giáo khoa, tay phải mở tài liệu tham khảo, đối chiếu đề bài tương ứng. Đại não suy nghĩ, thẩm nhuần tri thức cũng như nghĩ cách giải đề.

.....

Sau đó, Tô Cẩm Hồng rời giường chuẩn bị đi học.

7 giờ sáng, ánh mặt trời chiếu rọi, thiếu niên có làn da trắng trẻo, dáng người cao gầy yếu ớt đứng ở cửa lớp xem sơ đồ lớp mới.

Không giống các cậu nhóc khác cùng tuổi thích đeo cặp chéo, Tô Cẩm Hồng đeo cặp sau lưng, cẩn thận tìm kiếm tên mình.

Bỗng nhiên Lí Ngọc An nhào tới ôm lấy bả vai Tô Cẩm Hồng, nhìn quanh các bạn học đang cãi nhau ầm ĩ mượn bài tập về nhà để chép hết lên: "Ồi, anh Hồng đã trở lại!"

Nháy mắt mấy nam sinh vốn dĩ đang chép bài tập trên bàn cũng đi đến, cười đùa cợt nhả: "Anh Hồng, nghe nói anh với Lâm Miên Miên là anh hùng cứu mỹ nhân. Có phải anh có ý tứ với bạn ấy không ha ha ha."

"Đúng vậy anh Hồng, anh nói thật với chúng em đi, dù sao chúng em cũng sẽ không ngại."

Tô Cẩm Hồng nhìn mấy nam sinh trước mặt, trên mặt chỉ thiếu viết hai chữ buồn chuyện.

"Chép bài tập xong rồi sao?"

Những lời này tựa như một nhát dao, mấy nam sinh vừa mới còn cười đùa cợt nhả tức sợ hãi rụt rè chạy về vị trí cũ.

Trong đó có một học sinh nam đang vội vàng chép bài vẫn còn tranh thủ ngẩng đầu lên nháy mắt ra hiệu với Tô Cẩm Hồng: "À đúng rồi, chỗ ngồi mới của anh ở ngay bên cạnh Lâm Miên Miên, có phải là rất khéo hay không!"

Tô Cẩm Hồng: "..."

Cậu không phản ứng lại nam sinh kia, bắt đầu tự mình đi tìm chỗ ngồi.

Mặc dù bình thường Tô Cẩm Hồng không nói nhiều nhưng bạn học hỏi vấn đề gì đều sẽ rất nhiệt tình giải đáp, ngày thường tìm cậu mượn bài tập về nhà cũng không keo kiệt, cho nên mối quan hệ với bạn bè trong lớp cũng không tệ.

Rất nhanh đã có bạn học chỉ cho Tô Cẩm Hồng: "Anh Hồng ngồi đây nè, chỉ cách em một lối đi nhỏ. À đúng rồi, anh và Lâm Miên Miên ngồi cùng bàn, lớp học chỉ có 2 đôi nam nữ ngồi cùng bàn nha, trong đó một đôi chính là hai người."

Nghe được âm cuối của nam sinh phoi phới, khóe miệng Tô Cẩm Hồng không nhịn được rút lại.

Quanh cậu, các bạn học đang vui đùa chép bài tập cũng tranh thủ ngẩng đầu liếc mắt với Tô Cẩm Hồng, dù sao thời gian học tập nhàm chán, chuyện khiến mấy cô cậu này hứng thú cũng chỉ có thể là chuyện tình cảm nam nữ mập mờ như có như không, đặc biệt là kiểu nữ sinh xinh đẹp giống Lâm Miên Miên.

Lúc buổi học sắp bắt đầu, Lâm Miên Miên bước vào phòng học, lại dẫn đến một trận xôn xao. Không ít bạn học âm thầm quan sát hành động của Lâm Miên Miên và Tô Cẩm Hồng, chuẩn bị quấy rối.

Lâm Miên Miên nhìn nam sinh đang đọc sách trước mặt, có chút do dự: "Phiền cậu một chút!"

Tô Cẩm Hồng đứng lên, trong nháy mắt trán Lâm Miên Miên chỉ tới vai cậu. Áo sơ mi trắng không bay lên xẹt qua chóp mũi Lâm Miên Miên.

Lâm Miên Miên không nhịn được hơi ngậy người, thoạt nhìn rõ ràng là một nam sinh yếu ớt, ngày đó đứng phía sau cậu, nhìn cậu đối mặt với nhiều người như vậy mà không hề có ý rút lui. Giống như anh Nghiêu Bàn vậy, đều có thể cho cô cảm giác an toàn.

Cô nhìn nam sinh bên cạnh đang chăm chú đọc thuộc bài Tì bà hành, trong chốc lát bỗng thấy bối rối nên quyết định đi đọc sách. Nói lời cảm ơn... Lúc sau sẽ tìm cơ hội.

Mà Lâm Miên Miên không hề hay biết, nam sinh kế bên về mặt lạnh nhạt dường như đang chăm chú với sách giáo khoa, vậy nhưng âm thanh trong lòng thì...

"Kí chủ, kí chủ!!! Nữ phụ lại ngấm trộm anh! Rất nhanh nữ phụ sẽ đối với anh có ấn tượng tốt. Sau đó sẽ không thích nam chính nữa! Sau đó chúng ta liền thay đổi cuộc sống bị ép buộc đau thương nguyên gốc của nữ phụ, hoàn thành nhiệm vụ! Thành công!"

"... Trong lúc tôi học bài, anh còn nói thêm câu nào tôi lập tức đi giúp nữ phụ và nam chính được ở bên nhau."

Cầu Cầu tui thân không dám nói lời nào, suốt ngày bị kí chủ uy hiếp, thật là mệt.

Ánh mắt của Lâm Miên Miên luôn vô thức hướng về phía bạn cùng bàn bên cạnh. Thờ cổ trước mặt càng thêm nhạt nhẽo, nhìn một cái là không muốn nhìn thêm. Cô làm cách nào cũng không thể tập trung được.

"Ồm..."

"Thuộc Tì bà hành rồi?"

"Chưa trôi chảy lắm." Lâm Miên Miên mờ mắt trả lời.

"Tiết ngữ văn đầu tiên kiểm tra đọc thuộc lòng, không được thì phải chép năm lần, tan học còn phải đến văn phòng của giáo viên."

"Sao cậu biết?"

"Trên bảng đen viết."

Lâm Miên Miên khăn trương nắm quai cặp sách, nhìn nam sinh bên cạnh cúi đầu đọc sách, mí mắt cũng không nâng, lời cảm ơn tới miệng mà không có cách nào nói ra.

"Học đi. Lát nữa cậu bị gọi, giáo viên đứng ở bên cạnh tôi không có cách nào nhắc đâu."

Lâm Miên Miên bỗng nhiên khăn trương, vô cùng lo lắng rồi lấy bài ra học. Cô nhanh chóng mở bài văn ra: Vừa muốn nói gì, lập tức đã quên. Quên đi, nhanh chóng học thuộc lòng đã.

Tối giờ ngữ văn, thầy Vương tay trái cầm sách, tay phải chống eo: "Tổ ba, Lâm Miên Miên lên bảng, lần trước điền vào chỗ trống thơ cổ, em một chữ cũng không đúng."

Các bạn học nhỏ giọng cười, khuôn mặt trắng nõn của Lâm Miên Miên nháy mắt trở nên đỏ bừng, ngại ngần đứng lên, đầu óc trống rỗng. Một câu văn cô cũng không nhớ rõ, toàn bộ phòng học đều vô cùng yên tĩnh, hầu như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Lâm Miên Miên.

Lâm Miên Miên cảm giác được mọi người đều đang nhìn mình, nhưng một câu cũng không nhớ nổi, lại càng thêm bối rối. Cô cúi đầu, tay nắm góc áo đồng phục, suy nghĩ lung tung: Đọc không được chắc chắn sẽ bị giáo viên phê bình trước lớp, tan học còn phải ở lại chép phạt.

"Bến Tầm Dương canh khuya đưa khách..."[1]"

Tô Cẩm Hồng ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, mặt dày làm bộ ngây thơ vô tội như không phải cậu nhắc, ánh mắt của giáo viên ở đằng sau phóng tới, anh vẫn thản nhiên đặt bút viết.

"Bến Tầm Dương, canh khuya đưa khách.

Quạnh hơi thu, lau lách đìu hiu..."[2]"

[1], [2] Bản edit sử dụng bản dịch thơ "Tỳ bà hành" của Phan Huy Thực.

Lâm Miên Miên đọc tiếp, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thuộc câu đầu, đoạn sau cứ tự động tuôn ra.

"Mở đầu đọc cũng không thuộc lắm, tiếng Tô Cẩm Hồng nhắc tôi đều nghe thấy được. Dù sao thì vẫn có học qua, lần sau học thuộc hơn một chút. Ngồi xuống đi, Tô Cẩm Hồng, em không phải vừa mới nhắc bạn sao? Tôi xem em học như nào?"

"Cách."

Tô Cẩm Hồng để bút xuống bàn, về mặt vô tội đứng lên:

"Thưa thầy, phần sau em còn chưa kịp học!"

Lời tác giả: Thầy Vương cầm thước trên tay: Được lắm, bản thân không thuộc còn đi nhắc bài.

Tô Cẩm Hồng mặt vô tội: Xin lỗi thầy, em sai rồi.

Thầy Vương: Lần sau còn tái phạm không?

Tô Cẩm Hồng ngoan ngoan cúi đầu nói: Còn ạ.

Thầy Vương tức giận đến choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thế giới thứ nhất (3)

Edit: Reeu

Beta: TH + Sun

"Cách."

Tô Cẩm Hồng ném chiếc bút xuống bàn, về mặt vô tội đứng dậy: "Giáo sư, mặt sau em còn chưa thuộc!"

"Bản thân chưa thuộc mà còn đi nhắc bài cho người khác?" Thầy Vương suy nghĩ nhìn Tô Cẩm Hồng: "Về nhớ học thuộc bài, còn cả chép lại bài năm lần nữa, đừng có quên!"

Lâm Miên Miên vừa biết ơn vừa áy náy nhìn Tô Cẩm Hồng: "Cảm ơn, còn có thật xin lỗi... Làm liên lụy đến cậu rồi."

Tô Cẩm Hồng không cho là phải, nhún vai: "Có gì mà xin lỗi. Dù sao lúc thi sát hạch cũng kiểm tra, sớm muộn gì cũng phải học thuộc."

"Năm lần kia... Minh chép giúp cậu nhé."

Tô Cẩn Hồng ngoài ý muốn nhưn mây: "Không cần, chép năm lần cũng không nhiều lắm, vừa vận học thuộc luôn." Cậu ở trong lòng gọi hệ thống: "Cầu Cầu, không đúng, không phải nói nhiệm vụ là cảm hóa nữ phụ độc ác sao? Lâm Miên Miên thoát nhìn còn rất biết cách báo đáp ân nhân?"

Cầu Cầu giảng giải nói: "Kí chủ, bất kể tính cách cô ấy như thế nào nhưng thế giới này đã định là nữ phụ độc ác, không phải tất cả mọi người ai cũng đều thực sự độc ác."

"Haizz, nghe có phần hơi thâm, từ nhỏ đã bị định trước là độc ác. Nhưng mà kí chủ vĩ đại của anh sẽ cứu vớt các cô ấy khỏi nước sôi lửa bỏng." Tô Cẩn Hồng tự tin nói.

"Tôi cũng cảm thấy kí chủ cực kì giỏi nha!"

Trong lòng Cầu Cầu: Loài người kiêu ngạo quá!

Chuông tan học vang lên: "Đi thôi anh Hồng, cùng đi lấy nước!". Lý Ngọc An nói rồi ôm lấy bả vai của Tô Cẩn Hồng, ánh mắt còn liếc liếc Lâm Miên Miên, tựa như trêu chọc nhìn Tô Cẩn Hồng.

Tô Cẩn Hồng đứng lên, chuẩn bị đi qua hành lang, cả người bỗng chốc thả lỏng. Mới ra khỏi cửa phòng học, cậu liếc mắt một cái liền nhìn thấy mặt Chu Nghiêu Bàn đang đứng ở trước cửa phòng học lớp mình.

"Kí chủ... Kí chủ!! Nam chính xuất hiện!" Cầu Cầu kích động không nhịn được bắt đầu nhảy xuối nhảy ngược.

"Đây là nam chính hả?"

"Cao thì cũng cao chỉ có điều không cao bằng tôi, đẹp trai thì cũng rất đẹp trai nhưng tiếc là cũng không đẹp trai bằng tôi. Thoạt nhìn so với tôi thì khỏe mạnh hơn một chút, nhưng mà không việc gì, tôi hàng ngày tập luyện cũng sẽ vạm vỡ hơn."

Tô Cẩn Hồng nghiêm túc đánh giá nam chính từ đầu đến cuối: Ừm, cũng được, có điều so với bản thân mình còn kém một chút.

Chu Nghiêu Bàn: "Có thể gọi Lâm Miên Miên lớp các bạn giúp tôi một chút được không? Cảm ơn!"

Xung quanh các nam sinh vốn dĩ đang cười đùa cợt nhả và lấy nước đều sững sốt, âm thầm nhìn thoáng qua vẻ mặt Tô Cẩn Hồng. Cả lớp đều biết Chu Nghiêu Bàn và Lâm Miên Miên cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ rất tốt nhưng người anh em của mình có vẻ như thích Lâm Miên Miên. Việc này rất vội, không thể giúp!

Mấy nam sinh đều xấu hổ đứng ở đó không biết nên nói gì lúc này, chỉ có Tô Cẩn Hồng hướng mắt vào trong phòng học gọi: "Lâm Miên Miên, có người tìm."

Sau khi Lâm Miên Miên đi ra, Chu Nghiêu Bàn lo lắng quan sát cô: "Miên Miên, em không sao chứ? Lúc trước anh ở chỗ khác, vừa trở về liền nghe thấy chuyện này. Em không bị thương chứ?"

"Em không sao, đúng lúc bạn cùng lớp em đi ngang qua đã cứu em. Đây là anh Nghiêu Bàn, còn đây là Tô Cẩn Hồng." Lâm Miên Miên hơi ra hiệu về phía Tô Cẩn Hồng.

"..." Tô Cẩn Hồng gật gật đầu, không để ý vẫy tay một cái, mấy nam sinh vây quanh đang lôi kéo cậu đi lấy nước.

Chu Nghiêu Bàn nhìn bóng lưng Tô Cẩn Hồng vừa cao vừa gầy, không hiểu sao có cảm giác nguy hiểm: "Đây là Tô Cẩn Hồng đứng trong top 20 à? Nhìn qua không giống người tốt bụng lắm. Cậu ta không phải là thích em chứ Miên Miên? Hiện tại em không thể vừa học vừa yêu đương! Tuy rằng cậu ta cứu em, nhưng mà..."

Lâm Miên Miên cau mày, không nghe Chu Nghiêu Bàn lái nhái suy đoán lung tung: "Anh Nghiêu Bàn, cậu ấy không thích em, chỉ là học cùng lớp mà thôi." Nhớ tới hôm nay cậu đã giúp đỡ môn ngữ văn, lại nói thêm: "Nhưng mà bình thường cậu ấy rất thích giúp đỡ mọi người."

Trong lòng Lâm Miên Miên nghĩ: Tô Cẩn Hồng đối với mình lạnh nhạt như vậy, giúp đỡ chắc hẳn cũng là vì tình cảm bạn bè, sao có thể có hứng thú với mình. Nhưng thật ra anh Nghiêu Bàn... Mặc dù khuyên mình không nên yêu đương, vậy mà chính anh ấy lại suốt ngày có bạn gái.

Lâm Miên Miên nghĩ vậy, đột nhiên tâm tình trở nên không tốt, có chút bức bối vầy vầy qu怨 sách trên tay: "Anh Nghiêu Bàn, anh còn có việc gì sao? Nếu không có việc gì em đi về trước đọc sách đây."

Chu Nghiêu Bàn rất biết điều nói: "Ừ, Miên Miên em về đi. Rảnh chúng ta nói chuyện sau."

Trong lòng lại nghĩ: Miên Miên chắc sẽ không coi trọng cái người yếu ớt, cậ có thành tích tốt đó đấy chứ? Ỗ vào khuôn mặt liền đi khắp nơi trêu chọc nữ sinh. Nếu thật là như vậy, mặc dù cứu Miên Miên cũng phải tìm cơ hội cảnh cáo hấn cách xa em ấy một chút.

Mà lúc này: "Kí chủ!! Nhắc nhở nhắc nhở!! Giá trị độc ác của nữ phụ Lâm Miên Miên tăng thêm 10%!!!"

Tô Cẩn Hồng xách theo bình nước đang trên đường về phòng học, cả người cứng đờ: "Rốt cuộc Chu Nghiêu Bàn đã nói với cô ấy cái gì? Lúc này mới có vài phút? Cầu Cầu anh có thể điều tra không?"

"Chờ một lát kí chủ! Tôi chuyển cái này qua cho anh xem."

Tô Cẩn Hồng nghe đoạn đối thoại một lần, không hiểu ra sao, đoạn đối thoại này... Thoạt nhìn không có gì không đúng mà? Tại sao độ độc ác lại đột nhiên tăng lên?

"QAQ kí chủ làm sao bây giờ, giá trị độc ác tăng đến 100%, anh sẽ trực tiếp bị hồn phi phách tán đó."

Tô Cẩn Hồng đắm chìm trong mục tiêu nhiệm vụ đột nhiên giá trị tức giận tăng thêm 10%, suy nghĩ rất lâu... Nhưng mà lại cân nhắc việc không hiểu rõ tâm tư của nữ sinh.

"Nếu không rõ nguyên nhân đột nhiên độ độc ác tăng lên, chỉ có thể thử cố gắng giảm hết mức thời gian ở chung của nam chính và nữ phụ... Xem có hiệu quả hay không?"

Cầu Cầu có chút chán nản nói: "Thực xin lỗi kí chủ. Tôi quá vô dụng, ngay cả nguyên nhân cũng không tra được."

"Không sao... Tôi để anh làm cánh là được." Tô Cẩn Hồng nhìn Cầu Cầu nửa ngày vẫn không nhúc nhích thân hình, ghen nửa ngày mới nói ra một câu an ủi.

"Kí chủ đang nói tôi vô dụng hay là đang nói tôi đáng yêu vậy?"

"Không có gì, vốn dĩ lúc đầu cũng không trông cậy vào anh có tác dụng.." Nhìn Cầu Cầu nhỏ bé lại đột nhiên nhụt chí, anh vội vàng bổ sung: "Có ích có rất nhiều, nhưng nhìn anh giống

như vậy lại hơi ít đáng yêu."

Cầu Cầu lại mơ màng một lúc, kí chủ nam thẳng cứng rần rần hình như là đang khen mình! Không sai!

Khát vọng sống cực mạnh trong Tô Cẩn Hồng thờ phào nhẹ nhõm, thật không quen nhìn cái vật nhỏ không đáng tin cậy này có bộ dạng uể oải.

Giữa trưa tan học, Chu Nghiêu Bân ở cửa giống như mọi ngày chờ Lâm Miên Miên cùng đến nhà ăn cơm.

Tô Cẩn Hồng cau mày nhìn về phía hai người bọn họ, chung quy không thể để hai người bọn họ ở cùng một chỗ, nói không chừng một lát nữa độ độc ác liền tăng lên 100%, bản thân mình trực tiếp ngóm luôn.

Tô Cẩn Hồng nhìn Lâm Miên Miên bên cạnh đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm: "Tôi không mang phiếu ăn. Có thể giúp tôi soát một chút không?"

"Được". Lâm Miên Miên có chút kì quái nhìn cậu một chút, không tìm anh em giúp đỡ lại tìm cô... Nhưng mà những nam sinh đó cũng chạy rất nhanh, có thể là không kịp nói với bọn họ chăng?

Lâm Miên Miên không biết là hôm nay mấy anh em tốt của Tô Cẩn Hồng còn đang cảm thấy kì quặc, nơi mọi người thường hay ăn cơm cố định với nhau sao còn chưa thấy Tô Cẩn Hồng tới.

Chu Nghiêu Bân nhú mày, nhìn thấy một nam một nữ đi ra: "Miên Miên, đây là?"

"Anh Nghiêu Bân, hôm nay Tô Cẩn Hồng không mang phiếu ăn, em giúp cậu ấy soát một chút."

"Đúng vậy, cảm ơn Lâm Miên Miên đã nhiệt tình giúp đỡ, không biết bạn Chu có để ý tôi và hai người ăn cùng nhau không?" Tô Cẩn Hồng làm bộ làm tịch giật nhẹ khóe môi, một lòng xấu hổ vì quấy rầy bọn họ.

"Đương nhiên là không ngại." Chu Nghiêu Bân mỉm cười gật đầu, mặt không biến sắc. Trục giác nói cho hắn biết Tô Cẩn Hồng đối với Lâm Miên Miên quan tâm quá mức. Hắn vẫn luôn miệng nói những chuyện mà Tô Cẩn Hồng không biết, làm cậu ngượng nói không nên lời.

Trong lúc đó, Lâm Miên Miên kẹp ở giữa Tô Cẩn Hồng và Chu Nghiêu Bân, lần đầu tiên cảm giác được nói chuyện cùng anh Nghiêu Bân thật xấu hổ, liếc qua nam sinh bên cạnh không nói một lời, biểu tình lãnh đạm.

Một lát sau, trên đường đi, cậu nói đầu tiên của Tô Cẩn Hồng làm Lâm Miên Miên cực kì hoảng sợ: "Lâm Miên Miên, cậu có thể cho tôi mượn vở ghi bài môn toán học một lát được không? Buổi chiều tiết bảy, tám hình như có một bài trắc nghiệm nhỏ, tôi muốn nhìn một chút, lúc trước thầy cô giảng tôi không có nghe nội dung."

"Buổi chiều phải kiểm tra?" Lâm Miên Miên cắn chặt môi, sợ nhất chính là kiểm tra toán học, cái này rất thảm.

"Không có việc gì, Miên Miên. Một bài kiểm tra mà thôi, làm không tốt cũng không sao, chú đi cũng sẽ không mắng em." Chu Nghiêu Bân vỗ bả vai Lâm Miên Miên, không chút để ý.

Lâm Miên Miên nhìn nam sinh bên cạnh mặt không chút thay đổi bỗng nhiên cười một cái, đôi mắt đen láy phát sáng, trên má dần dần xuất hiện hai cái má lúm đồng tiền. Ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuống nhìn trông cậu thêm vài phần tươi sáng, nhưng lại nói ra lời vô cùng tàn nhẫn với Lâm Miên Miên: "Nhiều lắm chỉ bị giáo viên môn toán hàng ngày gọi trả lời mà thôi!"

Đột nhiên Lâm Miên Miên không có tâm tư nói chuyện phiếm, dưới bóng ma của việc kiểm tra vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này. Hình như anh Nghiêu Bân cũng đột nhiên mất đi hơn nửa sức hấp dẫn. Sắc mặt cô nghiêm trọng bước nhanh hơn, còn thúc giục hai nam sinh bên cạnh đi nhanh lên một chút, trong lòng tính toán: Ăn cơm trưa xong sớm một chút còn có thời gian xem lại vở ghi chép.

Tô Cẩn Hồng hài lòng nhìn khuôn mặt lo lắng của Lâm Miên Miên, toán học quả là khắc tinh của bọn học sinh.

Ngăn cản nữ phụ bị nam chính hấp dẫn (Hoàn thành).

Tâm trạng Tô Cẩn Hồng vô cùng vui vẻ: "Như vậy mới đúng, thời gian học tập còn không đủ, làm sao có thời gian yêu đương."

"..."

Cầu Cầu: Lần đầu tiên tôi gặp được người không cấu kết với nữ phụ ngăn cản độ độc ác, ngược lại mỗi ngày thúc giục nữ phụ học tập thật tốt, kí chủ làm sao bây giờ? Chờ online, gấp!!

Sau khi mượn vở, Tô Cẩn Hồng cấp tốc cầm vở ghi của Lâm Miên Miên xem lướt qua một lần. Bình thường câu hỏi trong đề toán hình học và phương pháp giải cậu đều biết đại khái. Nhìn Lâm Miên Miên bên cạnh nồn nóng lật đi lật lại sách và vở ghi, gấp đến độ giống như giấy tiếp theo có thể nhảy từ trên ghế xuống, Tô Cẩn Hồng âm thầm lắc đầu, trả lại vở ghi chép cho Lâm Miên Miên, nhẹ giọng nói lời cảm ơn.

Nhìn tình trạng của cô ấy trước giờ thi và không nắm vững được phương pháp ôn tập trọng điểm, Tô Cẩn Hồng cho rằng: Lần kiểm tra này, Lâm Miên Miên tám phần là chán nản.

"Tô Cẩn Hồng, kiểm tra buổi chiều, cậu có thể... cho mình mượn bài thi xem được không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thế giới thứ nhất (4)

Edit: ReeU, Bonie

Beta: Xanh + TH

Tô Cẩn Hồng tay trái chống đầu, tay phải nghịch bút, nhìn nữ sinh bên cạnh dè dặt đưa ra lời đề nghị.

Hệ thống kích động nhắc nhở: "Kí chủ! Đây là cơ hội tốt giúp anh với nữ phụ kéo quan hệ với nhau!!! Anh nhất định không được từ chối!!!"

Nghe hệ thống nói như vậy, Tô Cần Hồng nhin không được bắt đầu giằng giải: "Lâm Miên Miên dễ đem người khác thành vị cứu tinh như vậy, yên tâm ý lại mỗi người mà cô ấy cho rằng có thể dựa vào. Tính cách này nếu không thay đổi, cho dù cuộc đời cô ấy may mắn không bị nam chính hủy hoại, thì rất có thể là người khác. Bất kể ai cô ấy ý lại phá hoại. Cho nên tôi đương nhiên..."

Tô Cần Hồng lười biếng chuyển bút: "Xin lỗi, tôi không thể cho cậu xem."

Trong nháy mắt Lâm Miên Miên mở to hai mắt, không thể tin được Tô Cần Hồng lại từ chối mình.

"Sao thế? Trông cậu giống như rất bất ngờ? Cậu chắc chắn tôi sẽ đồng ý?" Tô Cần Hồng liếc mắt, cười như không cười nhìn Lâm Miên Miên, ánh mắt sắc bén giống như nhìn thấu tâm tư của cô. Lâm Miên Miên không nói lại, vùi đầu vào trong sách, tai đỏ bừng, vô cùng ngượng ngùng.

Buổi chiều giữa giờ kiểm tra, Tô Cần tạm ngừng chốc lát, sau đó ngồi bút và giấy thi cọ xát ra tiếng. Loại âm thanh này làm Lâm Miên Miên càng thêm thấp thòm, nghĩ ngợi lung tung. Lúc trước cậu ấy giúp đỡ vài lần quả nhiên chỉ vì tình cảm bạn bè, bản thân mình đối với cậu ấy cũng không có nhiều đặc biệt.

Lâm Miên Miên làm bài được một nửa thời gian, Tô Cần Hồng đã làm xong.

Sau khi làm xong bài thi, tâm trạng Tô Cần Hồng rất tốt.

Trên cơ bản đều là viết ra được, quả thật có sử dụng chút tiểu xảo, đa số vẫn sử dụng phương pháp của trung học, cá biệt có một ít đề dùng đến kiến thức đại học, cũng không biết có cho hay không... Tô Cần Hồng nộp bài. Lúc đi qua Lí Ngọc An, hạ giọng nói: "Tôi đợi mọi người ở sân bóng."

Trên sân bóng, Tô Cần Hồng nghiêm túc cùng các đội viên phối hợp, chuyển bóng, tiến công, phòng thủ.

Từ sườn mặt tuấn tú, môi mím lại đến đường cong cơ bắp hiện ra khi ném rổ, không thứ gì không phô ra mị lực của cậu, ngay cả giọt mồ hôi trên mặt đất cũng tản ra mùi hormone.

Bất giác nữ sinh vây quanh xem bóng rổ ngày càng nhiều, mấy nữ sinh thì thầm với nhau, thường chỉ chò cậu, xô đẩy nhau cười.

Lâm Miên Miên cùng bạn thân của mình là Trần Vũ Hàm đứng lúc đi qua sân bóng rổ, nhìn thấy Tô Cần Hồng vừa ném vào một quả ba điểm, tiếng nữ sinh cười nói ngày càng lớn.

Cuối cùng đến giờ nghỉ, có nữ sinh mạnh dạn đi qua nhét vào tay Tô Cần Hồng một chai nước rồi lại chạy về với bạn. Mọi người xung quanh bắt đầu ồn ào: "Wow~!"

Tô Cần Hồng nhìn chai nước khoáng bị nhét vào tay, cùng với nữ sinh đã chạy về trong đám người, cất tiếng cười về phía cô bạn nữ ấy đang đứng: "Cảm ơn nha!"

Lâm Miên Miên ở sau đám người nhìn thấy Tô Cần Hồng hiếm khi nở nụ cười xán lạn, thấy rõ hai lúm đồng tiền, nhưng lại là với nữ sinh khác.

Đắm chìm trong ánh nắng mặt trời khiến thiếu niên có vẻ phấn chấn, vặn nắp chai ra uống một hơi hết nửa chai, bóp bóp cái chai rồi lại vào sân.

Tô Cần Hồng chơi bóng làm tâm hồn khoan khoái, từng chút nhớ lại cảm xúc khi chơi bóng năm đó, cơ thể lúc trẻ thoát nhìn rất yếu ớt nhưng thực tế cũng tràn đầy sức sống. Tùy ý chạy, cả người đỏ đầy mồ hôi thật tốt!

Ngay lúc Tô Cần Hồng đang có tâm trạng sung sướng: "Kí chủ, không hay rồi!! Giá trị độc ác của Lâm Miên Miên tăng lên 30%!"

Trên sân bóng còn rất nhiều nữ sinh đang đứng xem, thiếu niên vừa mới tươi cười rực rỡ bỗng nhiên cả người u ám, tấn công ngày càng sắc bén, lập tức xuống dưới lấy cặp sách chuẩn bị về nhà.

Một nữ sinh đột nhiên tiến lên đứng trước mặt Tô Cần Hồng hỏi: "Tô Cần Hồng, có thể cho mình xin QQ của bạn không?"

"Xin lỗi, tôi không hay lên QQ." Tô Cần Hồng lắc đầu xin lỗi, lễ phép từ chối.

"Vậy cậu phải nhớ kĩ, mình là Vương Du Bối lớp 1. Sau này còn tìm cậu." Nữ sinh ngịch ngợm hướng Tô Cần Hồng chớp chớp mắt.

Tô Cần Hồng rất hiếm khi gặp được nữ sinh vừa to gan vừa nhiệt tình như vậy, không biết nên nói gì. Cậu gật đầu lễ phép, từ trong đám người đi ra ngoài.

"Sao lại như vậy? Cô ấy lại bị Chu Nghiêu Bân kích thích sao? Tại sao lại đột nhiên tăng lên?"

"Kí chủ, tôi vừa mới kiểm tra một chút, cô ấy sau khi tan học cùng bạn thân về nhà, chỉ đi qua sân bóng rổ, cũng không có gặp nam chính Chu Nghiêu Bân."

Tâm tình sáng khoái của Tô Cần Hồng do vừa mới chơi bóng bị phá hỏng toàn bộ rồi.

Tại sao... Lại tăng...

Cầu Cầu đồng cảm nhìn kí chủ nam thẳng cứng rắn: "Kí chủ, anh đừng buồn, tôi cho anh nghe một bài hát!"

"Anh đừng đoán lòng con gái~

Đoán tới đoán lui cũng không đoán được

Không biết vì sao em khóc

Cũng không biết vì sao em cười~" [1]

...Tô Cần Hồng quả thực bị cái hệ thống bỏ đá xuống giếng còn cười nhạo cậu, hơn nữa chỉ biết chọn cho cậu cái thể giới ngôn tình máu cho ba xu này làm cho tức chết.

Mấy ngày liền, Tô Cần Hồng và Lâm Miên Miên hầu như không nói chuyện với nhau.

Tô Cần Hồng đắm chìm trong cảm giác thất bại do độ độc ác của Lâm Miên Miên đã tăng đến 40%, sau đó lại thấy lo lắng vì giá trị độc ác ngày càng tăng.

Rõ ràng gần đây nam chính với nữ phụ gần như không gặp nhau, vậy mà giá trị độc ác lại tăng, con gái đều là ma quỷ sao.

Mà Lâm Miên Miên chỉ là cảm thấy, mình với Tô Cần Hồng chỉ là bạn học bình thường, không hơn. Cho nên cũng không cần đặc biệt chú ý đến cậu ta, tuy rằng cậu ta đã từng giống như anh hùng cứu cô ra khỏi hoàn cảnh khó khăn.

Tiết toán, trong phòng học im lặng vang vọng tiếng thầy giáo báo điểm. Học sinh thì có đủ loại tư thế. Người thì ngồi thẳng, nằm bò, cá biệt có người ngủ. Có người nghiêm túc, có người sống không còn gì liúyển tiếc, có mấy người nắm chắc điểm cao trong tay.

Bất hạnh thay, Lâm Miên Miên thuộc về loại người sống không còn gì liúyển tiếc kia. Cô bực bội chờ đợi tên của mình, mỗi lần trả bài thi đối với cô là một loại cực hình.

Tô Cần Hồng ở bên cạnh âm thầm quan sát, cảm thấy cô gái này thật thú vị. Mặt Lâm Miên Miên không cảm xúc, nhìn qua thấy vẻ mặt nghiêm túc lại bình tĩnh, nhưng tay lại không ngừng. Lúc thì cầm túi bút, lúc thì lại rút bút ra, lúc thì miết miết tờ giấy trên tay.

Cô như vào trạng thái chiến đấu, dựng thẳng đuôi thật cao lại lộ ra phần thịt phía dưới non nớt mềm mại, trên thực tế lại không có sức chiến đấu... Mèo con. Vậy mà lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Mãi nghĩ, thỉnh linh đã đến tên Tô Cần Hồng. Người run lên, đứng dậy đi lấy bài thi.

"Tô Cần Hồng, 140, không tệ lắm. Tuy nhiên có chút kiến thức không hợp với hiện tại, em phải chú ý, trừ của em một điểm. Nhưng mà tự học vẫn tốt, cứ tiếp tục duy trì thái độ học tập!"

"Cảm ơn thầy."

"... Lâm Miên Miên, 78 điểm, thứ tám từ dưới lên! Hai em ngồi cùng bàn đấy! Em không thể học tập Tô Cần Hồng sao?! Tan học lên văn phòng gặp tôi."

Lâm Miên Miên nhìn thầy dạy toán vừa nãy còn tươi cười bây giờ đã nghiêm khắc, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Dạ thưa thầy."

Trả xong bài thi, giáo viên dạy toán bắt đầu giảng: "Các em lật đến trang cuối, trước tiên là bài cuối."

Giữa tiếng giảng bài, Lâm Miên Miên lặng lẽ đem bài thi đỏ chót giấu đi, so sánh với điểm 140 của Tô Cần Hồng, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cho rằng cậu ở trong lòng cười nhạo cô.

Tô Cần Hồng nhìn nữ sinh bên cạnh mới nhận xong bài thi đỏ mặt gục trên bàn không nhúc nhích, do dự một chút, nhẹ nhàng chọc chọc bả vai của cô.

"Cái gì?!" Nhìn nữ sinh đôi mắt đỏ hồng, thái độ hung dữ nói chuyện với mình, lại thêm giọng nói nghẹn ngào càng giống như chú mèo nhỏ vừa khóc vừa múa may móng vuốt. Nội tâm Tô Cần Hồng không hề gọn song, thậm chí còn thấy buồn cười.

"Đưa bài thi cho tôi mượn."

Lâm Miên Miên đột nhiên nổi giận, thi được 140 điểm là có thể làm nhục bạn học sao?

"Xem thử cậu sai ở đâu."

Hung khí trong mắt Lâm Miên Miên vẫn còn, cô không tự nhiên đem bài thi đưa cho cậu.

"A a a a a! Độ độc ác của nữ phụ giảm 5%!!! Độ độc ác hiện tại là 35%! Ký chủ cậu giỏi quá!"

Tô Cần Hồng cười trộm trong lòng một chút, cô gái này cũng chỉ giỏi nói thôi. Tay lại không ngừng nghĩ nhanh chóng đánh dấu chỗ sai cho cô, đại khái là ghi chú kiến thức bị sai cho cô rồi đem bài thi trả lại cho Lâm Miên Miên.

Tô Cần Hồng hiện tại cực kỳ tự tin! Cảm thấy là đã tìm được bí quyết làm giảm độ độc ác của nữ phụ.

Tô Cần Hồng cực kỳ tin rằng: Chỉ cần mình đối xử với cô thật tốt, sau đó lại thay đổi một cách vô tri vô giác bồi dưỡng ý thức độc lập của nữ phụ, rất nhanh có thể cải thiện tính cách luôn y vào người khác của cô! Đi lên đỉnh cao của cuộc đời! Nhận chức CEO! Thế giới hoà bình!

Về phần 35% trước mắt, chỉ là chuyện nhỏ. Chờ ngày mai anh đem điểm sai sửa lại thành ghi chú rồi đưa cho cô, Lâm Miên Miên nhất định cực kỳ cảm động. Mức độ độc ác ít nhất cũng giảm bớt 10%. Không khéo còn có thể lập tức giảm 20%!

Tô Cần Hồng đối với tương lai sau này cực kỳ lạc quan.

Buổi tối lúc 11 giờ, "Cần Hồng, con nên đi ngủ rồi." Di Trương tiến vào nhắc nhở.

"Con viết xong nhanh thôi." Tô Cần Hồng đầu cũng không ngẩng lên trả lời.

12 giờ, "Cần Hồng? Còn không ngủ sao?"

"Đây ạ."

Hai giờ sáng, Tô Cần Hồng xoa đôi mắt nhức mỏi, nhìn thành quả của mình, cực kỳ hài lòng. Gần nửa kiến thức giải toán hình trọng điểm của kì này được viết rành mạch. Cậu mất nhắm mắt mở lên giường, kéo đại cái chăn che thân, rất nhanh, trên giường đã vang lên tiếng thở đều đều...

Ngày hôm sau, "búp".

Lâm Miên Miên nhìn thiếu niên có hai quầng thâm mắt đen xì, đặt tờ ghi chú ở trước mặt cô.

"Cái gì đấy?"

"Cậu tự xem đi. Tôi ngủ một lát, giáo viên tới thì kêu tôi."

Tô Cần Hồng lập tức gục xuống bàn, đầu chôn giữa cánh tay, đặc ý nghĩ đến việc lúc tỉnh dậy được thu hoạch thành quả.

Lâm Miên Miên mở ghi chú ra, nhìn đề toán có chút quen thuộc cũng có phần xa lạ, phía dưới ghi ra cách giải rõ ràng, bên cạnh thậm chí còn có các bước tối thiểu để được điểm.

Lâm Miên Miên đã xem qua bài thi của Tô Cẩn Hồng, trên bài thi thường thì nhảy cóc, nhưng mà trong quyển ghi chú này lại viết kỹ càng tỉ mỉ như vậy... Cô lại nghĩ tới cậu ngày hôm qua tươi cười xán lạn với nữ sinh khác, lại lắc lắc đầu.

Tô Cẩn Hồng... Không có khả năng thích mình.

Tô Cẩn Hồng gục trên bàn ngủ một buổi sáng, lúc tan học, cảm giác giống như chưa có làm chuyện gì.

"Cầu Cầu, cậu có phải quên nhắc nhở tôi chuyện gì hay không?"

Cầu Cầu về mặt mơ màng, "Không có ký chủ, cậu nói chuyện gì?"

"Mức độ độc ác của Lâm Miên Miên không có giảm sao?"

"Không có, tôi vừa mới tra lại một chút, vẫn là 35%..."

"..."

Tô Cẩn Hồng hết chỗ nói rồi. Mình chơi bóng rổ tăng 10%, làm cho cô một cái ghi chú sửa bài, rốt cuộc một chút cũng không giảm??

Con gái rốt cuộc là nghĩ gì vậy???

- - - - -

Lời tác giả: [1] Trích từ bài hát: "Tâm tư con gái anh đừng đoán".

*Bài này chưa có vietsub.

Kịch nhỏ:

Tô Cẩn Hồng: Nữ sinh thường nghĩ gì vậy???

Cầu Cầu: Hi hi tui biết nè, nhưng mà không nói cho cậu đâu.

Tô Cẩn Hồng: Phiên tác giả đổi hệ thống thông minh khác cho tôi cái, cảm ơn.

Tác giả: Nam thẳng sắt thép hãy tin tưởng bản thân mình! Chỉ cần cậu đủ cứng rắn, nhất định sẽ có sức mạnh vô địch.

Tô Cẩn Hồng tỏ vẻ: Bà mới là nam thẳng sắt thép, cả nhà bà đều là nam thẳng sắt théppp!

Tác giả bình tĩnh tỏ vẻ: Cảm ơn đã khích lệ, cả nhà tui thật sự đều là nam thẳng sắt thép.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cảm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Xuyên nhanh: Cảm hoá

Edit: Bonie

Beta: Xanh + TH

Con gái rốt cuộc nghĩ gì vậy???

Cầu Cầu thử đoán vài phần: Hôm qua, lúc ký chủ lấy bài thi của Lâm Miên Miên, có thể cô ấy đã đoán được ký chủ muốn giúp cô sửa lại bài, độ độc ác mới giảm xuống 5%. Hôm nay chỉ là thực hiện suy đoán của cô ấy. Nhưng mà nó cảm giác được nếu mà nói ra thì ký chủ nam thẳng cứng rắn cũng sẽ không tin đâu, nói không chừng còn cười nhạo nó, hừ! Tốt nhất là không nói! Đề cho cậu ấy tự đoán đi!

Tô Cẩn Hồng đợi suốt một ngày phát hiện: Độ độc ác của Lâm Miên Miên một chút thay đổi cũng không có.

Cậu có chút buồn bực. Mình thức đêm cực khổ giúp cô sửa lại bài thật tốt tới lúc trả lại còn không giảm được 5%, mà hôm qua lúc chơi bóng rổ không biết làm sao lại tăng lên 10%??

Tô Cẩn Hồng bình tĩnh một chút, quyết định đem mọi chuyện nhớ lại một lượt: Ngày hôm qua lúc cậu chơi bóng rổ, có một nữ sinh khá xinh đẹp đưa nước cho cậu, sau đó cậu nhận nước rồi tiếp tục chơi bóng, hệ thống đột nhiên nhắc nhở: Độ độc ác của Lâm Miên Miên đột nhiên tăng lên 10%. Hơn nữa Lâm Miên Miên mới đi ngang qua sân bóng rổ...

Chẳng lẽ là nữ sinh kia ảnh hưởng tới Lâm Miên Miên? Hai người có thù oán gì sao?

"Cầu Cầu cậu giúp tôi tra một chút..."

Tô Cẩn Hồng đột nhiên sững lại, nữ sinh ngày hôm qua tên gì ấy nhỉ?

"Ký chủ cậu kêu tôi tra cái gì vậy!" Cầu Cầu vui sướng nhảy cẫng lên, ký chủ nam thẳng ngu ngốc rốt cuộc cũng nhờ nó giúp rồi!

"Ồm... Chính là nữ sinh hôm qua đưa nước cho tôi, cô ta tên gì ấy nhỉ?"

"Ký chủ sao cậu có thể thay lòng đổi dạ nhanh như vậy! Lúc đầu thì nói sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nữ phụ mãi không thay đổi, quả nhiên đàn ông đều là đồ Sờ Khanh, có hệ thống liền thay đổi blablabla."

Cầu Cầu ở trong lòng Tô Cẩn Hồng tức giận, ký chủ thật xấu xa! Thế mà lại muốn cầu kết với nữ sinh khác!

Tô Cẩn Hồng có chút không hiểu, không kiên nhẫn ngắt lời của hệ thống: "... Dừng lại! Cậu nghĩ cái gì vậy? Bây giờ mau nói xem cậu có thể tra được tên của cô ta không."

"Có thể!" Cầu Cầu bực bội trả lời, không nghĩ đến nói lý với ký chủ hai lòng này.

"Thế cô ta tên gì?"

"Tôi không nói cho cậu! Cậu có hệ thống liền trở nên hư hỏng! Hừ! Đàn ông mấy người!"

Tô Cẩn Hồng: "???"

"Không phải, tôi chỉ muốn biết cô ta ở cốt truyện gốc có xuất hiện hay không thôi, xuất hiện như thế nào? Sao lại biến tôi thành chân trong chân ngoài???"

"Hừ (ノ=㏒=)ノ└──┘ đừng nghĩ bốn hệ thống nói, cậu chính là cái tên đàn ông thú, đứng núi này trông núi nọ!"

Cầu Cầu ảm ức rúc vào trong ý thức của Tô Cẩn Hồng: Xong rồi, ký chủ bắt đầu cảm thấy hứng thú với nữ sinh khác rồi, nhất định sẽ không muốn hoàn thành nhiệm vụ. Nhiệm vụ này là loại đơn giản nhất, nếu mà không hoàn thành được thì lần sau lúc mình xét cấp bậc ngay lập tức sẽ biến thành F. Nếu biến thành F thì nhiệm vụ tiếp theo chắc chắn sẽ không tốt, không có nhiệm vụ tốt thì...

Tâm Tô Cẩn Hồng thật mệt, nhìn cái hệ thống cảm xúc đột ngột hạ xuống, hơn nữa còn không nhúc nhích giống như rất oan uổng không bằng... Anh không còn lời nào để nói: Tôi đây bị oan còn chưa nói! Cậu không trả lời tôi còn chưa tính thế mà còn tự dấn cho tôi cái nhãn đàn ông tồi???

"Cậu không nói thì thôi... Dù sao sau này tôi cũng biết cô ta tên là gì." Tô Cẩn Hồng vừa nói vừa đi đến sân bóng.

"Ký chủ, chẳng lẽ cậu muốn đi tìm cô ta sao??? Không được!!!"

"Sao tôi phải đi tìm cô ta?" Tô Cẩn Hồng cảm thấy mình càng ngày không thể hiểu được hệ thống này rồi.

"Tôi đi chạy bộ ở sân thể dục mà."

"Cốt truyện bị làm sao à?" Hệ thống cực kỳ lo lắng ký chủ ngu ngốc đùa chết nó.

"Yên tâm, tôi tự hiểu rõ, cốt truyện sẽ không thay đổi một chút nào đâu."

Hệ thống nhìn bộ dáng tự tin của ký chủ nam thẳng cứng rắn... Đến cả mình còn không có đếm được chứ hướng gì là cậu ta.

Tô Cẩn Hồng vừa chạy vừa suy nghĩ, mặc dù mục đích lúc đầu khi vào thế giới này là vì thay đổi đường đời của nữ phụ, chính là vì không cam nguyện lấy cuộc đời của mình sống vì người khác. Làm tốt chuyện nên làm, cho dù bất đắc dĩ không hoàn thành nhiệm vụ mà hồn phi phách tán cũng không cảm thấy tiếc nuối.

"A a a a a." Tô Cẩn Hồng vừa chạy vừa trút hết tức giận hét to, cảm nhận được tốc độ và sức lực mà cái thân thể tràn ngập sức sống thanh xuân này cho cậu.

Anh cực kỳ tự tin: Mình còn trẻ lại khỏe, thanh xuân còn dài, còn sợ cái nhiệm vụ nho nhỏ này sao?? Khó khăn tồn tại giống như trong game có thêm một con BOSS, sinh ra đã định trước là bị mọi người đạp dưới chân!

Tô Cẩn Hồng từ hai lần bị đá kích bởi độ độc ác của Lâm Miên Miên đột ngột tăng lên đã từ từ khôi phục lại.

Lâm Miên Miên còn có thời gian rảnh để tự mình trở nên độc ác? Xem ra việc học chưa gây đủ áp lực cho cô.

Đã khai giảng được một thời gian, tiết tự học buổi tối trong trường cũng chính thức bắt đầu. Trước khi chuông reo năm phút, Tô Cẩn Hồng chạy chậm về phòng học, ngồi ở trên ghế bắt đầu uống nước uống nước điện cường.

Lâm Miên Miên bị mùi của nam sinh bên cạnh làm cho ngạt thở. Nhìn cái người bên cạnh đang đổ mồ hôi đầm đìa, thờ dãi: Tô Cẩn Hồng nhìn trắng nõn sạch sẽ như vậy mà sao lúc ra mồ hôi cũng khó ngửi vậy.

Lâm Miên Miên không thể tập trung làm bài tập, cô cảm thấy bốn phía đều bị cái mùi thoía này vây quanh, khóc không ra nước mắt...

Cô thật sự nhịn không nổi nữa, bịt mũi lại bắt đầu dịch sang bên cạnh: Không được... Nam sinh này thật sự... Cực kỳ hôi!

Tô Cẩn Hồng cầm bút nhanh chóng viết đề, đối với tâm tư nhỏ của nữ sinh bên cạnh hoàn toàn không biết gì cả. Cho đến lúc vô tình thấy Lâm Miên Miên bên cạnh một chút lại một chút dịch vào phía trong.

Lâm Miên Miên thật cẩn thận dịch ghế, dịch một chút... Lại dịch một chút... Lại dịch một chút.

"Cậu làm gì thế?" Tô Cẩn Hồng cau mày chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn Lâm Miên Miên không làm bài tập mà đang làm gì đó.

Thành tích không tốt còn không biết nỗ lực! Anh đưa cho cô quyển ghi chú chỉ tiết như vậy cũng không hề nhìn qua sao! Hơn nữa, độ độc ác còn không giảm!

Lâm Miên Miên nhìn về mặt không kiên nhẫn của Tô Cẩn Hồng. Về mặt đau khổ nhỏ giọng giải thích, "Là... Cậu quá hôi."

"Hả? Cậu nói gì? Ai hôi?" Tô Cẩn Hồng khó tin được tự nhiên có người nói mình hôi? Excuse me? Không khen cậu đẹp trai, tiêu sái, thành thực lại thông minh còn không nói, mà còn nói anh hôi?

Lâm Miên Miên nhăn mặt cẩn thận chỉ một ngón vào Tô Cẩn Hồng, "Cậu."

Tô Cẩn Hồng nhìn ngón tay trắng nõn đang chỉ mình, hít thở không thông, chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng của bạn bàn sau.

"Phụt!" Tiết tự học buổi tối yên tĩnh đột nhiên rộ lên một trận cười "Ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Quản nhiệm đang ngồi ở trên bục giảng lớn tiếng quát: "Lý Ngọc An! Sao không làm bài tập? Như vậy bảo sao tôi không nhớ tên!"

"Ha ha ha ha xin lỗi em không nhận được, ha ha ha ha Lâm Miên Miên nói Tô Cẩn Hồng quá hời ha ha ha ha!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha." Đến đây cả lớp cùng cười, phòng học bỗng hóa thành biển sung sướng. Quán nhiệm cũng không nhận được nở nụ cười, đột nhiên lại nghiêm trang lại, "Trật tự trật tự!"

Tiếng cười nhỏ dần, để lại những ánh mắt trêu chọc vây lấy Tô Cẩn Hồng.

Sau khi tin nóng được tung ra, Lâm Miên Miên giống như đã điều, vui đầu vào sách giáo khoa, đầu cũng không dám nâng, giống như làm vậy có thể tránh ánh mắt phẫn nộ của Tô Cẩn Hồng.

Cô tuyệt vọng nghĩ: Đến cả tên gốc cũng biết Tô Cẩn Hồng bây giờ cực kỳ tức giận! Tiêu rồi, hiện tại toàn bộ phòng học đều đang cười cậu hời, cậu nhất định hận mình...

Tô Cẩn Hồng vô cùng tức giận: Ngần này tuổi, từ trước đến nay đều là tấm gương cho người khác, hình mẫu ưu tú. Lần đầu tiên bị nhiều người cười nhạo như vậy! Cười vì mình hời?

Khửu giác Lâm Miên Miên nhất định là có vấn đề! Hôm nào phải để bác trai đưa cô đi khám, sao cậu có thể hời! Anh bình tĩnh lại, lần nữa quay về thế giới bài tập, một đề bài thôi mà suốt nửa ngày cũng không ra được một chữ.

Một lát sau, Tô Cẩn Hồng không nhận được: "Cầu Cầu, tôi rất hời sao??"

Hệ thống nhìn ký chủ cố tỏ ra là mình ổn, làm như không bị trò khôi hài kia làm cho bối rối, thực tế thì... Nó cố gắng dùng ngôn ngữ uyển chuyển nhất trả lời: "Ồm... Ký chủ, cậu phải biết rằng, luôn có một số người đối với mùi hormone trên người cậu có tí xiu... Không chịu được."

"Thế cuối cùng là tôi hời hay không???"

"Hời." haizz, ký chủ đúng là không hiểu được mình khổ tâm như nào mà chỉ nghe được lời thô tục.

Tô Cẩn Hồng xiết chặt cây bút... "Cậu mới hời! Cậu biết cái gì? Đây chính là mùi hormone của đàn ông!"

Cầu Cầu bất lực nhìn ký chủ mạnh mẽ biện minh cho bản thân: "... (Rõ ràng rất hời, còn nói tui cái gì cũng không biết (= _ =))

Tô Cẩn Hồng cố gắng để cho bản thân tránh xa Lâm Miên Miên một chút. Thôi quên đi, ngày mai cho cô giải đề nhiều hơn một chút, mình gần chút nữa là cả sách bài tập của cô cũng "hì sinh".

Cuộc sống khó khăn, cần phải kiên cường.

Về nhà, Tô Cẩn Hồng nhớ lại cảnh xấu hổ ban ngày, quyết định dời giờ chạy bộ buổi tối, một lần nữa lên kế hoạch chạy bộ, cùng thời gian chống đẩy. Anh nghĩ đến bộ dáng của Lâm Miên Miên vào tiết tự học buổi tối, tim đập băng jpg.

Ngày hôm sau, tiết tự học buổi tối, Lâm Miên Miên nhảy bèn phát hiện Tô Cẩn Hồng hôm nay không chạy bộ, trên người không có mùi mồ hôi nữa.

Cô khẽ thở ra, lạc quan nghĩ: Hôm nay có thể làm bài tập thật tốt rồi!

Đột nhiên trên mặt bàn xuất hiện mấy quyển sách phụ đạo.

"Tôi sửa trước năm trang trong ghi chú cho cậu, xem hết trong hôm nay đi. Sau đó làm đề dạng tương tự trong sách phụ đạo, hôm nay làm xong nếu trong vở có gì không hiểu thì hỏi tôi."

Lâm Miên Miên nhìn một chồng sách phụ đạo, tuy biết là vì tốt cho mình, nhưng mà...

"Tô Cẩn Hồng, cậu dựa vào đâu mà dạy bảo tôi?"

Tô Cẩn Hồng thông thả ung dung: "Bởi vì tôi không nghĩ rằng cậu ngồi cạnh tôi vậy mà thành tích không lên chút nào. Chắc cậu cũng biết vì sao chúng ta lại được xếp ngồi cạnh nhau chứ."

Cầu Cầu đồng cảm nhìn chồng sách phụ đạo dày cộp trước mặt nữ phụ, dường như còn thấy được trên đầu ký chủ mọc ra hai cái sừng gian ác. Bên ngoài còn ra vẻ nghiêm túc mà lừa dối con gái nhà người ta. Nó yên lặng thả một cây nến cho Lâm Miên Miên.

"Chỗ ngồi mới sẽ rất nhanh được xếp lại, chúng ta cũng không phải ngồi cùng bàn nữa. Thành tích của tôi cho dù không lên cũng sẽ không ảnh hưởng thanh danh của cậu."

"Ồ? Vậy chờ tới thứ hai có sơ đồ lớp mới. Nếu chúng ta không cùng bàn thì thôi, nhưng nếu vẫn cùng bàn mà cậu còn chưa làm xong những đề đó, sau này những câu hỏi trên lớp hay viết chính tả, nghe viết, thì cậu tự mà làm đi."

Tô Cẩn Hồng cúi đầu tiếp tục làm bài tập, mặc kệ ánh mắt của nữ sinh bên cạnh đang nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Trong lòng yên lặng lập kế hoạch một trăm phương pháp đốc thúc Lâm Miên Miên học tập.

Độc ác độc ác à! Tôi sắp xếp cho cậu nhiều đề như vậy để xem cậu có thời gian mà độc ác hơn không.

Lời tác giả:

Lâm Miên Miên: Tô Cẩn Hồng! Cậu dựa vào cái gì mà dạy bảo tôi!

Tô Cẩn Hồng mặt thành thật: Không dám giấu cậu, thật ra cậu rất giống con gái kiếp trước chưa ra đời của tôi ~

Hệ thống nhỏ giọng hỏi: Kiếp trước cậu đến cả đối tượng hẹn hò còn không có thì con gái từ đâu chui ra vậy?

Tô Cẩn Hồng: Cảm ơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thế giới thứ nhất (6)

Edit: Reeu

Beta: Xanh, TH

Ban đêm, sau khi Lâm Miên Miên về nhà, nằm trên giường mà tâm tình hết sức buồn bực.

Tô Cẩn Hồng ý vào thành tích tốt liền đe dọa cô. Còn không phải là vấn đề sao, nghe viết không hề giúp cô. Không thể khuất phục trước đồ trướng thối* kia được, hần ta dựa vào cái gì mà ngồi chỉ tay năm ngón mình hả?

(*) Đồ trướng thối bằng nghĩa với đồ đều, đồ khốn nạn. Hãy đọc tại đây để ủng hộ nhóm editor ra chương thay vì đọc tại web reup: Bản edit chỉ được đăng tải tại wattpad Meow_team: wattpad.com/user/Meow_team và wordpress: <https://meowteam.home.blog/>

Lâm Miên Miên lặng lẽ phản kháng quyết định này, không muốn nghĩ đến chuyện này nữa. Cô lau lau cổ, tắm rửa xong liền đi ngủ.

9 giờ sáng ngày hôm sau: "Anh Nghiêu Bân, có chuyện gì vậy?"

Lâm Miên Miên bị điện thoại đánh thức, dụi dụi mắt, giọng nói khàn khàn để lộ vài phần ngái ngủ.

"Miên Miên, đừng ngủ nữa! Hôm nay anh dẫn em đi chơi, còn có mấy bạn học khác cũng đi cùng chúng ta. Dậy nhanh lên."

Lâm Miên Miên nghe thấy Chu Nghiêu Bân rủ mình ra ngoài chơi, mặc dù còn có những người khác nữa nhưng cô cũng rất vui vẻ, lập tức tỉnh ngủ: "Chờ một chút anh Nghiêu Bân, em rửa mặt xong sẽ tới ngay."

"Được, mọi người ở đường lớn chờ em"

Lâm Miên Miên nhanh chóng rửa mặt, lúng túng đứng ở trước tủ quần áo thử rất nhiều đồ đều thấy không hợp. Thời gian từ từ trôi qua.

Nguy rồi, muộn mất rồi!

"Ba mẹ, con không ăn sáng đâu, anh Nghiêu Bân rủ con ra ngoài chơi. Tạm biệt ba mẹ!"

"Rầm" một tiếng, cửa đóng lại.

Ba Lâm, mẹ Lâm còn chưa kịp nói gì, trợn mắt há hốc mồm nhìn con gái mình như giò lốc đi qua phòng khách, sau đó biến mất ở cửa.

"Đứa nhỏ này... Hấp tấp quá."

Lâm Miên Miên vô cùng vui vẻ xuống nhà, mái tóc buộc cao như đuôi ngựa nghịch ngợm vung vẩy tạo thành một đường cong, đầy sức sống đi về phía đường lớn. Cô vui mừng nghĩ: Đã lâu không được gặp anh Nghiêu Bân, mỗi ngày đều bị Tô Cẩn Hồng ép làm bài làm bài làm bài, vốn dĩ không có thời gian đi tìm anh Nghiêu Bân. May là còn cuối tuần có thể thoát khỏi Tô Cẩn Hồng!

Lâm Miên Miên một mạch đi tới nơi đã hẹn. Nhìn đường phố vắng vẻ, thì thầm nói: "... Người đâu rồi?"

"Anh Nghiêu Bân, mọi người ở đâu vậy? Em tìm không thấy mọi người."

"Xin lỗi Miên Miên, Từ Từ báo anh đón cô ấy, hay là em gọi taxi đến công viên sinh thái trước đi! Một lát nữa anh đến ngay. Em ở cửa công viên chờ mọi người một chút nhé!"

Người Chu Nghiêu Bân nhắc đến chắc là bạn gái mới của anh ấy chẳng? Nháy mắt tâm tình của Lâm Miên Miên liền chán nản nhưng suy cho cùng thì tâm tình muốn gặp anh ấy vẫn là nhất. Cô mạnh mẽ xóc lại tinh thần, giả bộ vui vẻ trả lời lại điện thoại của Chu Nghiêu Bân: "Vâng anh Nghiêu Bân, vậy mọi người nhanh tới nha!"

Sau đó, Lâm Miên Miên gọi xe đến công viên sinh thái, đứng ở cổng đợi... Rất lâu sau đó đám người Chu Nghiêu Bân mới thông thả tới.

"Xin lỗi Miên Miên, để em phải chờ lâu rồi!" Chu Nghiêu Bân gãi đầu xin lỗi: "Giới thiệu với em đây là bạn gái của anh, Vi Từ Từ."

"Chào bạn, bạn là Miên Miên đúng không, mình đã nghe Nghiêu Bân nói rất nhiều về bạn. Mình là Vi Từ Từ, lần này làm bạn phải đợi lâu là do lỗi của mình, thời gian trang điểm quá lâu làm bạn Nghiêu Bân phải đợi lâu, hại bạn phải đứng chỗ này lâu như vậy, rất xin lỗi nhé~!" Nữ sinh đáng cao, chân dài, lời nói rất nhỏ nhẹ, nhưng cô ta chủ yếu là khoe được nắm tay Chu Nghiêu Bân, trong ánh mắt thoáng hiện tia khiêu khích cùng ác ý, trực giác Lâm Miên Miên mách bảo: Người này không có ý tốt.

"Anh Nghiêu Bân, bạn gái lần này của anh thật xinh đẹp!" Mắt Lâm Miên Miên trầm xuống, không hề keo kiệt ca ngợi, đối với ánh mắt tràn đầy ác ý của cô gái bên cạnh thì coi như không thấy.

....

Sáng sớm, Tô Cẩn Hồng vừa chạy xong đang ngâm nga vài từ bỗng nhiên hệ thống điện cuồng nhắc nhở: "Nam chính dẫn bạn gái mới và nữ phụ cùng đi chơi với nhau."

"Cái gì!!"

"Bạn gái nam chính đang khiêu khích nữ phụ!!!"

"Cái gì!!!"

"QAQ kí chủ, sao anh không đi xem? Nhờ đâu giá trị độc ác của nữ phụ lại tăng thì làm sao bây giờ?"

"Không muốn đi."

"???"

"Nói tôi hỏi, xong lại cùng nam chính ra ngoài chơi. Đưa vở thì cô ấy không xem, hướng dẫn làm bài tập thì không làm, cứ nhất quyết đến cạnh nam chính tìm khổ. Tôi không đi!"

Cầu Cầu: Nhất định là kí chủ ghi hận lần trước nữ phụ nói anh ta hỏi! Chắc chắn là vậy rồi!

"... Kí chủ, anh đừng giận nữa, nhiệm vụ quan trọng hơn."

"Tôi không giận!"

"QAQ nhưng mà theo như cốt truyện, hôm nay bạn gái nam chính sẽ có ý đẩy nữ phụ xuống nước, hơn nữa nam chính còn không tin lời giải thích của nữ phụ. Nếu đúng theo như cốt truyện thì giá trị độc ác của nữ phụ nhất định sẽ lại tăng đó."

"..."

Cầu Cầu nhỏ giọng nhắc nhở: "Kí chủ, anh thật sự không đi xem sao? Nữ phụ sẽ bị bắt nạt đấy."

Tô Cẩn Hồng mặt không cảm xúc thay giày đi ra cửa.

"Chú Vương, chú đưa con tới công viên sinh thái một chút."

"Được"

"Cầu Cầu, vốn dĩ tôi có thể rất hạnh phúc và vui vẻ, cậu biết là cái gì hại tôi không?"

Cầu Cầu không trả lời, nó dự cảm trước có một điềm xấu.

"Là anh chọn cái thể giới ngôn tình máu chó ba xu này hại tôi."

... Lại một ngày nữa bị ký chủ nam thẳng chụp mũ!!

Sau khi Tô Cẩn Hồng tới công viên sinh thái: "Cầu Cầu, tra giúp tôi xem hiện tại Lâm Miên Miên đang ở đâu?"

"Bọn họ đang ở trên một chiếc thuyền nhỏ, chắc là bạn gái nam chính sắp ra tay với nữ phụ rồi."

"Chỉ đường cho tôi đi, nhanh lên!"

"Được, kí chủ!"

Tô Cẩn Hồng vội vã chạy, vừa chạy vừa nhìn bốn phía: "Công viên này cũng không tẻ lắm, lần sau có thể tới câu cá."

Câu cá cái quái gì?? Cầu Cầu đối với đầu óc của kí chủ mình không còn gì để nói: "Kí chủ, anh có thể nghiêm túc một chút được không?"

"Tôi không phải đang chạy sao!"

"..." Cầu Cầu: Tuy rằng anh đang chạy nhưng đầu óc anh toàn suy nghĩ cái gì vậy!!

Tô Cẩn Hồng vừa mới chạy tới bên hồ, còn chưa có kịp nghỉ đã nhìn thấy Lâm Miên Miên bị rơi xuống nước. Cậu ném áo khoác xuống đất rồi nhanh chóng nhảy xuống nước, bơi tới phía Lâm Miên Miên, vừa bơi vừa nói chuyện cùng hệ thống: "Tôi vừa đến hồ, cốt truyện liền cho Lâm Miên Miên rơi xuống nước. Nhìn thấy không, kí chủ của anh mới là đứa con cưng chân chính của trời."

Cầu Cầu khó có thể tin nổi, đối với kí chủ thẳng nam thì tuyệt vọng lắm rồi. Nữ phụ bị rơi xuống nước, kí chủ còn ở đây khoe mình là con cưng của trời!!!

Lâm Miên Miên ở dưới nước đập hoảng loạn, xung quanh toàn là nước, lắc lư mũi một chút, thoáng cái đã đến cổ.

Trên thuyền, Chu Nghiêu Bân sợ hãi kêu to: "Cứu mạng! Có người rơi xuống nước!"

Do hoảng loạn và sợ hãi nên nước vào mũi và miệng ngày càng nhiều, Lâm Miên Miên cảm giác bản thân càng ngày càng chìm xuống dưới, ý thức cũng có chút mơ hồ.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi rõ, Lâm Miên Miên bị ngấm trong hồ nước lạnh băng, nhìn lên chiếc thuyền nhỏ, miệng Chu Nghiêu Bân lúc đóng lúc mở... Giống như tất cả mọi thứ đều từ từ dần chậm lại.

Đột nhiên mặt hồ đang yên tĩnh bỗng chấn động dữ dội, Lâm Miên Miên cố gắng mở đôi mắt sắp nhắm lại thì nhìn thấy phía trước mặt mình có một thiếu niên đang bơi tới, giống như một thanh kiếm sắc bén chói lóa mắt, xé toạc mặt hồ đang yên tĩnh.

Cô mê man nhìn người thiếu niên trước mặt vươn tay....

"Khụ khụ khụ!"

Tô Cẩn Hồng đem áo khoác khoác thêm cho Lâm Miên Miên, vỗ vỗ sau lưng Lâm Miên Miên giúp cô dễ thở.

"Lâm Miên Miên, rất xin lỗi! Em không sao chứ? Từ Từ có ấy không phải cố ý đâu." Chu Nghiêu Bân vội vội vàng vàng xin lỗi thay Vì Từ Từ.

Tô Cẩn Hồng nhìn quần áo của bản thân còn nhỏ nước, ngẩng đầu cười như không cười: "Chu Nghiêu Bân, việc xin lỗi này, tự mình nói thì mới có thành ý."

Mọi người xung quanh đều có thể cảm nhận được Tô Cẩn Hồng đang rất tức giận, chỉ có Chu Nghiêu Bân có mắt không trông vẫn tiếp tục bảo vệ bạn gái mình.

"Nhưng mà Từ Từ không cố ý."

Tô Cẩn Hồng nhìn nam chính bộ dạng nhất mực thề sống thề chết bảo vệ bạn gái nở nụ cười, chậm rãi nói ra lời trào phúng: "Chu Nghiêu Bân, cậu như vậy mà được gọi là ưu tú? Có phải cậu cái gì cũng biết? Chuyện cô ta làm có phải cố ý hay không cậu đều biết rõ, vậy mà còn có thể thay cô ta xin lỗi! Sao cậu không nhận lời xin lỗi thay cho Lâm Miên Miên luôn

đi?

Lời thoại hai người mà toàn một mình cậu nói hết, như vậy có phải tôi nên vỗ tay cho cậu? Cho cậu một cái ống phóng có phải cậu định bay giữa Ngân Hà và vươn tới những vì sao?"

Trong nháy mắt Chu Nghiêu Bân bỗng nổi điên: "Tô Cẩn Hồng, cậu bị thần kinh à? Lâm Miên Miên với cậu có quan hệ gì chứ? Cậu là cái thá gì?"

"Đù rồi!" Lâm Miên Miên nhìn hai người sắp đánh nhau như trẻ con, nhìn anh Nghiêu Bân của cô, lần đầu tiên thấy thất vọng với Chu Nghiêu Bân như vậy. So sánh với...

"Tô Cẩn Hồng, thật sự rất... Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu lại cứu tôi một lần nữa. Chúng ta đi thôi." Đây là lần đầu tiên Lâm Miên Miên có lập trường đối nghịch rõ ràng với Chu Nghiêu Bân. Đôi mắt cô nù xuống, tránh đi ánh mắt khó có thể tin được của Chu Nghiêu Bân.

"Miên Miên! Từ Từ thật sự không cố ý!" Chu Nghiêu Bân kéo cánh tay Lâm Miên Miên vội vàng nói.

"Anh Nghiêu Bân, không phải là anh đẩy em, anh không cần phải xin lỗi nữa!"

"Từ Từ, em mau nói với Miên Miên..."

"Không cần, em sẽ không nghe." Lâm Miên Miên dứt khoát nói, bỏ cánh tay Chu Nghiêu Bân ra đi về phía Tô Cẩn Hồng nhưng lại bị Chu Nghiêu Bân kéo trở về.

"Anh Nghiêu Bân, anh làm gì vậy? Anh buông tay ra."

"Em bị thằng nhãi này mê hoặc rồi! Hắn ta có cái gì tốt mà em cứ nhất quyết đòi đi cùng hắn."

Tô Cẩn Hồng bẻ tay Chu Nghiêu Bân, nắm cổ áo hắn nói: "Ít nhất bạn gái của tôi không đẩy cô ấy xuống nước."

Chu Nghiêu Bân giống như một quả bóng bị xì, lúng túng lùi một bước, trong lòng âm thầm ghi hận Tô Cẩn Hồng. Cũng không cố gắng giữ Lâm Miên Miên lại nữa.

"Miên Miên... Em về nghỉ ngơi trước đi, chuyện hôm nay thật xin lỗi."

Trên đường về, Tô Cẩn Hồng nhìn nữ sinh bên cạnh không nói một lời, vẫn luôn khóc nức nở, có chút không đành lòng lại hận sắt không thành thép!

Mất chọn nam sinh của cô gái này quá tệ! May mà mình không có con gái, con gái như này chỉ khiến mình tức chết mất.

Cầu Cầu:??? Kí chủ tỉnh lại đi, tỉnh đi tỉnh lại anh mới có 26 tuổi, đừng làm bộ như một người cha già nữa được không?

"Hắn ta đối xử không tốt với cậu như vậy, cậu đừng thích hắn nữa."

- -

Lời tác giả:

Vỡ kịch nhỏ:

Tô Cẩn Hồng: Cậu là đồ ngốc sao? Hắn ta đối xử tệ với cậu như vậy cậu còn đi thích hắn?

Lâm Miên Miên: Cậu thì biết cái gì chứ!

Tô Cẩn Hồng cười dịu dàng: Tôi hiểu tất cả về cậu.

Lâm Miên Miên trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ cậu ta muốn tỏ lộ với mình sao?

Tô Cẩn Hồng nói tiếp: Quy ngang giả ra thì cậu chỉ bằng cái rắm thôi.

Lâm Miên Miên:...

Ở đâu ra một tên nam thẳng đáng chết như này, kéo hắn xuống chém chết được không?

Tác giả: Nam thẳng cứng rắn ảo tưởng mình hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thế giới thứ nhất (7)

Edit: Reeu + Bonie

Beta: Xanh + TH

"Hắn ta đối xử không tốt với cậu, cậu đừng thích hắn nữa."

"Không phải, trước kia anh Nghiêu Bân đối với mình rất tốt."

Tô Cẩn Hồng ngừng lại hai giây, nói ra hiện thực tàn khốc: "Cậu ta có bạn gái rồi, lại thay người yêu như thay áo, hắn không phải là người phù hợp với cậu."

Tiếng Lâm Miên Miên nức nở lại lớn hơn, đỏ mắt hướng Tô Cẩn Hồng hét lên: "Cậu không hiểu được đâu!"

Tô Cận Hồng: "... " Trong lòng không hề dao động, thậm chí còn muốn nói: Đúng là tôi không hiểu, trong lòng tôi chỉ có Đảng và nhân dân.

Lại nghĩ tới cảnh ngộ về sau của Lâm Miên Miên, cậu có chút không đành lòng nên chuẩn bị đổi sang chủ đề khác khuyên bảo cô ấy một chút.

"Đề bài tôi đưa cho cậu đã làm chưa?"

"Hả?" Lâm Miên Miên vốn đang đắm chìm trong việc Chu Nghiêu Bản làm tổn thương mình không thể tự thoát khỏi, vừa nhắc tới bài tập trong lòng liền căng thẳng.

"Còn... Còn không phải...Không phải là thứ hai mới phải đưa cậu xem sao?" Nói xong Lâm Miên Miên hối hận trừng mắt nhìn Tô Cận Hồng, Ngày hôm qua cô đã quyết định sẽ không làm đề của cậu ta nên lại nhỏ giọng lầm bầm: "Thứ hai tôi cũng sẽ không làm."

"Thứ hai mọi người đổi chỗ ngồi, riêng chúng ta vẫn ngồi vị trí cũ."

"???"

"Tôi đã nói với giáo viên chủ nhiệm, quan hệ giữa chúng ta rất tốt, trong học tập thường giúp đỡ lẫn nhau nên không cần đổi vị trí."

"???" Tô Cận Hồng nói nhảm cái gì vậy? Hòa hợp? Ví dụ như mình nói cậu ta hỏi sau đó hại hấn bị cả lớp cười nhạo ư?

"Yên tâm đi, thành tích học kì này của cậu chắc chắn sẽ tiến bộ rất nhiều."

Tâm Lâm Miên Miên như đã chết!

Tô Cận Hồng chắc chắn là trả thù mình nói hấn hời. Giúp đỡ mình, cho mình vở ghi chép đều là để trả thù mình, tra tấn mình chẳng?

Trong tiểu thuyết không phải là thường hay viết, sự trả thù lớn nhất đối với một người chính là bắt cô làm những việc cô không thích, trải qua mọi nỗ lực vẫn cứ bị quân địch hung hăng dẫm nát dưới chân sao. Tô Cận Hồng là muốn cho cô hi vọng rồi lại đập tắt nó sao!!

Lâm Miên Miên ghét nhất là học tập, cô phỏng đoán Tô Cận Hồng nhất định là dựa vào ơn cứu mạng bắt ép cô làm chuyện cô không thích. Sau đó cho dù cô nỗ lực học tập thế nào xếp hạng vẫn cứ bị cậu ta đạp dưới chân, thông qua học tập tra tấn cô để cậu ta đạt được khoái cảm biến thái.

Âm thanh nức nở của Lâm Miên Miên dần dần yếu xuống, sợ hãi nhìn Tô Cận Hồng.

Đối với nữ sinh bên cạnh trong nháy mắt bỏ não, biến cậu thành đại ma vương biến thái, Tô Cận Hồng không cảm kích chút nào. Ngược lại trong lòng vô cùng tự đắc khoe với hệ thống: "Kí chủ của anh thật là lợi hại, thành công đòi đi sự chú ý của cô ấy, cậu nhìn xem hiện tại cô ấy không khóc nữa rồi."

Cầu Cầu nghe được kí chủ nam thắng của mình đang vô cùng đắc ý khoe khoang... Nhịn không được đá kích cậu: "Hiện tại cô ấy đang sợ hãi anh đấy!"

"Tại sao tôi cứu cô ấy mà cô ấy lại sợ tôi? Anh là hệ thống đo lường rác rưởi à?"

Cầu Cầu nhìn tâm tình nữ phụ, theo dõi tổng thể từ trên xuống dưới, thấy số liệu đang dao động cuối cùng dừng lại ở hình ảnh màu đỏ: Sợ hãi, giá trị sợ hãi 20%, bực bội hét lên: "Anh mới là rác rưởi! Giá trị độc ác của nữ phụ vừa mới giảm xuống 5%, bây giờ giá trị độc ác là 30%. Trạng thái màn hình biểu hiện cảm xúc là sợ hãi."

Tô Cận Hồng: "... "

Tôi cứu cô ấy lại còn sợ tôi, sợ tôi sau đó giá trị độc ác đột nhiên giảm xuống?

"Chẳng lẽ là tôi dọa cô ấy, làm cô ấy trở lại bình thường."

"Haha... Kí chủ, anh có thể thử lại."

Tô Cận Hồng: Mục tiêu nhiệm vụ làm giá trị độc ác giảm bớt, nhưng mà tại sao tôi lại không thể vui được.

Đoạn đường kế tiếp, hai người trầm mặc, Lâm Miên Miên cảm nhận được trên người Tô Cận Hồng tỏa ra áp suất thấp, càng thêm đứng ngồi không yên, gấp không chờ nổi muốn chạy thật nhanh về nhà.

Xe mới vừa ngừng ở cửa tòa nhà của Lâm Miên Miên, cô hoang mang rồi loạn bước xuống, đầu cũng không quay lại chạy thẳng một mạch về nhà. Tự nhiên dừng lại, quay đầu tùy ý vẩy tay tạm biệt cậu một cái rồi lại tiếp tục chạy từ từ về nhà.

Cả người Tô Cận Hồng đều cứng lại, "Chẳng lẽ tôi không phải là soái ca đẹp trai dịu dàng lại biết quan tâm tới người khác sao? Sao cô ấy lại sợ tôi như vậy?"

Tức á, mấy nam chính khác thì là đẹp đến mức khiến người người phẫn nộ, còn mình chẳng lẽ là đẹp đến mức khiến cho người khác đều... Sợ???

Cầu Cầu vừa nhìn vừa đo trạng thái của nữ phụ thì thấy số liệu sợ hãi đột ngột bay lên đến 30. Nó tự nhiên có chút thương xót ký chủ nam thắng cứng rắn của mình đấy, hi hi hi (Không có chuyện đó đâu).

Thứ hai, khi quay lại trường, Lâm Miên Miên nhìn sơ đồ lớp mới: Tô Cận Hồng - Lâm Miên Miên thì trong lòng cực kỳ phức tạp. Càng thêm tin rằng Tô Cận Hồng đối với mình không có ý tốt gì. Ngồi vào chỗ của mình, cô vừa lấy sách ra chuẩn bị đọc, vừa thầm vui mừng: Hên là cuối tuần mình tin lời của Tô Cận Hồng, lấy hết tất cả bài tập mà cậu ta giao ra làm... Không thì chắc chắn là sau này cậu ta sẽ không giúp mình nghe với viết.

Lâm Miên Miên nghĩ đến một học kỳ mỗi ngày đều có người bắt mình gắng sức học tập, trong lòng sụp đổ, đời người cũng giống như u ám thêm vài phần.

Vài phút sau, Tô Cận Hồng về mặt xán lạn bước vào phòng học, liếc mắt một cái, ngay lập tức thấy được ánh mắt vô hồn của bạn cùng bàn đang gục trên bàn, bộ dạng sống không còn gì nuôi tiếc.

Tô Cận Hồng trong lòng vui vẻ nghĩ: Kế hoạch A: Thà học tập còn hơn cùng nam chính dây dưa ở bên nhau, có hiệu lực ✓

"Đến sớm vậy, bạn cùng bàn mới của tôi."

"..." Lâm Miên Miên trong lòng phức tạp nhìn chằm chằm Tô Cận Hồng, cậu ta cố ý nói "bạn cùng bàn mới" là để giễu cợt cô?

Đã vậy còn tiếp tục hỏi: "Cậu làm hết đề chưa?"

"..." Lâm Miên Miên không muốn phản ứng với Tô Cận Hồng.

"Có làm chứ?"

"... Không."

"Haizz, tôi cũng cảm thấy cậu cũng sẽ không làm được. Tôi chỉ cho cậu nhìn thử đề ra sao chứ cậu sao có thể đột nhiên thông minh được?" Tô Cận Hồng chậm rãi nói.

Lâm Miên Miên: Trước kia sao lại không phát hiện người này lại độc miệng như vậy? Ấy không đúng, lúc cậu mắng anh Nghiêu Bản cũng là bộ dạng độc miệng này. Cô sẽ không thừa nhận là lúc đó mình còn thấy cậu vô cùng đẹp trai đâu!

Lâm Miên Miên bị Tô Cận Hồng ép đi mở màn con đường học tập.

Trên đường đi ăn cơm trưa, cô bị Tô Cận Hồng bắt học thuộc bài. Giữa giờ học buổi chiều ngồi ở trong phòng học, bị Tô Cận Hồng đưa ra câu hỏi. Mỗi một ngày vào tiết tự học buổi tối đều ngồi làm đề toán lý hóa sinh ở mức trung bình mà Tô Cận Hồng đã đưa ra...

Trong quãng thời gian này, thời gian ngủ của Lâm Miên Miên không đủ, hoàn toàn không có thời gian để nghĩ đến chuyện khác. Mỗi buổi tối nằm lên gối là ngủ, buổi sáng mắt nhắm mắt mở mặc đồ.

Lâm Miên Miên không phải không nghĩ tới phản kháng, nhưng mà... Một ngày không làm đề, lúc làm bài nghe viết, Tô Cận Hồng thật sự không nhắc cô!

Mà hết lần này tới lần khác Lâm Miên Miên cực kỳ khó học thuộc lòng, luôn luôn quên vài câu.

Cuộc sống chính là như vậy, phản kháng không được cũng chỉ có thể tiếp tục chấp nhận

Nếu không thể thoát khỏi nanh vuốt của Tô Cận Hồng, cô cũng chỉ có thể mỗi ngày rung rung nước mắt mà làm bài, cuối cùng cũng dần trở thành thói quen.

Cứ như vậy hơn nửa tháng trôi qua, lần đầu tiên thời gian kiên trì học tập của Lâm Miên Miên lâu như vậy, cho đến lúc sắp không chịu nổi nữa thì đột kiểm tra hàng tháng cũng bắt đầu rồi.

Ở cửa phòng thi, Tô Cận Hồng kéo Lâm Miên Miên ra lái nhai dặn dò, "Cậu đừng có bỏ mấy câu khó. Nhất định phải làm một ít, đừng có không làm, có thể viết được bao nhiêu thì viết bấy nhiêu."

-

Lời tác giả:

Kịch nhỏ:

Lâm Miên Miên hứng khởi khoe cặp mới với Tô Cận Hồng: Tô Cận Hồng, cậu coi thử cặp mới của tôi nhìn được không?

Tô Cận Hồng không ngẩng đầu lên: Mấy cái đề kia làm xong chưa?

Lâm Miên Miên đập bàn: Tôi hỏi cậu là cặp mới nhìn có đẹp không mà!

Tô Cận Hồng nhìn sách bài tập cũng không ngẩng lên nói cho có lệ: Đẹp đẹp. Rồi cậu làm xong đề chưa?

Lâm Miên Miên:...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thế giới thứ nhất (8)

Edit: Bonie

Beta: Xanh

Ở cửa phòng thi, Tô Cận Hồng kéo Lâm Miên Miên ra lái nhai dặn dò, "Cậu đừng có bỏ mấy câu khó. Nhất định phải làm một ít, đừng có không làm. Có thể viết được bao nhiêu thì viết bấy nhiêu."

Lâm Miên Miên vô cùng nôn nóng, tức giận nói: "Nhưng mà tôi không biết làm."

Đôi tay Tô Cận Hồng đặt ở trên vai Lâm Miên Miên, người hơi cúi xuống nhìn thẳng cô: "Tin tưởng bản thân, được chứ?!"

Nhìn con người sáng long lanh của nam sinh trước mặt, trong nháy mắt, cảm xúc nôn nóng của Lâm Miên Miên bị sự dịu dàng lại kiên định trong lời nói của cậu làm cho bình tĩnh lại.

"Được rồi, tôi sẽ cố làm vậy, đừng lo cho tôi, cậu mau chạy về phòng thi của mình đi."

Nhìn thấy trạng thái căng thẳng của cô không còn nữa, còn có thêm một chút tự tin. Tô Cận Hồng buông bả vai cô ra, đứng thẳng người nhìn xuống mái đầu xù của Lâm Miên Miên, nhin không được mà xoa xoa: "Tôi đi về phòng thi đây, nhớ thi cho tốt đó."

Lâm Miên Miên buồn bực nhìn bóng dáng của cậu, lần nữa vuốt lại đuôi ngựa của mình: Tô Cận Hồng thật đáng ghét, không biết là tóc của nữ sinh không thể tùy tiện xoa sao???

Trong phòng thi toán lý hóa sinh, Lâm Miên Miên ngạc nhiên phát hiện, lần thi này không giống như những lần trước, cô thấy có rất nhiều đề quen thuộc, có vài đề cô thậm chí còn làm được hơn một nửa!

Mặc dù còn có vài bài không làm được nhưng không phải là không viết được chữ nào. Trước kia căn bản không thể xuất hiện chuyện này. Cô xốc lại tinh thần, chuyên tâm làm bài thi trước mặt.

.....

Hai ngày thi liên tục kết thúc, tất cả học sinh đều mệt mỏi. Kỳ thi kết thúc, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm. Phải hai ba ngày nữa mới có kết quả, đêm đến có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Tô Cận Hồng niệm tình Lâm Miên Miên dạo gần đây nỗ lực học tập, mềm lòng: Dù sao vẫn là một cô gái nhỏ cho nên hai ngày này sẽ không giao bài cho cô, cho cô thả lỏng một chút.

Lâm Miên Miên kinh hồn bạt vía mà chờ đợi công bố kết quả của kì thi tháng, đã sẵn sàng nghênh đón bão táp từ các giáo viên bộ môn.

Nghĩ đến hợp phụ huynh sau này, tâm tình của cô không khỏi ủ rũ thêm vài phần.

"Nếu như mà thành tích của mình có thể cao hơn một chút, không làm mất mặt ba mẹ thì tốt rồi." Lâm Miên Miên nằm trên giường nhìn trần nhà mà suy nghĩ.

Lâm Miên Miên đã có thói quen đứng ở cuối lớp, đến lúc công bố kết quả cũng như thông báo cho phụ huynh đều vô cùng sợ hãi. Cô cực kỳ uể oải chuẩn bị đối mặt với sự răn dạy của các giáo viên. Ngược lại là cái nhìn Tô Cận Hồng.

Tô Cận Hồng nhất định tin tưởng: Lâm Miên Miên hơn nửa tháng bị cậu giám sát, kết quả thi nhất định sẽ được nâng cao.

Sau khi thi xong, Tô Cận Hồng nhìn thấy Lâm Miên Miên mỗi ngày đi học đều là trạng thái uể oải ỉu xiu. Mặc dù anh tin rằng Lâm Miên Miên lần này nhất định sẽ tiến bộ, nhưng mà sợ ngớ ngẩn nói ra sẽ làm cho hy vọng của cô sụp đổ nên không nói nữa.

Tô Cận Hồng tay phải chống đầu, nhìn chăm chú vào người bên cạnh đang nhìn sách giáo khoa đến phát ngốc, vui vẻ quyết định: Làm cho cô rối rắm, mặt cô lúc bất ngờ chắc hẳn sẽ rất đặc sắc, không thể tùy tiện để cô chứng ra được.

Rất nhanh, kết quả thi toán lý hóa được tập hợp ở chỗ giáo vụ rồi đến tay các chủ nhiệm.

Chủ nhiệm lớp đang ở văn phòng nhấn máy phân tích thành tích các môn của học sinh, thành tích của Tô Cận Hồng và Lâm Miên Miên đều ngoài dự kiến của ông. Lâm Miên Miên luôn luôn bị khoa học tự nhiên kéo lại nay kết quả toán lý hóa sinh đều tiến bộ rất nhiều. Kết quả tổng thể cũng tỏ rõ sự tiến bộ. Ngược lại là Tô Cận Hồng, ngữ văn lại lùi một bước cực nghiêm trọng! Thật muốn tìm giáo viên ngữ văn nói chuyện mà.

Chủ nhiệm lớp trước tiên nói chuyện với giáo viên toán lý hóa sinh đã, các giáo viên không hẹn mà gặp cùng khích lệ Lâm Miên Miên.

"Lâm Miên Miên không tồi, trong khoảng thời gian này quả thật tiến bộ rất lớn. Bài tập làm cũng tốt hơn trước kia rất nhiều." Giáo viên vật lý đẩy đẩy mắt kính, lại gật đầu tán thưởng: "Đáng khen ngợi."

Giáo viên toán học cực kỳ vui mừng nói: "Tôi cũng thấy, bây giờ đi học nghiêm túc nghe giảng hơn trước kia nhiều, còn có thể thường nhìn thấy em ấy đang hỏi bài Tô Cận Hồng."

Giáo viên hóa học cười, "Tôi nhìn kỹ mấy học sinh có tiến bộ lớn trong bài thi, trong đó có Lâm Miên Miên. Bài thi của em ấy không giống đi chép, tuy viết không chính xác nhưng vẫn là có ý. So với trước kia đề giấy trắng quả thúc tiến bộ rõ rệt!"

Nghe được mấy lời này của giáo viên bộ môn, chủ nhiệm đẹp xuống nỗi sợ Lâm Miên Miên chép bài. Nếu là tự thân thì thật đáng để khích lệ! Nhất định phải khen! Phát huy được tinh thần này thì tương lai em ấy sẽ tươi sáng!

"Lâm Miên Miên, chủ nhiệm cho gọi cậu đến văn phòng!" Một bạn học mới vừa từ văn phòng trở về lớn tiếng gọi Lâm Miên Miên.

Lâm Miên Miên hoảng loạn đứng lên, tuyệt vọng nghĩ: Xong đời, lần này khẳng định lại thi rớt, chủ nhiệm lớp lại mắng cô rồi...

Tô Cận Hồng nghe được có bạn học gọi Lâm Miên Miên đi đến văn phòng, trên cơ bản đã khẳng định được suy nghĩ của mình.

"Cậu đừng có lo lắng, nhất định là cậu có tiến bộ nên giáo viên khen cậu thôi."

"Tô Cận Hồng, không phải lúc này? Cậu đừng đùa được không? Trình độ của tôi tôi còn không rõ sao?" Lâm Miên Miên căng thẳng lo lắng còn bức mình, ngay lúc này Tô Cận Hồng còn thêm dầu vào lửa nữa.

"..." Tô Cận Hồng ghen ghét. Cô vũ cô mà còn bị cô nổi giận??? Ngay lập tức tâm tình trở nên không tốt, lén lút nghĩ như thế nào để hạ bệ Lâm Miên Miên.

Nhìn thấy Lâm Miên Miên đi ra khỏi phòng học, Tô Cận Hồng lao ra ngăn cản cô: "Cậu không tin lời tôi nói phải không?"

"Đúng." Lâm Miên Miên quyết đoán.

"Không bằng chúng ta cược đi? Nếu giáo viên thật sự khen cậu, về sau làm đề nhiều gấp đôi. Nếu giáo viên mắng cậu, tôi đáp ứng một yêu cầu của cậu."

"..."

Lâm Miên Miên nhìn bộ dáng tính trước mọi việc của Tô Cận Hồng, có chút do dự, nhưng là đã lên lưng hổ thì sao có thể xuống. Huống hồ nếu thắng thì có thể khiến anh không bao giờ ép cô học. Khẽ cắn môi: Đánh một trận, xe đạp biến thành motor.

"Cược thì cược. Được, trái lời làm chó."

Tô Cận Hồng giơ tay, ý bảo đập tay làm chứng.

Lâm Miên Miên đập tay với Tô Cận Hồng, trả thù quất tóc đuôi ngựa của mình về phía Tô Cận Hồng.

Tô Cận Hồng đột nhiên không kịp phòng ngừa bị đuôi ngựa hất đến cằm... Không còn lời nào để nói đành nói với hệ thống: "Tóc dài quá cũng không tốt, tóc tôi mà dài tôi cũng hất rồi!"

Cầu Cầu:??? Ký chủ không phải là kẻ ngốc chứ??

(Lâm Miên Miên: Sorry, tóc dài quá thật có thể muốn làm gì thì làm.)

Tô Cẩn Hồng đã tính trước chờ Lâm Miên Miên trở về thực hiện lời hứa.

Haizz, chờ cậu trở về khóc lóc làm bài.

- - -

Lời tác giả: Vớ kịch nhỏ:

Lâm Miên Miên khóc hu hu làm bài: Sao lại nhiều bài như vậy chứ?

Tô Cẩn Hồng: Ha ha, ai bảo cậu hất tóc vào mặt tôi.

Lâm Miên Miên vừa khóc vừa hất tóc lên mặt tên kia.

Tô Cẩn Hồng không kịp phòng bị, đành cam chịu.

Đáng ra đáng từ T7, CN nhưng nhiều hồ quá nhớ nhớ quên quên, rất xin lỗi đã để các bạn chờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thế giới thứ nhất (9)

Edit: Reeu, Xanh

Beta: Xanh

Năm phút đồng hồ trôi qua, Tô Cẩn Hồng vẫn hết sức bình tĩnh.

Mười phút...

Tô Cẩn Hồng có phần không còn bình tĩnh như trước nhưng còn có thể kiềm chế nên tiếp tục quay bút.

Hai mươi phút...

Tâm Tô Cẩn Hồng ngứa ngáy không khống chế được hướng ra cửa, tại sao cô ấy còn chưa quay lại?

30 phút...

Tay Tô Cẩn Hồng bắt đầu quay sách.

"Tô Cẩn Hồng! Đứng lên!"

Tô Cẩn Hồng vẽ mặt mờ mịt bỏ sách xuống đứng dậy.

"Đi học ngồi quay sách thì ra thế thống gì? Đứng đây!"

"..."

Đột nhiên Tô Cẩn Hồng tay không ngứa, lòng cũng không ngứa, ở trong lòng lặng lẽ vẽ một nét bút vào vở của Lâm Miên Miên.

Cuối cùng đến khi tan học, Tô Cẩn Hồng đã biến thành một con cá chết. Tâm và tay không còn ngứa ngáy, cậu chỉ muốn mau chóng ngồi xuống để mông và băng ghế được tiếp xúc với nhau.

Cuối cùng Lâm Miên Miên cũng đã trở về.

Tô Cẩn Hồng nhìn thấy Lâm Miên Miên mất thi đồ, mũi còn sục sục chạy thẳng về phía hội bạn thân của mình.

Đột nhiên thấy lúng túng.jpg

"Cầu Cầu, anh tra giúp tôi xem hiện tại tâm tình Lâm Miên Miên như thế nào rồi? Tại sao cô ấy lại khóc?"

"Màn hình hiển thị tâm tình nữ phụ đột ngột bùng nổ... Tâm tình quá mức phức tạp không thể tra được."

"Đúng là thứ rác rưởi."

Cầu Cầu nhìn kí chủ một giây sau đã biến thành lạnh lùng.

(QAQ Cầu Cầu không phải là thứ rác rưởi!)

Tô Cẩn Hồng lập tức đứng lên định đi tới hỏi nhưng nhìn bên kia đều là một đám con gái tụ tập với nhau nên có chút xấu hổ. Cậu nghĩ nghĩ rồi lại ngồi xuống.

"Kí chủ, anh sốt ruột như vậy sao không trực tiếp qua hỏi cô ấy đi?"

"Ai bảo tôi sốt ruột? Tôi không hề sốt ruột một chút nào, dù sao một lát nữa cũng biết."

Vài phút sau...

Cầu Cầu nhìn thấy kí chủ của mình chạy về phía đám con gái.

Một lời khó nói hết.jpg

Đúng là kí chủ ngốc nghếch, nói thật có thể chết sao!!

Tô Cần Hồng thật sự không thể ngồi yên nữa, đi qua nói: "Làm phiền mọi người một chút, tôi muốn hỏi Lâm Miên Miên chút chuyện."

Mấy nữ sinh hướng về phía Lâm Miên Miên cười trừ ghẹo, lập tức đẩy Lâm Miên Miên ra, còn rất hào phóng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, cậu cứ hỏi thoải mái."

Lâm Miên Miên cứ như vậy bị đám bạn đẩy ra, vẫn còn đang mơ màng, bị Tô Cần Hồng túm cánh tay kéo đi. Cô nghe thấy sau lưng đám bạn tốt của mình còn đang cười không khỏi có chút xấu hổ, buồn bực quát: "Cậu bỏ tay ra, cậu làm tay tôi đau đó."

Tô Cần Hồng vội vàng buông tay, nhìn cánh tay trắng nõn của Lâm Miên Miên xuất hiện rõ các dấu ngón tay, có chút không hiểu được, sờ sờ mũi.

Cậu rõ ràng không dùng sức vậy tại sao lại xuất hiện dấu hồng này, nhưng mà làm đau con gái nhà người ta thì quả thật nên xin lỗi.

"Xin lỗi... Rất xin lỗi, tôi không cố ý. Rốt cuộc thì giáo viên chủ nhiệm đã nói gì với cậu?"

Đôi mắt Lâm Miên Miên sáng ngời nhìn chăm chú vào Tô Cần Hồng, trong mắt không giấu được sự vui sướng.

"Giáo viên chủ nhiệm khen tôi đó. Vài thầy cô giáo khác cũng khen tôi có tiến bộ rõ ràng."

Tô Cần Hồng thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy cậu còn khóc cái gì?"

"Tôi kích động quá chứ sao, đã rất lâu rồi tôi không được thầy cô khen vì thành tích tốt."

"Vậy cậu còn nhớ cậu phải làm gì không?"

"???"

"Chúng ta có cá cược với nhau."

"Tôi nhớ, Tô Cần Hồng, thực sự thực sự, thực sự rất cảm ơn cậu."

Tô Cần Hồng vốn đã chuẩn bị bị Lâm Miên Miên chống cự, không nghĩ rằng cô ấy lại vui vẻ chấp nhận rồi làm theo, hơn nữa còn cảm ơn mình.

"Trước kia là tôi đã hiểu lầm cậu, tôi cho rằng cậu khó chịu với tôi nên đã cố ý làm nhục tôi. Không nghĩ tới cậu lại toàn tâm toàn ý giúp tôi học. Không có cậu giám sát và giúp đỡ tôi sẽ không thể nào mà tiến bộ lớn như vậy được, thực sự vô cùng cảm ơn cậu."

Tô Cần Hồng gãi gãi đầu, có chút không tự nhiên nhìn đôi mắt đang phát sáng của Lâm Miên Miên.

Ấy... Đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Tuy rằng Tô Cần Hồng có chút thất thố nhưng trên mặt vẫn không chút gợn sóng, nói: "Đây là kết quả do cậu tự nỗ lực nên không cần phải cảm ơn tôi. Cậu nói chuyện tiếp đi, tôi đi về trước đây."

Lâm Miên Miên nhìn bóng dáng Tô Cần Hồng chạy trốn chết không khỏi cúi đầu cười "phụt" một tiếng.

Thực ra Tô Cần Hồng cũng rất đáng yêu mà, lúc trước là cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Sau khi quay lại với đám nữ sinh, đập vào mặt Lâm Miên Miên là đủ loại câu hỏi.

"Ồ ~ Có phải là Tô Cần Hồng thích cậu rồi không ~" Một nữ sinh bắt đầu ríu rít.

"Không phải, cậu ta chỉ hỏi mình chút chuyện thôi!"

"Lúc trước không phải cậu nói hần ta đáng ghét lắm sao, hần còn suốt ngày quản cậu học nữa~ Hiện tại còn thấy hần ta đáng ghét không?"

"Mình cảm thấy các cậu đều đáng ghét hết."

Mấy nữ sinh xô đẩy lẫn nhau, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười trong trẻo.

Nghe thấy họ cười đùa, Tô Cần Hồng có chút vui vẻ nhếch khóe miệng.

Lâm Miên Miên làm xong bài tập, nằm sấp trên giường, nhớ lại ngày hôm nay.

Quả nhiên, muốn có kết quả tốt nhất định phải tranh thủ nỗ lực! Nghĩ đến hôm nay cha mẹ tươi cười vui mừng, giáo viên chủ nhiệm khích lệ, đột nhiên cô phát hiện làm bài cũng không phải luôn không thú vị và buồn tẻ.

Giữa đêm khuya Tô Cần Hồng đang ngủ say nên không nghe được Cầu Cầu nhắc nhở giá trị độc ác của nữ phụ đã giảm tiếp 15%, hiện nay giá trị độc ác của nữ phụ chỉ còn 15%.

Trong lúc Lâm Miên Miên nỗ lực làm bài, thành tích lên như điều gặp gió thì thời gian cũng trôi như chó chạy ngoài đồng, thoáng cái đã hết nửa học kì.

Trước kì thi, các thầy cô bộ môn, đặc biệt là môn Toán, giành giật lấy từng giây của lũ học trò, nhất là giờ nghỉ cùng giờ thể dục.

Trước mỗi giờ thể dục đều có thể nhìn thấy cán sự môn Toán ôm chồng bài thi hoặc sách bài tập từ văn phòng bước ra. Mà lạ lùng ở chỗ, cán sự toán lại là một bạn nam nhỏ gầy, mỗi lần đều cố hết sức ôm chồng sách cao quá đầu.

Vậy mà không ai đi cười nhạo cán sự Toán vừa ôm chồng sách cao quá đầu vừa lẩy bẩy đi trên hành lang. Một đám học sinh còn đang bàn thần ngồi trên băng ghế, tuyệt vọng nhìn từng quyển sách bài tập rơi xuống trước mặt, nghe cán sự thông báo: "Tiết sau học toán".

Các nữ sinh chỉ nhỏ giọng oán trách với bạn bè, còn tụi nam sinh lại cực kỳ khoa trương.

Tô Cẩn Hồng uể oải nằm gục trên bàn, không còn sức sống nhìn sách bài tập mới được phát trước mặt, toàn thân đều tỏ rõ thái độ từ chối.

Đã phải trải qua thời học sinh với vô số giờ thể dục bị chiếm, Tô Cẩn Hồng lại một lần nữa gặp phải tình huống này. Lý trí thì nói có mà trái tim lại bảo không.

Mỗi tuần chỉ có một tiết thể dục mà cũng bị chiếm thì sống sao bây giờ!!!

"Cầu Cầu, cậu có công dụng nào khác không?"

Tô Cẩn Hồng nội tâm phun trào, bộc phát "sáng kiến" nhìn về phía Cầu Cầu.

Cầu Cầu:???

"Ví dụ như... Làm thầy giáo có việc đột xuất, đổi lại thành tiết thể dục?"

- - -

Lời tác giả: Chuyện hàng ngày:

Bé muối: Vo ve vo ve (Tôi là chuyên gia hút máu người đây)

Tác giả vén tay áo, sẵn sàng đối phó kẻ địch!

Bỗng nhiên, mẩu hậu hết lên ngăn lại.

Mẩu hậu về mặt từ bị: Con đang sát sinh đây!

Tác giả:...

(Thật là đáng sợ! Con của mẹ còn không bằng một con muối!)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thế giới thứ nhất (10)

Edit: Reeu

Beta: Xanh

"Kì chứ, hệ thống không thể trực tiếp nhúng tay vào thế giới của cốt truyện. Nếu không chúng tôi sẽ trực tiếp thay đổi cốt truyện." (Nếu như vậy còn cần loài người các anh làm gì!! *nhỏ giọng*)

Tô Cẩn Hồng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Cũng đúng, nếu anh lợi hại như vậy thì cũng sẽ không còn ở đây để giúp đỡ người mới."

Trong lòng Cầu Cầu: Tôi mà lợi hại như vậy thì điều đầu tiên tôi làm là giết chết anh.

Tô Cẩn Hồng nghĩ đến giáo viên toán học cùng tiết thể dục đã biến mất, Cầu Cầu đáng thương trở thành vật hi sinh để cậu phát tiết cảm xúc.

Bên cạnh, Lâm Miên Miên thấy Tô Cẩn Hồng gục xuống, thoát khỏi trạng thái tràn ngập sức sống. Một nam sinh lớn như vậy rồi mà còn tỏ vẻ đáng thương làm tỏ trên ghế, ỉu xiu như con chó lớn.

Lâm Miên Miên không đành lòng để mặc cậu như vậy. Mặc dù chính cô cũng nhận ra được sự chấp nhứt của nam sinh đối với giờ thể dục, nhưng lại không ngờ được cậu ta lại uể oải đến vậy. Đang tìm cách để an ủi người ta thì lại thấy Lý Ngọc An ngồi sau đang chọc bút vào lưng Tô Cẩn Hồng.

"Lý Ngọc An, cậu đừng có chọc tôi nữa, tôi không có tâm trạng chơi với cậu." Tô Cẩn Hồng đầu còn chưa ngẩng, vắn vẹo người, tỏ vẻ bất mãn với Lý Ngọc An.

Lý Ngọc An lén lút ghé vào bàn trên, không để ý đến lời Tô Cẩn Hồng nói, tiếp tục cọt nhá: "Anh Hồng, em có cách này rất hay để chúng ta có thể trốn tiết đi chơi bóng."

Trong nháy mắt Tô Cẩn Hồng xoay người lại, lông mày nhướn lên nhìn Lý Ngọc An, không tin tưởng lắm: "Cách gì?"

Lý Ngọc An cười he he hai tiếng: "Lớp một học thể dục như bình thường, giáo viên toán học bên đấy hôm nay có việc nên lần này bọn họ không bị chiếm giờ thể dục. Em có mấy người anh em ở lớp một, lát nữa chúng ta trà trộn đi vào đứng cùng với bọn họ thì sẽ không ai phát hiện được."

Tô Cẩn Hồng nheo nheo mắt, nhanh chóng suy nghĩ xem phương án này có khả thi không?

Xác suất bị giáo viên phát hiện...

Gần như là trăm phần trăm.

Dù sao giáo viên toán không phải là người mù, đứng ở trên bục giảng nhìn xuống dưới rõ như vậy, thầy giáo còn có thể không nhìn ra sao? Cũng chỉ có thằng ngốc Lý Ngọc An này mới nghĩ ra được như vậy. Tô Cần Hồng yên lặng thờ dài.

Thôi thì mặc kệ nó, bản thân mình là một người không tìm không phổi, đôi khi sẽ phạm một ít sai lầm nhỏ của người trẻ tuổi.

Tô Cần Hồng vui vẻ chấp nhận lời đề nghị không đáng tin cậy này của Lý Ngọc An, dùng một giây đồng hồ thuyết phục bản thân, yên tâm thoải mái chuẩn bị trốn tiết lặng lẽ đi chơi bóng.

Mặc dù có thể trông tượng được giống tổ sắp kéo đến nhưng mà người đã tốt nghiệp đại học nhiều năm, người lão luyện như Tô Cần Hồng cũng không quá để ý. Thậm trí còn muốn đưa mình trở lại tuổi dậy thì, đối nghịch với phụ huynh và giáo viên, tận hưởng cái loại khoái cảm này.

Suy cho cùng cậu chỉ là người đang ở độ tuổi phản nghịch.

Lâm Miên Miên ngạc nhiên phát hiện trạng thái ư ề oái, chán chường của Tô Cần Hồng trong nháy mắt biến mất, khôi phục lại bộ dạng lãnh đạm bình tĩnh, thần thái sáng láng. Giống như con chó lớn vừa mới ư ề oái ừ xiu bắt đầu làm bộ uy nghiêm.

Lâm Miên Miên bị suy nghĩ của mình chọc cười.

Tô Cần Hồng tỉnh cơ quay đầu nhìn thấy Lâm Miên Miên mi mắt cong cong, cười rộ lên, trong ánh mắt đầy tia sáng rực rỡ.

Con bé này vậy mà cũng khá xinh đẹp!

Tô Cần Hồng vừa cất sách vừa nghĩ.

Cầu Cầu: "Kì chủ, anh còn nhớ mình mới 26 tuổi không? Còn nói nữ phụ là bé."

"Nhưng cô ấy mới mười sáu tuổi, tôi so với bọn họ đã tính là bậc chú rồi."

Tô Cần Hồng ở trong lòng cảm khái: Năm tháng thật đúng là con dao giết heo!!

"Thật sự chỉ là một bé rất nhỏ rất nhỏ rất nhỏ... Bé gái."

Lặng lẽ cảm thán một chút về thời gian, Tô Cần Hồng tràn trề hào hứng chuẩn bị trải qua thời kì thanh xuân phản nghịch lần thứ hai.

Lý Ngọc An nhìn nhìn đồng hồ, còn có 2 phút là vào học, không được, phải chuẩn bị trước khi giáo viên toán học tới.

Cậu nhỏ giọng gọi Tô Cần Hồng và mấy nam sinh khác, nhân lúc thần không biết quỷ không hay, mấy nam sinh lén lút chuẩn ra ngoài từ cửa sau... Trong suốt quá trình, Lâm Miên Miên vẫn âm thầm quan sát bọn họ.

Lúc đầu Lâm Miên Miên còn tưởng rằng bọn họ đi WC.

Mãi cho đến khi đã vào lớp được năm phút, Tô Cần Hồng vẫn không trở về, Lâm Miên Miên bắt đầu có chút luống cuống: Bọn họ không định học giờ toán này sao?

Trên sân bóng, số lớp học thể dục ít đến đáng thương, chỉ chiếm một góc sân nho nhỏ.

Tô Cần Hồng cùng Lý Ngọc An và mấy nam sinh khác lặng lẽ trà trộn vào cùng đám nam sinh lớp một. Riêng Tô Cần Hồng phát hiện có một nữ sinh thường xuyên quay đầu lại, đứng sau nam sinh khẽ giọng thì thầm. Trong tiếng ồn ào trong sân bóng, giờ thể dục của lớp một cũng bắt đầu rồi.

Tô Cần Hồng xen lẫn trong đám đông chạy chậm 400m để làm nóng người, xong rồi lại đi theo mọi người để cùng nhau chuẩn bị tập. Giáo viên thể dục lớp một thì biếng nhác tuyên bố mọi người tự do tập, còn thấy thì vào chỗ râm mát nghỉ ngơi.

Lý Ngọc An hằng hái tiếp đón Tô Cần Hồng và đám anh em của mình cùng nhau chơi bóng. Các bạn nữ lớp một đứng dưới bóng cây cách sân bóng không xa, đang ríu rít tám chuyện trong lớp và các nam sinh đẹp trai.

Rất nhanh, một thiếu niên tuấn tú gầy yếu trên sân bóng, thực hiện các động tác linh hoạt dễ như trò bàn tay đã hấp dẫn ánh mắt của đại đa số nữ sinh.

Tuy rằng các nữ sinh đều nhìn cậu nói khẽ rồi trêu đùa lẫn nhau, nhưng đều không ai dám bước lên. Ngoại trừ người đã đưa nước cho Tô Cần Hồng một lần, làm Tô Cần Hồng bị hệ thống hiểu lầm là thay người yêu như thay áo, Vương Du Bồi.

Lần này Vương Du Bồi vẫn như cũ rất nhiệt tình mạnh dạn canh giữ ở bên cạnh sân bóng, mỗi khi Tô Cần Hồng đánh vào hoặc úp rổ đều lớn tiếng reo hò.

Trong lớp một có nam sinh làm bộ tức giận đến trêu ghẹo Vương Du Bồi: "Chị Vương cũng bắt công quá rồi!"

"Cậu lớn lên mà đẹp trai như cậu ấy thì tôi cũng bắt công với cậu." Vương Du Bồi cười tủm tỉm trả lời nhưng lời nói lại không hề dịu dàng một chút nào.

Nam sinh hỏi chuyện vô cùng đau đớn ôm ngực: "Ôi trái tim thiếu nam của tôi, thật lạnh quá đi!"

Cuối cùng, Tô Cần Hồng định nghỉ ngơi một lát, Vương Du Bồi nhìn thấy Tô Cần Hồng đi về phía bên này, đôi mắt sáng long lanh hưng phấn nói: "Cậu đẹp sang một bên đi, đừng cản đường tôi." Nói xong liền đi về phía Tô Cần Hồng.

"Tô Cần Hồng! Cậu còn nhớ tôi tên là gì không?"

"..."

Tô Cần Hồng xấu hổ cười cười, chỉ nhớ rõ đã uống một chai nước của cô ấy. Còn tên ư... Quả thật là đã quên mất rồi.

Vương Du Bồi có chút nản lòng nhưng rất nhanh lại xốc lại tinh thần, không nhớ rõ mình thì cũng không sao. Chỉ cần xuất hiện trước mặt Tô Cần Hồng vài lần chắc chắn cậu sẽ nhớ kĩ.

"Tôi tên là Vương Du Bồi, lần này cậu nhất định phải nhớ kĩ đó."

"Vương Du, Bồi, được, lần này tôi nhất định sẽ nhớ kĩ." Tô Cận Hồng gần từng chữ đọc lại một lần, nghiêm túc giống như đang đọc thuộc phương trình hóa học.

"Cho cậu này."

Nhìn nữ sinh đưa tới một chai nước, Tô Cận Hồng có chút hơi xấu hổ. Lần trước uống nước của người ta mà tên còn không nhớ rõ, lần này này còn không biết xấu hổ uống nước của người ta nữa. Cậu xấu hổ cười cười: "Không cần, lần này tôi có mang nước theo."

"Cậu cầm đi, tôi cũng mua rồi." Vương Du Bồi tay vẫn không buông xuống, Tô Cận Hồng sợ nữ sinh trước mặt xấu hổ liền vội vàng nhận lấy.

"Cảm ơn cậu, lần sau không cần mua nước cho tôi nữa đâu, tôi sẽ nhớ kĩ tên cậu."

Lâm Miên Miên sốt ruột chạy một mạch đi tìm, muốn thông báo cho Tô Cận Hồng: Giáo viên môn toán đã phát hiện bọn họ trốn học nên đang rất tức giận thì nhìn thấy một đôi nam nữ đang thân mật đứng chung một chỗ.

- - -

Lời tác giả: Thế giới thứ hai bị bí, giật tóc đến trực đầu.

"Dầu gội được liệu Thái Dương 7, chống rụng tóc, 7 ngày không gàu không ngứa."

(*Nguyên văn câu này là quảng cáo dầu gội của Trung Quốc, nhưng bạn beta – er đổi thành quảng cáo dầu gội của Việt mình, chứ Thái Dương 7 không nổi sang tận bên Trung đâu nha.)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thế giới thứ nhất (11)

Edit: Bonie

Beta: Xanh, TH

Lâm Miên Miên thật sự muốn bùng nổ.

Cô mặc kệ giáo viên đang nổi giận, nói dối là mình bị đau bụng để chạy từ trong phòng học ra thông báo cho Tô Cận Hồng. Vậy mà cậu ta lại ở chỗ này cùng nữ sinh khác tình chàng ý thiếp!

Trong nháy mắt, Lâm Miên Miên tui thân xoay người lại. Cô đứng tại chỗ, nhìn nam sinh ở cách đó không xa nhận nước của nữ sinh khác.

Mất Tô Cận Hồng thấy Lâm Miên Miên đứng ở cách đó không xa, nháy mắt luống cuống: Còn chưa tan học mà sao Lâm Miên Miên lại chạy ra đây rồi. Đến lúc bị mắng, mình là con trai da mặt dày thì không sao cả nhưng mà cô lại là một cô gái yếu đuối, đến lúc đó có lẽ là bị dọa đến khóc hu hu cho coi.

Sao cái hay cô không chịu học mà lại đi học cái xấu chứ!

Nghĩ vậy, Tô Cận Hồng có chút tức giận đi đến chỗ Lâm Miên Miên, kéo cánh tay cô đi đến khu phòng học.

Lâm Miên Miên còn chưa kịp mở miệng, đã nghe Tô Cận Hồng hạ giọng tức giận nói: "Còn đang học, sao cậu lại chạy ra?!"

Lâm Miên Miên sợ ngây người, chính cậu ta trốn học ra chơi bóng, mình có lòng hảo tâm tới tìm cậu ấy mà cậu ấy không biết xấu hổ nói người khác trốn học?

"Tôi ra tìm cậu! Thầy giáo đang tức giận ở trong phòng học kia!"

Tô Cận Hồng nghe được cô không phải trốn học thì thả lỏng, không quan tâm mà vẫy vẫy tay: "Tôi biết rồi, cậu mau trở về đi, không thì thầy dạy toán sẽ phát hiện cậu cũng chạy ra."

"Cậu không quay về sao?"

"Đánh xong trận này cũng còn dư mười phút. Dù sao thầy cũng tức giận rồi."

"Vậy thì tôi cũng không quay lại." Lâm Miên Miên giận dỗi nói.

"Cậu mà không quay lại đến lúc đó thầy dạy toán sẽ mắng cậu đến khóc đó."

"Vội lại tôi ở đây chơi bóng, cậu ở đây làm gì?"

Lâm Miên Miên nghĩ tới việc mình sợ cậu bị giáo viên mắng nên có lòng hảo tâm chạy ra thông báo cho còn bị cậu ghét bỏ. Rõ ràng là chuyện của cậu ta vậy mà cậu ta một chút cũng không để tâm, với mình thì cực kỳ có lễ, còn với nữ sinh khác lại cười tủm tỉm.

Khốn nạn! Để cho cậu ta bị mắng một mình đi! Mình sẽ không để bị mắng cùng với cậu ta đâu.

Lâm Miên Miên cực kỳ tức giận, trong lòng thầm mắng Tô Cận Hồng. Cô cũng không cần phải nhiều lời nữa, hung hăng trừng mắt với Tô Cận Hồng, đúng là đồ nam sinh không biết tốt xấu, rồi ra về kiêu ngạo quay người lại đi về lớp.

Nhìn bộ dạng của Lâm Miên Miên, Tô Cận Hồng chuẩn bị vẫy tay với cô cũng từ từ buông tay xuống, có chút xấu hổ sờ sờ mũi.

Vương Du Bồi ở bên cạnh yên lặng chăm chú nhìn nữ sinh có vẻ thân thiết với Tô Cận Hồng, âm thầm nhớ trong lòng, chuẩn bị hỏi xem đây là ai.

Tô Cẩn Hồng nhìn Lâm Miên Miên nghe lời mà trở lại phòng học, yên tâm chuẩn bị trở lại sân tiếp tục chơi bóng.

Mặc dù trông có vẻ như chộc cho cô không vui lắm...

"Ký chủ!!! Độ độc ác của nữ phụ tăng thêm 20%! Độ độc ác hiện tại là 35%!"

"???"

"Cái quái gì vậy? Sao đột nhiên lại tăng thêm 20%?"

Cầu Cầu thờ ơ lạnh nhạt nhìn ký chủ đậm chân, do ai đó làm cho nữ phụ thất vọng mà thôi. Người ta có lòng hảo tâm báo cho cậu trở về học, cậu lại muốn ở lại chơi bóng rồi chốc lát lại ở cùng nữ sinh kia!

Nó sẽ không nói cái này cho ký chủ xì trây vừa hư vừa ngốc đâu.)

Tô Cẩn Hồng ở trong lòng nhanh chóng xem lại mọi chuyện một lần nữa: Giáo viên dạy toán phát hiện mấy nam sinh trốn học chạy đi chơi bóng nên tức giận, Lâm Miên Miên nói dối là cô đau bụng sau đó chạy tới thông báo cho mình.

Sau đó, ồm...

Nghĩ đến thái độ nói chuyện vừa rồi của mình với Lâm Miên Miên, còn không quan tâm tới thông báo của cô mà lại chuẩn bị tiếp tục chơi bóng. Tô Cẩn Hồng đột nhiên chột dạ.

Hình như... Tám mươi phần trăm là... hơi... giảm đập lòng tốt của cô rồi.

Mặc dù quả thật cô đúng là một cô gái kì lạ, độ hắc hóa lập tức tăng thêm 20%. Tô Cẩn Hồng cực kỳ đau đớn: Phải làm bao nhiêu mới có thể bù đắp lại 20% kia chứ!

Người trẻ tuổi phải nên rộng lượng.

Haiz, vẫn nên suy nghĩ lại cách để cho cô gái kia thêm vui vẻ. Tô Cẩn Hồng vừa đi vừa nghĩ.

Tô Cẩn Hồng đi qua thông báo tin tức bất hạnh với bọn Lý Ngọc An: Giáo viên dạy toán phát hiện bọn họ trốn học, ở lớp nổi trận lôi đình, đoán chừng một chút nữa chủ nhiệm lớp sẽ đến lớp bắt bọn họ.

Lý Ngọc An cùng với mấy nam sinh khác sau khi nghe thấy tin tức này thì bắt đầu kêu rên: "Làm sao bây giờ đây anh Hồng! Xong đời rồi! Chủ nhiệm lớp mà biết thì nhất định sẽ nói cho ba mẹ em nghe! Ba em đêm nay chắc chắn sẽ đánh em." Mấy người khác cũng là về mặt đưa đám tỏ vẻ: Sau khi về nhà chắc chắn sẽ bị đánh.

Vốn dĩ ở sân bóng là các nam sinh thân thái sáng sủa, nháy mắt lưng không thẳng, chân cũng không đứng vững, về mặt đưa đám nhìn chăm chăm Tô Cẩn Hồng, hi vọng cậu đưa ra một chút ý kiến hay.

Tô Cẩn Hồng thấy mấy nam sinh trước mặt nhìn mình như nhìn chúa cứu thế, không biết làm sao.

"... Mấy cậu nhìn chăm chăm tôi làm gì? Tôi cũng không có cách."

"Anh Hồng ~ cứu tui em đi mà ~"

Tô Cẩn Hồng dờ khóc dờ cười nhìn bọn họ, thật là một chút mặt mũi cũng không còn. Một đám nam sinh đều 1m8 đang làm nũng.

"Được rồi, đến mức này rồi, còn có thể làm sao? Chủ động tìm giáo viên dạy toán xin lỗi thôi."

Tô Cẩn Hồng, Lý Ngọc An cùng vài người nữa nghênh đón toàn bộ ánh mắt đồng tình của mọi người khi bước vào phòng học, chỗ ngồi còn chưa nóng đã bị gọi lên văn phòng của chủ nhiệm lớp.

Cán sự ngữ văn mới từ văn phòng đi ra, đồng tình nhìn bọn họ, "Chủ nhiệm lớp cực kỳ cực kỳ giận dữ, các cậu bảo trọng."

.....

Bước vào văn phòng của chủ nhiệm lớp, Tô Cẩn Hồng và Lý Ngọc An cùng vài người khác cúi đầu nhìn chăm chăm sàn nhà, chuẩn bị nghe mắng.

Không ngoài dự đoán, chủ nhiệm lớp đau lòng nhưóc nhìn bọn họ mấy cái, nước miếng bay tứ tung:

"Bây giờ là lúc nào mà mấy cậu còn dám trốn học đi chơi bóng! Đặc biệt là cậu! Tô Cẩn Hồng! Lý Ngọc An!"

Lý Ngọc An nhỏ giọng cãi: "Tiết này vốn dĩ là tiết thể dục mà thầy."

Tô Cẩn Hồng nhanh chóng kéo Lý Ngọc An lại, chủ nhiệm lớp đang nổi nóng, cãi lại không phải tìm mắng sao?

Quả nhiên, chủ nhiệm lớp nổi giận: "Tiết thể dục, tiết thể dục! Các cậu chỉ biết học thể dục! Bây giờ các cậu đang đối mặt với cái gì các cậu có biết không? Rất nhanh sẽ phải phân ban, các cậu đừng có mà nghĩ mình là nam sinh, xếp hạng thành tích sau khi phân ban sẽ tăng lên. Có không ít ví dụ như vậy, nhưng mà tuyệt đối không phải ai cũng vậy! Ở các trường trung học trọng điểm, sau khi phân ban mà ở lại khoa học tự nhiên, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, thực lực đều không thể khinh thường!"

Tô Cẩn Hồng nhìn Lý Ngọc An còn muốn cãi lại, kéo lấy hán, ngoan ngoãn trả lời thầy giáo: "Thầy ơi, tui em biết sai rồi, sau này tui em nhất định ít chơi bóng lại, lấy thời gian chơi bóng dùng để học tập."

Ánh mắt chủ nhiệm lớp dời về phía Tô Cẩn Hồng, tận tình khuyên bảo: "Tô Cẩn Hồng em đừng có cảm thấy lần này kiểm tra đặc biệt tốt, lần này ngữ văn lại kéo em xuống, lần trước em còn không thuộc thơ đâu đấy. Không thể chỉ học mỗi toán lý hóa sinh, ngày thường cũng phải học thêm ngữ văn, có nghe không?"

Tô Cẩn Hồng cụp mắt gật gật đầu, thuận theo lời của chủ nhiệm lớp, sau đó làm bộ lơ đãng nói sang chuyện khác: "Dạ thưa thầy. Em nhất định sẽ học thêm ngữ văn. Hình như Lâm Miên Miên học ngữ văn không tệ, đến lúc đó em sẽ hỏi cách làm văn của cậu ấy một chút."

Chủ nhiệm lớp vừa nghe đến tên Lâm Miên Miên, lộ ra một tia ý cười: "Lâm Miên Miên ngoại trừ học thuộc bên ngoài, mấy cái khác cũng không tệ lắm. Hơn nữa thành tích lần này của

em ấy có tiến bộ rất lớn, đặc biệt là toán lý hóa sinh. Đúng lúc các em có thể trợ giúp lẫn nhau, em giúp em ấy khoa học tự nhiên, em ấy giúp em ngữ văn, đây không phải rất tốt sao?"

_____

Lời tác giả:

Kịch nhỏ:

Chủ nhiệm lớp: Tô Cẩn Hồng và Lâm Miên Miên hai người này cùng giúp đỡ lẫn nhau học tập cho nên lần này có tiến bộ rất lớn, mấy em khác cũng phải học tập họ đấy.

Lớp học bắt đầu ồn ào: "Ồ ~"

Chủ nhiệm lớp không biết gì: Tôi nói sai gì à?

Tô Cẩn Hồng mặt đầm đìa: Thầy nói rất đúng.

Lâm Miên Miên:??? Ai muốn cùng cái tên khốn luôn ra về nghiêm túc này học tập chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thế giới thứ nhất (12)

Edit: Bonie

Beta: Xanh quên mất chương này.

Chủ nhiệm lớp lại nhìn qua mấy nam sinh đứng bên cạnh, cau mày thăm thía dấn dò Tô Cẩn Hồng: "Em cũng phải giúp mấy đứa này nữa, lúc này thì ít chơi bóng lại, bù thời gian đó vào việc học tập, cùng nhau tiến bộ. Được rồi, tôi nói cũng không sai, mau đi qua chỗ thầy dạy toán. Thầy còn chờ tụi em kia."

Tô Cẩn Hồng với vài người khác gật gật đầu, chuẩn bị đi qua chỗ thầy dạy toán đón bão táp.

Thầy dạy toán không màng tình cảm, mắng từng người từ đầu tới đuôi, quá nửa tiết mới xong.

Vài người mặt mày xám tro từ trong phòng thầy dạy toán đi ra.

"Thưa thầy!"

Giáo viên vật lý đang dạy nhìn bọn họ, cau mày không kiên nhẫn khua tay ý bảo bọn họ vào.

Tô Cẩn Hồng mới vừa ngồi vào chỗ, nhìn sùnn mặt nghiêm túc của Lâm Miên Miên đang học bài, không khỏi vui mừng. Xem ra lúc mình không có ở đây Lâm Miên Miên cũng nghiêm túc học tập. Nhưng mà nhanh chóng nghĩ đến độ độc ác của Lâm Miên Miên đột nhiên tăng lên 20%.....

Tô Cẩn Hồng bắt đầu đau đầu, độ độc ác lúc trước tăng lên còn chưa giảm mà bây giờ thêm 20%, với lại mình một chút kinh nghiệm để xin lỗi con gái cũng không có nữa! Cậu nhìn trộm Lâm Miên Miên. Miệng cô kéo căng ra, mắt không chớp nhìn chăm chăm ví dụ trên bảng, thoát nhìn về mặt rất nghiêm túc.

Vốn dĩ cảm thấy Lâm Miên Miên nghiêm túc học tập là chuyện tốt, chỉ là... Từ khi cậu vào cửa tới giờ cũng chưa liếc mắt một cái... Tô Cẩn Hồng lấy EQ xi trây của mình mà đảm bảo, Lâm Miên Miên nhất định cực kỳ tức giận.

Thôi quên đi, chờ cô hết giận thì lại xin lỗi vậy. Đề Lý Ngọc An hỏi bạn gái của cậu ta một chút, con gái thường thích gì, mua một cái coi như nhận lỗi.

Lâm Miên Miên vốn dĩ rất tức giận, nhìn thấy Tô Cẩn Hồng cũng không để ý tới cô, không hề có bộ dáng muốn mở miệng xin lỗi, định đầu muốn bốc khói! Cô nỗ lực khắc chế cảm xúc của mình, dồn lực chú ý vào đề bài.

Nhưng mà... Thật sự rất tức!

Mãi cho đến lúc tiết tự học buổi tối kết thúc, Tô Cẩn Hồng và Lâm Miên Miên một câu cũng không nói. Lâm Miên Miên nhanh chóng dọn đồ, ánh mắt đảo qua bộ dáng không chút gọn sóng nào của Tô Cẩn Hồng càng thêm tức giận.

Cầu Cầu: "Ký chủ!!! Độ độc ác của nữ phụ lại tăng rồi! Bây giờ là 40%!"

"???"

Tô Cẩn Hồng về mặt mù mịt, không phải mới tăng sao? Vì sao trước tiết tự học buổi tối lại thêm nữa?

Cầu Cầu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn ký chủ của mình, mình sao lại chọn một tên nam thẳng sắt thép như vậy đi làm nhiệm vụ này! Thảm rồi! Nhiệm vụ này mà không hoàn thành nó sẽ bị giáng xuống cấp F, mà cấp F thì càng không có nhiệm vụ tốt. Nhiệm vụ không tốt thì điểm tích phân sẽ rất ít, tích phân mà ít thì hệ thống không thể thăng cấp...

Cầu Cầu không khỏi đau buồn, giống như thấy được mình bị biến thành một đồng rách nát bị vứt bỏ không ai cần, nhin không được nhắc nhở ký chủ: "Ký chủ! Sao cậu không xin lỗi! Nữ phụ rõ ràng giận cậu mà!"

Tô Cẩn Hồng cũng cảm thấy cực kỳ tủi thân, "Tôi chuẩn bị xin lỗi nè, chờ cô ấy hết giận một chút rồi mới mở miệng chứ bây giờ mà xin lỗi không phải chọc họng súng à?"

"Nhưng mà cậu không xin lỗi bây giờ thì cô ấy sẽ càng tức giận! Cậu xem độ độc ác lại tăng nữa rồi kia!"

Tô Cẩn Hồng tỏ vẻ không hiểu, nghi ngờ nói: "Không thể nào? Sao lại càng ngày càng tức giận? Không phải đã tức giận rồi sao? Tôi cái gì cũng không làm. Có thể do cô ấy làm bài tập

nhiều quá mà tức giận mà? Tâm trạng của Lâm Miên Miên vốn dĩ rất khó đoán, lần trước tôi đưa sổ ghi chép cho cô ấy, độ độc ác cũng không giảm một chút nào, tôi cảm thấy cậu nói không đúng."

Cầu Cầu nhìn đến ký chủ một chút cũng không tin mình, tức đến sắp sập nguồn: Ký chủ nam thẳng sắt thép không có điểm B trong tim sao*? Cậu ta mà có thể đoán được tâm tư của con gái thì bốn hệ thống ngay lập tức phát sóng trực tiếp khởi động quá trình tự hủy:)

(*) Câu này gốc theo search trên baidu là "你心里没点b数吗" nghĩa là trong tim cậu có điểm b không? Ngôn ngữ mạng bên Trung, bắt nguồn từ vùng Đông Bắc. Có nghĩa là có bị lú lẫn hoặc là không có đầu óc. Trong đây là Cầu Cầu chửi Tô Cẩn Hồng ngu ngốc ấy.

X: kiến nghị đổi sang ra ngoài không mang não.

Tô Cẩn Hồng về đến nhà, không giống như bình thường đi làm bài mà gửi tin nhắn cho Lý Ngọc An: "Ngọc An, hỏi bạn gái cậu thư, nếu như cậu chọc cô ấy tức giận thì cô ấy có thể nhận cái gì để nhận lỗi?"

"Ha ha anh Hồng, sao vậy? Anh có bạn gái lúc nào vậy? Sao em lại không biết??? Để bây giờ em đi hỏi cô ấy một chút."

"Tôi hỏi hộ bạn. Có tin tức gì nhớ nói cho tôi."

"Được."

Mười phút sau, Tô Cẩn Hồng nhận được kết quả, "Bạn gái em nói đồ ngọt hoặc là mấy đồ trang trí đáng yêu đều được, hoặc là đưa cô ấy đi ăn. Nói đến đồ ngọt, đối diện trường học có một tiệm bánh ngọt không tồi, cô ấy rất thích ăn vị kem với vị sầu riêng."

"Cảm ơn, cậu đúng là anh em tốt."

Tô Cẩn Hồng quyết định ngày mai đưa đồ ngọt để xin lỗi Lâm Miên Miên! Sau khi nghĩ kĩ, Tô Cẩn Hồng tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Tô Cẩn Hồng ở trên giường ngủ thoải mái, còn Lâm Miên Miên lại rất tức giận. Vừa làm đề của hôm nay, vừa nghiền răng nghiền lợi.

Tô Cẩn Hồng là cái đồ khốn nạn! Cậu ta mà không chủ động xin lỗi, mình cũng sẽ tuyệt đối không để ý đến cậu ta!

Sáng ngày hôm sau, Tô Cẩn Hồng phát hiện Lâm Miên Miên vẫn như cũ làm lơ cậu, lúc nói chuyện duy nhất với cậu là lúc cô đi ra ngoài đi WC, mặt không cảm xúc nói: "Làm ơn né ra một chút."

Tô Cẩn Hồng xấu hổ sờ sờ cái mũi đứng lên.

Cậu vài lần muốn mở miệng, nhìn bộ dáng hờ hững của Lâm Miên Miên, trong lòng bồn chồn "lộp bộp" vài tiếng, lo Lâm Miên Miên không để ý tới câu xin lỗi thì cậu sẽ rất mất mặt, nghĩ nghĩ lại lùi bước.

Thôi, để mua xong đồ ngọt rồi đi xin lỗi cô vậy. Tô Cẩn Hồng ở trong lòng yên lặng cổ vũ chính mình.

Giữa trưa lúc tan học, Tô Cẩn Hồng hướng Lý Ngọc An hô to: "Giúp tôi mua một phần cơm, tôi đi mua đồ đã."

"Anh đi mua gì vậy?" Lý Ngọc An gân cổ kêu lên. Tô Cẩn Hồng xua xua tay, nhắm phía tiệm bánh ngọt.

Phù, hên là mới tan học, mọi người đều đi ăn cơm nên tiệm bánh ngọt không có ai cả.

Tô Cẩn Hồng tới chỗ tiệm bánh ngọt, nhìn quầy đồ ngọt đủ loại khó khăn hỏi "Xin hỏi con gái thường thích ăn loại nào ạ?"

Người bán trả lời lịch sự: "Xin chào, chúng tôi có vị matcha, kem và sầu riêng đều bán khá tốt."

"Được rồi vậy thì lấy ba loại này mỗi cái một phần đóng gói lại, cảm ơn."

Tô Cẩn Hồng dọc đường đi cẩn thận che chở hộp đồ ngọt hộp, sợ bị nam sinh nào không có mắt đụng vào.

Tới phòng học, Tô Cẩn Hồng dán tờ giấy nhắn ở trên hộp đồ ngọt, từng nét bút nghiêm túc viết: Lâm Miên Miên, xin lỗi cậu. —— Tô Cẩn Hồng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thế giới thứ nhất (13)

Edit: Reeu

Beta: Xanh bị thúc deadline.

Tô Cẩn Hồng cầm hộp đồ ngọt bỏ vào trong ngăn bàn của Lâm Miên Miên, sau đó chạy như bay về phía nhà ăn.

"Sao anh giờ mới đến? Chúng em ăn xong rồi!" Lý Ngọc An lớn tiếng phản nản.

Tô Cẩn Hồng vừa ăn ngấu nghiến vừa trả lời mơ hồ với Lý Ngọc An: "Có chút việc." Trong lòng lại có chút lo lắng phản ứng của Lâm Miên Miên khi nhìn thấy tờ giấy nhỏ.

Trong phòng học, Lâm Miên Miên chuẩn bị lấy quyển sách ngữ văn từ ngăn bàn ra để học thuộc một chút, tay ở trong ngăn bàn đang mò mẫm..

Ồ, cái gì vậy?

Lâm Miên Miên nhìn vào trong ngăn bàn, là một túi đồ ngọt, bên trong có ba hộp nhỏ, ở mặt trên còn dán một tờ giấy nhớ.

Nhìn chữ viết quen thuộc trên tờ giấy nhớ ghi lời xin lỗi ngắn gọn, trong lòng Lâm Miên Miên rất phức tạp không biết nên tức giận hay nên vui vẻ.

Nói cậu ta không có tâm nhưng vẫn còn biết đưa đồ ngọt, nói cậu ta có tâm nhưng lời xin lỗi chỉ viết đúng 9 từ? Trong đó 6 từ là tên của mình và cậu ta...

Quên đi, nếu đồ ngọt đúng loại mình thích thì mình sẽ chấp nhận lời xin lỗi của cậu ta. Lâm Miên Miên quyết định thuận theo ý trời.

Vừa mới ăn một miếng, eo ơi! Vị sâu riêng!

Lâm Miên Miên về mặt đau khổ, vội vàng nuốt xuống, cô gắng làm cho thời gian cái mùi này ở trong miệng ngấm lại.

Tô Cận Hồng! Cậu ta đang chơi mình sao! Cậu ta sẽ không mua tất cả đều là vị sâu riêng chứ!!

Lâm Miên Miên định ném cả ba hộp đi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhờ đâu Tô Cận Hồng không có ý thì sao? Cho cậu ta thêm một cơ hội, nếu hộp thứ hai vẫn là sâu riêng thì từ nay về sau... Sẽ không bao giờ để ý đến cậu ta nữa!

Đôi khi cuộc sống chính là như vậy, khi bạn nghĩ nó rất tồi tệ thì ngược lại kết quả lại rất tốt.

Lâm Miên Miên nếm thử một miếng, vị kem! Cô không khỏi vui sướng mở to hai mắt! Cô thích nhất chính là bánh kem vị này.

Hương vị ngọt ngào trong nháy mắt ngập tràn khắp khoang miệng, Lâm Miên Miên hạnh phúc nheo đôi mắt lại. Được rồi, tạm thời tha thứ cho cậu ta!! >_<

Cầu Cầu: "Kí chủ! Giá trị độc ác của nữ phụ giảm 15%! Hiện tại chỉ còn 25%."

Tô Cận Hồng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra quả nhiên vẫn là đồ ngọt vẫn có ích.

Nhưng mà... Làm thế nào để giá trị độc ác giảm nhiều hơn giá trị độc ác tăng.

Tô Cận Hồng hơi hơi nhíu mày cảm thấy mọi thứ cũng không hề đơn giản.

"Cầu Cầu, có phải là giá trị độc ác giảm chậm hơn giá trị độc ác tăng không?"

"Cái này cũng không có quy định, trước mắt không thể xác định được, không loại trừ khả năng tự bản thân nhân vật bị ảnh hưởng."

Tô Cận Hồng có chút dăm chiêu: "Tại sao cái gì anh cũng không biết vậy??"

Cầu Cầu: "..."

Cầu Cầu, hằng ngày đều bị kí chủ ngu ngốc khinh bỉ, móc ra quyền sở nhỏ ghi lại:.)

Buổi chiều sau giờ hóa học, đột nhiên Lâm Miên Miên có cảm giác bụng rất đau, dưới thân chảy ra một dòng nước ấm.

Nguy rồi, quên mất là bà đi sắp đến, giữa trưa nay lại còn ăn bánh kem nữa. Tất cả đều là do Tô Cận Hồng!

Lâm Miên Miên đau đớn nằm sấp trên bàn, tay phải ôm bụng, ở trong lòng thầm mắng Tô Cận Hồng.

Nhưng mà Tô Cận Hồng không hề biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn cứ chăm chú ngồi nghe thầy giáo vật lí giảng ví dụ, ánh mắt không hề nhìn sang Lâm Miên Miên một chút nào. Mãi cho đến khi hệ thống nhắc nhở cậu.

Cầu Cầu thật không biết phải làm sao, kí chủ ngu ngốc của mình thực sự không phát hiện được gì. Tuy rằng kí chủ vẫn luôn không nghe lời nó, nhưng nó vẫn phải nhắc nhở anh mỗi lần...

"Kí chủ, nữ phụ đang lườm anh!"

"Hả?"

Tô Cận Hồng mơ màng thoát ra từ thế giới vật lí tươi đẹp, nhìn thoáng qua Lâm Miên Miên, phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, trán đổ mồ hôi, hai tay che bụng, bộ dạng hết sức đau khổ.

Tô Cận Hồng hơi nghiêng đầu, nhìn cô nói: "Lâm Miên Miên, cậu bị làm sao vậy? Cảm thấy không thoải mái sao?"

"Tôi bị đau bụng." Lâm Miên Miên đã đau đến mức nói không nên lời, giọng nghẹn ngào, nhin không được túi thần nhìn tên đầu sỏ gây ra tội.

Đối với ánh mắt lên án của Lâm Miên Miên, Tô Cận Hồng bối rối, không hiểu ra sao: "Đồ ngọt có vấn đề nên ăn bị đau bụng hả?"

Lâm Miên Miên trừng mắt nhìn Tô Cận Hồng lại liếc mắt một cái: "Không phải!"

Tô Cận Hồng nhận được ánh mắt ai oán thì lại càng ngốc hơn: Không phải ăn đau bụng thì lườm tôi làm gì?

Tuy rằng có chút không thể hiểu được nhưng cậu vẫn kiên nhẫn tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc là cậu bị làm sao vậy? Đau ở chỗ nào?"

"..." Lâm Miên Miên không nói tiếp.

Hỏi cô cũng không nói, nhưng bộ dạng của cô giống như rất không thoải mái.

Về mặt Tô Cận Hồng hoang mang nhìn Lâm Miên Miên chỉ chờ cậu cái ốt, không biết nên làm như thế nào.

Tan học, Tô Cận Hồng lặng lẽ chú ý Lâm Miên Miên, chỉ thấy cô gọi bạn thân Chu Na lại, nhờ giọng thì thầm bên tai cô ấy. Sau đó Chu Na bắt đầu đi khắp nơi hỏi các nữ sinh khác cái gì đó, các nữ sinh đều bí mật, không cho nam sinh biết.

Mãi cho đến khi Tô Cẩn Hồng tỉnh cờ nghe được lộ ra mấy từ ngữ "Có hay không", "đi cả".

Tô Cẩn Hồng đột nhiên bùng tỉnh, một trận khí nóng bốc lên đỉnh đầu, đồ từ cổ đến tận mang tai.

Chẳng trách cô ấy không chịu nói thẳng với mình chuyện như thế nào! Minh thật là ngu đến chết!

Tô Cẩn Hồng thấy Chu Na lắc đầu với Lâm Miên Miên, không khỏi suy đoán có thể là các nữ sinh khác cũng không có.

Nghe nói nữ sinh trong kì kinh nguyệt không được đụng vào đồ lạnh vậy mà giữa trưa cậu còn đưa cho cô ấy bánh kem lạnh.

Tô Cẩn Hồng ảo não nắm chặt tay lại rồi nhìn thời gian, đã ra chơi được ba phút, cậu cảm vì tiền rồi chạy xuống siêu thị ở dưới tầng. Cậu vừa chạy đến cửa thì chợt nghĩ: Không thể cầm về lộ liễu thế được nên lại quay lại cầm theo cặp sách và đi xuống dưới tầng.

Cậu vừa chạy vừa oán trách chính mình. Mang theo vài phần xấu hổ nhìn về phía giá đựng băng vệ sinh, cậu không dám dừng lại lâu, cũng không dám nhìn loại mẫu mã vội vàng chọn một bọc bất kì đi trả tiền sau đó nhét vào cặp sách rồi lại chạy về phòng học.

Trở về phòng học, Tô Cẩn Hồng ngồi trên ghế thờ hồn hèn, dùng cặp che đập động tác trên tay, nhanh như chớp nhét vào ngăn bàn của Lâm Miên Miên, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Miên Miên kinh ngạc nhìn Tô Cẩn Hồng, lặng lẽ liếc mắt vào trong ngăn bàn nhìn một cái.

"!!!!"

Cô buồn bực phát hiện lại là băng vệ sinh! Đột nhiên cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Loại chuyện này lại có thể bị nam sinh biết!!! Cậu ta còn đi mua giúp cô nữa.

Lâm Miên Miên vừa ngượng đỏ mặt vừa tức giận, kéo cánh tay Tô Cẩn Hồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ: "Tại sao cậu lại đi mua cái này?"

Từ cổ Tô Cẩn Hồng trở lên đỏ bừng, giống như con tôm bị nướng chín, rầu rĩ nói: "Tôi nhìn cậu giống như không mượn được cho nên liền đi mua cho cậu, dù sao cũng là do tôi không tốt hại cậu bị đau bụng."

Lâm Miên Miên giống như một con mèo bị dẫm vào đuôi, hung dữ nói: "Tôi mượn được rồi. Cậu cảm lấy mà dùng." Cô nhanh chóng cầm bọc băng vệ sinh nhét vào ngăn bàn Tô Cẩn Hồng.

Tô Cẩn Hồng tròn mắt há hốc mồm nhìn động tác của Lâm Miên Miên ấp úng nói: "Nhưng mà tôi không dùng được cái này..."

-

Lời tác giả...

Kịch nhỏ:

Lâm Miên Miên: Lâm Miên Miên tôi cho dù cháy máu đến chết cũng sẽ không dùng bất cứ một miếng băng vệ sinh nào cậu mua!!

Tô Cẩn Hồng thật là oan ức (...)

Một lát sau, Lâm Miên Miên: "Dùng thật là tốt!"

Về món bánh ngọt, không chỉ có Tô Cẩn Hồng không hiểu, kì thực ngay cả tôi viết cũng không hiểu lắm. Tôi đoán chắc là vị kem, vị macha gì đó... Vào ngày sinh nhật của tôi, bạn cùng phòng có mua cho tôi một cái bánh ngọt lớn, khá là lạnh. Cho nên tôi không rõ cái gì thiết về bánh kem này.

Không biết là có hay không... Chắc là... Có đi. Bình thường tôi cũng không chú ý đến loại đồ này lắm. Mà trái đất lớn như vậy sao lại không thể có bánh kem chứ. Chắc chắn là có. Ai ăn rồi nhớ hú tui nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thế giới thứ nhất (14)

Edit: Reeu

Beta: Xanh bị điệp lại dí sml

Dưới cái nhìn chăm chú lại hung dữ của Lâm Miên Miên, giọng Tô Cẩn Hồng càng ngày càng nhỏ, câu cuối cùng gần như không còn nghe thấy gì.

Cuối cùng Tô Cẩn Hồng dứt khoát nằm sấp xuống bàn, vùi đầu vào cánh tay, chỉ có thể nhìn thấy lỗ tai đang đỏ bừng.

Lần đầu tiên Lâm Miên Miên nhìn thấy một nam sinh không tìm không phôi, da mặt dày như Tô Cẩn Hồng lại có bộ dạng xấu hổ thẹn thùng, giấu đầu giống như một con đà điểu.

Một nam sinh mà có thể mặt dày đi mua đồ dùng của nữ sinh, quả thật cũng làm khó cậu ta quá rồi!!

Nghĩ vậy, Lâm Miên Miên không khỏi mềm lòng đi vài phần, tha thứ cho cậu ta lần này làm hại cô bị đau bụng kinh. Ngoài ra cũng là tại cô không cẩn thận nên không chú ý ngày, cậu ta đi mua băng vệ sinh quả thật cũng là có ý tốt.

"Kí chủ!! Giá trị độc ác của nữ phụ lại giảm 15%, hiện tại chỉ còn 10%!"

Tô Cẩn Hồng vẫn vùi đầu vào cánh tay như cũ: "Cậu đừng có mà nói chuyện, hãy để cho tôi được yên tĩnh."

Cầu Cầu nhìn kĩ chủ mình, bộ dạng xấu hổ không dám gặp người, không nhìn được an ủi: "Kí chủ, không việc gì đâu, anh xem anh xấu hổ một chút mà đổi lại được kết quả là giảm 15%, thật đáng giá. Lạc quan lên, anh xấu hổ vài lần nói không chừng liền hoàn thành nhiệm vụ! Nữ phụ sẽ không bao giờ độc ác nữa!"

"..."

Tô Cẩn Hồng rất mệt mỏi, tại sao trên thế giới này lại tồn tại một cái hệ thống ngu xuẩn như vậy?

"... Cậu vẫn nên câm miệng đi..."

Cầu Cầu rất tủi thân nuốt lời nói lại, kí chủ thật là hung ác QAQ

Tan học, Tô Cẩn Hồng hận không thể không ngẩng đầu lên, cứ như vậy làm thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ phút này.

Nhưng mà...

Giống như có người đang chọc vào mình?

Tô Cẩn Hồng vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi mắt mờ mịt của Lâm Miên Miên, khuôn mặt nháy mắt liên đồ, ánh mắt lưỡng lự không dám nhìn thẳng: "Cậu chọc tôi làm gì?"

"Đưa cái kia cho tôi?" Lâm Miên Miên cũng rất xấu hổ, cô nghiêng đầu nhìn chằm chằm xuống nền nhà trả lời.

"Cái gì?"

"Cậu bảo đưa cái gì?" Nghe thấy Tô Cẩn Hồng lại còn hỏi cái gì, Lâm Miên Miên cực kỳ tức giận, Tô Cẩn Hồng là một kẻ ngốc à?

"Ai biết được... là lá la."

Tô Cẩn Hồng đột nhiên phản ứng lại, tuy rằng không biết tại sao cô ấy lại đột nhiên thay đổi chú ý nhưng vẫn nhanh chóng cầm băng vệ sinh nhét vào trong ngăn bàn của Lâm Miên Miên. Sau đó nhắc băng ghế, chừa đủ độ rộng cho Lâm Miên Miên đi ra ngoài rồi lại tiếp tục vùi mặt vào cánh tay, không muốn nhìn Lâm Miên Miên nữa.

Lâm Miên Miên tức giận trừng mắt liếc cậu ta một cái. Bây giờ mới biết xấu hổ sao? Cái lúc mắc sai lầm ngu xuẩn như thế sao không nhớ? Con trai đều là lũ ngu ngốc à?

Lâm Miên Miên lặng lẽ ở trong lòng khinh bỉ, sau đó thu dọn đồ rồi chuẩn bị đi tìm giáo viên chủ nhiệm lớp xin nghỉ tiết tự học buổi tối.

Tô Cẩn Hồng cảm giác đằng sau có người vừa đi qua, vài phút sau mới dám ngẩng đầu lên. Nhìn khoảng trống bên cạnh và chiếc bàn đã được dọn sạch sẽ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm: Chắc là cô ấy xin về nhà nghỉ ngơi... Cũng tốt, đỡ cho nhau phải xấu hổ.

Ngày hôm sau, bên cạnh Tô Cẩn Hồng vẫn trống không như cũ, chưa hề có người ngồi.

Ngày thứ ba rớt cuộc Lâm Miên Miên cũng đi học.

Tô Cẩn Hồng âm thầm quan sát thấy rằng ngoại trừ đáng vẻ hơi yếu ớt thì nhìn qua Lâm Miên Miên trông không khác gì bình thường. Chắc là không có chuyện gì.

Lâm Miên Miên phớt lờ Tô Cẩn Hồng, ngồi ở trên ghế của mình nghịch sách, không nhìn cậu cũng không nói chuyện với cậu.

Tô Cẩn Hồng nghĩ rằng cũng đã qua hai ngày chắc là không có việc gì cả. Nếu cô ấy đã nguợng không mở miệng nói chuyện thì mình, thân là một nam sinh, cũng nên chủ động làm hòa.

Cậu mặt dày lại gần chọc chọc Lâm Miên Miên: "Lâm Miên Miên, sao cậu lại không để ý tới tôi? Còn giận tôi sao?"

Lâm Miên Miên tức giận trừng cậu một cái: "Hừ, cậu cũng biết là tôi đang giận hả?"

Tô Cẩn Hồng cười lấy lòng, nghiêng đầu ghé vào bàn nhìn cô ra vẻ ám ức nói: "Cậu xem, tôi cũng là có ý tốt thôi, cậu tha thứ cho tôi đi tôi đảm bảo lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa." Nói xong còn giật giật nhẹ quai đeo cặp của cô.

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Tô Cẩn Hồng, Lâm Miên Miên không nhìn được cười, đập cái tay đang kéo quai cặp của cô: "Không được động chạm."

Tô Cẩn Hồng nhìn thấy Lâm Miên Miên cười, ánh mắt sáng lên tiếp tục chọc cánh tay cô và nghịch hộp bút của cô. Lâm Miên Miên vừa quay lại nhìn, Tô Cẩn Hồng liền làm mặt quỷ lấy lòng, mãi đến khi Lâm Miên Miên nhìn không được cười ra tiếng: "Được rồi, cậu đừng động đây, tôi không tức giận nữa, học bài nhanh đi." Tô Cẩn Hồng lúc này mới buông tay, mối quan hệ giữa hai người họ lại khôi phục như thường ngày.

Giữa trưa tan học, Chu Nghiêu Bân đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng học.

"Miên Miên!" Chu Nghiêu Bân vui vẻ vẫy tay với Lâm Miên Miên.

Tô Cẩn Hồng thấy nam chính xuất hiện, đi chằm lại, nhìn chằm chằm nam chính xem hắn ta lại muốn làm gì.

"Anh Nghiêu Bân, sao anh lại tới đây?"

"Miên Miên, anh tới mời em đi ăn cơm để xin lỗi, chuyện lần trước ở công viên sinh thái là anh không đúng, đều là do anh! Anh quá ngu ngốc, không nhìn ra cô ta lại độc ác như vậy, còn làm hại em." Chu Nghiêu Bân vội vàng nói, chán nản đấm đấm đầu.

"Cho nên Miên Miên, em đừng không để ý đến anh được không?"

Lâm Miên Miên nhìn nam sinh mình đã thích rất lâu đang ở trước mặt thành khẩn xin lỗi, hy vọng mình có thể tha thứ cho hắn. Cô thờ dài nói: "Anh Nghiêu Bân, em không trách anh nhưng hi vọng sẽ không có lần sau nữa."

Chu Nghiêu Bân nhếch khóe môi tạo ra đường cong tuyệt đẹp, giọng điệu nghiêm túc nói: "Miên Miên, anh đảm bảo sẽ không có lần sau nữa đâu!"

Chút không thoải mái trong kí ức của Lâm Miên Miên nhạt đi một ít. Rõ ràng là cô rất thích nam sinh trước mặt này, tâm tình khổ sở dần dần bị chôn dấu.

"Thật trùng hợp, hôm nay tôi cũng muốn xin lỗi Lâm Miên Miên." Tô Cần Hồng nhanh chóng đi chen vào giữa bọn họ, kéo Lâm Miên Miên về phía sau mình rồi khiêu khích nhìn thoáng qua Chu Nghiêu Bản. Cậu dè dặt cúi đầu xin lỗi Lâm Miên Miên: "Lâm Miên Miên, hôm nay tôi cũng muốn xin lỗi cậu. Lần trước tôi không nên mua vị kem cho cậu, tôi đáng lẽ ra nên mua cho cậu vị chocolate."

Nghe vào tai Chu Nghiêu Bản giống như là trào phúng, thẳng thắn này đang cười nhạo mình xin lỗi tay không sao? Khoan đã, bọn họ đã thân thiết tới mức tặng quà rồi ư?

Chu Nghiêu Bản ở trong lòng lại âm thầm ghi hận Tô Cần Hồng thêm vài phần.

Lâm Miên Miên mặt mày nhìn hai nam sinh trước mắt giống như gà chọi đang trừng mắt nhìn đối phương, không muốn lại xảy ra chuyện ba người xấu hổ ăn com giống như lần trước.

Con trai cũng thật là vô vị!

Lâm Miên Miên vốn muốn cùng ăn com theo nguyện vọng của Chu Nghiêu Bản nhưng giữa đường lại bị Tô Cần Hồng chặn ngang nên cảm thất rất nhột nhèo. Cô tức giận hướng về phía hai người họ xua xua tay: "Tôi sẽ đi ăn cùng với đám bạn thân, hai người tự đi ăn với nhau đi."

Nói xong Lâm Miên Miên kéo cánh tay nữ sinh bên cạnh đi thẳng, cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Tô Cần Hồng và Chu Nghiêu Bản trừng mắt nhìn nhau một cái, một câu cũng không nói, hai người đi về hai hướng khác nhau.

-

Lời tác giả: (không có vở kịch nhỏ nên không làm)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thế giới thứ nhất (15)

Edit: Bonie

Beta: Xanh ngày xưa học tự nhiên.

Rất nhanh, cả trường lại tiếp tục nghênh đón kì thi học kỳ. Mỗi học sinh đều khẩn trương ôn tập. Lâm Miên Miên và Tô Cần Hồng vẫn giống như trước đây giúp đỡ lẫn nhau.

Tô Cần Hồng chỉ tự nhiên cho Lâm Miên Miên, Lâm Miên Miên nói cho Tô Cần Hồng một ít kỹ năng làm văn. Về phần học thuộc, hai người đều không tốt cho nên mỗi ngày đều giám sát lẫn nhau.

Tô Cần Hồng vui mừng phát hiện, thứ mà Lâm Miên Miên học càng ngày càng khó, đề đơn giản và đề trung bình đã ít lại, ý đề trả lời cũng càng ngày càng rõ ràng, tất cả dường như đều đi vào quỹ đạo...

Thời gian trôi như chó chạy ngoài đồng, thành tích của Lâm Miên Miên đã lên top giữa, đột nhiên còn có thể vào top 10.

Tới gần cuối kỳ, cuối cùng cũng tới lúc điền nguyện vọng phân khoa.

Tô Cần Hồng cau mày nghĩ: Lấy ưu thế của cậu, khẳng định là chọn khoa tự nhiên. Tuy rằng khoa học tự nhiên của Lâm Miên Miên tiến bộ rất lớn, có thể gọi là có thành tích nhưng mà rất nhiều nữ sinh chọn khoa xã hội...

Cậu nhìn tờ nguyện vọng phân khoa mới phát, giả bộ lơ đãng hỏi: "Lâm Miên Miên, cậu chọn tự nhiên hay xã hội?"

Về mặt Lâm Miên Miên nghiêm túc nhìn tờ nguyện vọng phân khoa, khuôn mặt xinh đẹp nói: "Tôi cũng không biết nữa. Còn cậu? Cậu chắc là chọn tự nhiên đi."

"Ừ, tôi chọn tự nhiên, tôi học văn bình thường nên chọn xã hội là không có ưu thế. Hơn nữa sau này có thể học đại học khoa học kĩ thuật."

Lâm Miên Miên thờ dãi, phiền muộn nhìn tờ đơn. Cô nghĩ trong lòng: "Đề hỏi anh Nghiêu Bản chọn gì rồi tính."

Buổi tối lúc tan học, Lâm Miên Miên chủ động đi tìm Chu Nghiêu Bản, cùng nhau ngồi xe về nhà.

Chu Nghiêu Bản vui mừng nhìn Lâm Miên Miên, "Miên Miên, sao em lại tới tìm anh?"

Lâm Miên Miên nhăn mặt, cực kỳ buồn rầu, "Anh Nghiêu Bản, anh chọn xã hội hay tự nhiên vậy?"

Chu Nghiêu Bản trong lòng đã có dự tính nói, "Xã hội, sau này học quản lý doanh nghiệp cho nên ba của anh chuẩn bị cho anh lúc thực tập ở đại học cho đi công ty trong nhà. Còn Miên Miên thì sao?"

"Em còn chưa nghĩ ra..."

"Miên Miên em còn nghĩ chọn tự nhiên sao? Không phải trước kia em ghét nhất là khoa học tự nhiên há?" Chu Nghiêu Bản kinh ngạc nhìn Lâm Miên Miên, không thể tin được người luôn luôn học kém khoa học tự nhiên như Lâm Miên Miên bỗng nhiên lại bắt đầu suy xét học tự nhiên.

Lâm Miên Miên nghĩ đến mình mỗi ngày đều nỗ lực làm toán lý hóa sinh, cảm thấy vui vẻ khi thành tích tiến bộ từng chút, không đành lòng buông xuôi nỗ lực của mình. Nhưng mà anh Nghiêu Bản muốn chọn xã hội... Nếu mà chọn tự nhiên chắc chắn không thể cùng lớp với anh Nghiêu Bản...

Cô có chút uể oải nghĩ, rất khó để cân nhắc chọn lựa giữa xã hội và tự nhiên.

Chu Nghiêu Bản ở bên cạnh nhìn bộ dáng khó xử của Lâm Miên Miên, không rõ vì sao cô lại rối rắm như vậy.

Chẳng lẽ... Là vì Tô Cẩn Hồng? Học kỳ này quan hệ của Tô Cẩn Hồng với Miên Miên trở nên rất tốt, Miên Miên vì thắng nhãi Tô Cẩn Hồng kia còn làm mình mất mặt rất nhiều. Chu Nghiêu Bản nghĩ vậy cho nên càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Không được, không thể để cho Miên Miên học tự nhiên!

Chu Nghiêu Bản về mặt hoang mang hỏi: "Miên Miên, sao em không chọn xã hội? Nếu em chọn xã hội, chúng ta có thể chung một lớp. Sau này còn có thể thi cùng trường đại học nữa."

Chu Nghiêu Bản khoe léo lếu dụ dỗ, mà Lâm Miên Miên... Tự nhiên vậy mà bị dụ mất.

Tuy rằng tiếc nuối nỗ lực của mình ở mấy môn toán lý hóa sinh, cũng ở trong đó dần dần có thể cảm nhận được niềm vui nhưng mà nếu có thể cùng ở bên anh Nghiêu Bản giống như... Cũng không phải không thể chấp nhận được! Lâm Miên Miên nghĩ vậy, không khỏi buông lỏng chân mày, tâm tình tốt lên.

Nghĩ đến sau này mỗi ngày có thể cùng học một phòng với Chu Nghiêu Bản, cô hạnh phúc nheo lại đôi mắt.

Có điều hình như... Có chút muốn xin lỗi Tô Cẩn Hồng vẫn luôn kiên nhẫn phụ đạo khoa học tự nhiên. Ngày mai nói với cậu ấy một tiếng vậy. Nghĩ đến Tô Cẩn Hồng, áy náy dâng lên.

Chu Nghiêu Bản thấy sắc mặt Lâm Miên Miên đổi tới đổi lui, đại khái có thể suy đoán ra ý của cô.

Người mà cô áy áy náy náy chắc chắn không phải là cậu ta, tám phần là Tô Cẩn Hồng. Cậu tin tưởng Lâm Miên Miên nhất định sẽ chọn cậu!

Chu Nghiêu Bản vẫn luôn tin tình nghĩa lớn lên từ nhỏ giữa cậu và Lâm Miên Miên. Người mới quen gần một năm như Tô Cẩn Hồng sao có thể so?

Tới nhà Lâm Miên Miên, Chu Nghiêu Bản giành bước xuống trước, lịch sự mở cửa xe cho cô.

Lâm Miên Miên xuống sau, nghịch ngợm tạm biệt Chu Nghiêu Bản, lúm đồng tiền như hoa nở: "Bái bai anh Nghiêu Bản! Sau này ở lớp mong anh giúp đỡ nhiều hơn."

Chu Nghiêu Bản dịu dàng cười cười, vẫy tay tạm biệt Lâm Miên Miên.

Ngày hôm sau, tổ trưởng bắt đầu thu đơn nguyện vọng. Tô Cẩn Hồng ngồi tại chỗ, đợi Lâm Miên Miên nói quyết định của cô ra.

Khi cậu nhìn đến lông mày thanh tú hơi cong lên và vẻ mặt đỏ ửng của Lâm Miên Miên thì trong lòng không khỏi trầm xuống: Xong rồi.

"Xin lỗi cậu Tô Cẩn Hồng, tôi quyết định chọn xã hội, cảm ơn cậu vì học kỳ này đã kiên nhẫn phụ đạo tôi! Tuy rằng sau này tôi đi xã hội nhưng chắc chắn tôi sẽ không quên cậu!"

Nghe thấy tin tức này, Tô Cẩn Hồng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, lãnh đạm nói một tiếng: "Ừm."

Lâm Miên Miên ngượng ngùng xoay người chuẩn bị mở sách ra, Tô Cẩn Hồng suy nghĩ một chút rồi lại mở miệng nói: "Đây là chuyện của cậu thì cậu tự chịu trách nhiệm, đừng phụ thanh xuân của mình là được. Không cần phải cảm ơn tôi. Nếu cậu muốn đi xã hội thì cũng đừng lười biếng."

Lâm Miên Miên nhìn sùn mặt của Tô Cẩn Hồng, nhìn thấy cậu cũng không quá để ý kết quả này, nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu kiên định trả lời: "Được, tôi nhất định sẽ nỗ lực, không phụ công dạy dỗ của thầy Tô đâu!"

Tô Cẩn Hồng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Miên Miên, vẻ mặt kiên định, gật đầu không mở miệng. Cậu ở trong lòng yên lặng tính toán: Nếu Lâm Miên Miên đi học xã hội, ngay lập tức sẽ giống như kịch bản gốc. Nếu học cùng lớp với Chu Nghiêu Bản thì nữ chính được gửi nuôi ở nhà Lâm Miên Miên từ kỳ nghỉ hè sẽ học chung một lớp xã hội với bọn họ. Đồng thời thành tích của cô ấy sẽ đề bạt Lâm Miên Miên. Nếu mà thành tích giảm cùng lúc với việc bị đả kích bởi Chu Nghiêu Bản, Lâm Miên Miên nhất định sẽ giống như trong truyện gốc—— trở nên độc ác.

Tô Cẩn Hồng thầm thở dài trong lòng, như thấy được linh hồn của mình thất bại nhiệm vụ phải chịu hình phạt tàn khốc, một cảnh tượng cực kỳ bi thảm..

Nghĩ vậy, cậu tiếc hận liếc nhìn Lâm Miên Miên một cái.

Lâm Miên Miên đã đọc sách từ lâu cũng không chú ý đến cảm xúc của Tô Cẩn Hồng. Cô nghiêm túc học bài, ý chí chiến đấu sục sôi nghĩ: Cho dù học xã hội, nhất định cũng phải lấy được thành tích thật tốt!

Tô Cẩn Hồng nhanh chóng tiếp nhận hiện thực, yên lặng tính toán kế hoạch sau này: Nếu Lâm Miên Miên học cùng lớp với nam nữ chính thì cốt truyện cũng không thể né được, bây giờ cậu cũng chẳng làm gì được, để từ từ xem sao.

Sau đó, hai người cũng càng ít trao đổi với nhau. Lâm Miên Miên - người đã quyết định học xã hội cũng không nghiên cứu mấy đề có độ khó cao nữa. Bình thường lúc làm bài tập ngoại trừ có đề cực kỳ khó mới cần Tô Cẩn Hồng giúp, còn mấy đề khác thì trên cơ bản Lâm Miên Miên có thể tự làm được.

-

Lời tác giả:

Tác giả hăng hái chà tay, nữ chính nguyên bản sắp bước ra đây!!!

Kịch nhỏ:

Lâm Miên Miên: Nếu tôi chọn xã hội cậu còn thích tôi không?!

Tô Cẩn Hồng kinh ngạc nhìn cô một cái: Tôi có hành động sai lầm gì để cậu hiểu là tôi thích cậu hả? Nếu có thì thật xin lỗi.

Lâm Miên Miên...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thế giới thứ nhất (16)

Edit: Bonie, Xanh xui xèo

Beta: Xanh xui xèo, TH

Kỳ thi cuối kỳ đúng hạn giáng xuống.

Sau khi nhanh chóng trải qua hai ngày cực khổ nhất, hầu hết học sinh đều vui mừng phát điên. Cuối cùng cũng có thể có một kỳ nghỉ dài tận hai tháng! Nỗi đau khổ của học sinh dường như bay đi hết.

Kết quả cũng nhanh chóng được trả, thành tích của Tô Cận Hồng và Lý Ngọc An đều không tệ. Trải qua nửa học kỳ không có bóng rỏ mà nỗ lực, thành tích của Lý Ngọc An đột nhiên tăng vọt, miễn cưỡng đủ điểm vào lớp chọn ban tự nhiên để học cùng một lớp với Tô Cận Hồng.

Mà Lâm Miên Miên, Chu Nghiêu Bân thì được phân vào lớp chọn của ban xã hội. Cha mẹ hai nhà đều cực kỳ vui vẻ, hẹn sẵn với nhau sẽ cùng đi du lịch ở Mỹ vào kỳ nghỉ, đưa hai đứa nhỏ đi thư giãn một chút.

Tô Cận Hồng ngoại trừ việc luyện tập bên ngoài thì hầu như mỗi ngày đều ở trong nhà.

Ngày đầu tiên không đi học... Chán

Ngày hôm sau... Vẫn chán

Ngày thứ ba... Chán như con gián.

Ngày thứ tư... "Ký chủ!!! Nữ phụ đi du lịch cùng với nam chính QAQ"

"Ồ, bây giờ cậu có thể thực hiện nguyện vọng được rồi."

Cầu Cầu: "???"

"Không phải cậu vẫn luôn nghĩ ký chủ tôi đây lạnh nhạt à? Bây giờ... Tim tôi, phổi tôi, não tôi! Tất cả đều lạnh."

Cầu Cầu nhìn ký chủ mình nằm thẳng cẳng trên giường, mặt không cảm xúc mà tưởng tượng cảnh phim thần tượng.

Tuy rằng nó có chút đau lòng cho cậu nhưng mà giọng điệu của ký chủ sao như muốn ăn đập vậy.

Cầu Cầu không khách khí, cất cao giọng hát: "Ba đời ba kiếp cô quạnh chột bưng tình như giấc mộng~" *

(*) Được trích từ bài Lạnh Lẽo (凉凉) do Trương Bích Thần và Dương Tông Vỹ trình bày (OST Tam Sinh Tam Thế Thập Lý Đào Hoa)

Tuy tình hình bây giờ có vẻ rất bất lợi với ký chủ nhưng Cầu Cầu tin rằng bằng da mặt dày và EQ xi trây, ký chủ nhất định sẽ chuyển bại thành thắng! Cầu Cầu vẫn tràn ngập tin tưởng với ký chủ nhà nó như cũ.

"Cầu Cầu, sao lần này cậu bình tĩnh vậy? Rõ ràng tình hình sau này ngày càng bất lợi."

"Tôi tin tưởng ký chủ! Ký chủ là số một!"

Trong lòng Tô Cận Hồng đột nhiên có chút cảm động, tuy hệ thống này bình thường ngốc ngốc, còn hay phán đoán sai, nhưng mà nó lại rất tin tưởng mình.

"Suy cho cùng, để cho nam thắng xuất hiện thì có là thần cũng bị đẩy lùi! Hơn nữa da mặt ký chủ cũng dày! Cậu là vô địch!"

"... Tốt nhất cậu vẫn nên câm miệng đi." Một tia cảm động mới xuất hiện trong lòng Tô Cận Hồng ngay lập tức biến mất dạng.

Quả nhiên không thể ôm bắt kỳ kỳ vọng gì với cái hệ thống rác rưởi này.

Đối mặt với độ độc ác không ổn định lúc trước của Lâm Miên Miên, lần này trong lòng Tô Cận Hồng một chút kế hoạch cũng không có. Nếu phải nôn ra một cái thì kế hoạch tốt nhất mà cậu nghĩ ra được thì có thể tổng kết thành một câu chính là: Đến đâu hay đến đó.

Tô Cận Hồng lạc quan nghĩ: Thuyền đến đâu cầu ắt sẽ thẳng, Nếu thẳng không được, còng không xong, đành thuận theo tự nhiên đi.

Mà bên này, chuyến đi của hai nhà Lâm Miên Miên và Chu Nghiêu Bân cũng kết thúc tốt đẹp. Khi đi du lịch, đối mặt với sự ga lăng và quan tâm chăm sóc trước sau như một của Chu Nghiêu Bân, Lâm Miên Miên dần dần quên mất tổn thương mà Chu Nghiêu Bân mang đến lần đó ở công viên sinh thái.

Qua lăng kính "người mình thích", Lâm Miên Miên cố chấp cho rằng: Anh Nghiêu Bân chỉ là không biết nhìn người, cho rằng bạn gái cũ của anh ấy rất tốt. Điều này cũng thể hiện anh Nghiêu Bân rất biết bảo vệ bạn gái.

Cô vui vẻ ảo tưởng: Lâm bạn gái của anh Nghiêu Bân nhất định rất hạnh phúc. Nếu cô trở thành bạn gái của anh Nghiêu Bân nhất định sẽ rất vui.

Nhưng mà trong nhà nhanh chóng có khách không mời mà đến làm Lâm Miên Miên không có thời gian để nghĩ lại điều đó nữa.

Thời gian nghỉ hè đã trôi qua một nửa, tối hôm nay cha mẹ Lâm nghiêm túc gọi Lâm Miên Miên vào phòng sách nói chuyện.

"Miên Miên, chuyện là như vậy, mấy hôm trước cô ba dựng ba của con đã xảy ra chuyện, chỉ còn lại chị họ của con." Cha Lâm vẻ mặt đau buồn, giọng trầm thấp lên tiếng.

Nghe thấy tin tức này, Lâm Miên Miên sợ hãi không biết làm sao nhìn cha mẹ.

"Ba mẹ quyết định nhận nuôi chị họ của con, cho nên từ nay về sau chị họ con sẽ ở tại nhà của chúng ta. Miên Miên, hy vọng con có thể thông cảm cho tâm lý của chị họ con khi mất đi cha mẹ, chúng ta có lẽ cũng sẽ chú ý tương đối nhiều với chị của con, hy vọng con có thể hiểu được." Mẹ Lâm vỗ vỗ vai cha Lâm, tiếp tục tiếp nhận câu chuyện mà nói.

Lâm Miên Miên hiểu chuyện nói: "Ba mẹ yên tâm, con nhất định sẽ thông cảm với chị họ, không gây thêm phiền toái cho chị ấy. Chị ấy gặp chuyện như vậy, chúng ta nhất định phải tốt với chị."

Cha mẹ Lâm thấy con gái ngoan như vậy, vui mừng. "Miên Miên đã trưởng thành rồi."

Mẹ Lâm ôm lấy Lâm Miên Miên, vỗ về lưng cô: "Con yêu của mẹ lớn rồi!"

Lâm Miên Miên ôm chặt mẹ mình, ôm cả cha mình, ý muốn an ủi họ: "Chúng ta phải tốt với chị họ nhiều hơn, để chị sớm vượt qua chuyện này."

Mấy hôm sau, nhà họ Lâm bận bịu lo việc hiếu. Ngay sau đấy, Ngô Niệm Đồng chuyển vào nhà họ Lâm.

Ngô Niệm Đồng làm nữ chính nguyên tác, có vàng sáng nữ chính, được người đọc nguyên tác cực kỳ yêu thích cũng không phải vô cớ. Về ngoài thanh khiết, tính tình lương thiện lại chăm chỉ, thích giúp đỡ người khác. Các phương diện khác như năng lực lớn, biến cố cuộc đời không trở thành chướng ngại, ngược lại còn khiến người đọc đồng cảm hơn.

Mà bây giờ Lâm Miên Miên không bị đám côn đồ dùng ảnh khoa thân uy hiếp, vì vậy không ghen tị với sự thiên vị của cha mẹ dành cho Ngô Niệm Đồng, ngược lại cực kỳ hiểu chuyện, với Ngô Niệm Đồng cũng là hoàn toàn cảm thông. Hai người sống với nhau cũng coi như tốt đẹp.

Còn về phía Tô Cẩm Hồng, Cầu Cầu hết sức buồn bực về ký chủ của nó. Ngày nào cũng chỉ biết làm bài tập với học từ, hết như thằng cha này quên mất nó còn nhiệm vụ vậy!

Cầu Cầu gào thét trong ý thức của Tô Cẩm Hồng: "Nữ chính nguyên tác xuất hiện rồi, cậu đi làm việc của mình đi!!!"

Tô Cẩm Hồng đang làm đề, vừa có ý tưởng, nháy mắt đã bị sự ảm ỉ của Cầu Cầu đuổi mất. Cậu mê mang: "Cậu nói gì cơ?"

Nhìn ký chủ toàn tâm toàn ý bơi trong biển đề, Cầu Cầu rầu rầu ruột: Có ký chủ nhà ai đi đến thế giới vườn trường lại thật sự biến mình thành học sinh cấp ba như này chứ!

Thực tế, nếu không có Cầu Cầu nhắc nhở, Tô Cẩm Hồng thật sự suýt quên mất mình còn có nhiệm vụ. Mỗi ngày cậu vui sướng bơi lội trong biển tri thức, nhất thời không phản ứng lại lời Cầu Cầu.

"À, cậu nói đến nhiệm vụ hử, tôi đã có ý định, cuối cùng nữ chính cũng xuất hiện rồi."

Cầu Cầu nghi ngờ nhìn Tô Cẩm Hồng, cảm thấy ký chủ của nó dường như mới nhớ ra chuyện này: "Cậu không lừa tôi chứ?"

... Tô Cẩm Hồng hơi xấu hổ, hệ thống là hệ thống, cái vụ lừa lọc nhau này tôi với cậu rõ như ban ngày, sao lại nói toạc hết cả ra thế?

Cầu Cầu nhảy bén phát hiện ký chủ không tiếp được lời. Nó cực kỳ tức giận: "Đàn ông đều là đồ lừa đảo!"

Tô Cẩm Hồng vội vàng móc di động ra, về mặt vừa vô tội vừa đau đớn: "Rõ ràng tôi đang định hẹn Lâm Miên Miên mà, sao cậu lại bôi nhọ tôi như vậy?"

—

Lời tác giả:

Vỡ kịch nhỏ:

Cầu Cầu: Cậu nói dối đúng không!

Tô Cẩm Hồng nghĩ thầm: Trời ạ, cái hệ thống ngu ngốc này thông minh đột xuất.

Ngoài mặt lại cười hi hi: Sao lại có chuyện đó được? Rốt cuộc thì trừ con người ra cậu là thứ thân thiết nhất với tôi mà.

Cầu Cầu ngây thơ xoa đầu tròn, sao lại có cảm giác có gì đó sai sai.

Lâm Miên Miên đi ngang: Ôi, đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cẩm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thế giới thứ nhất (17)

Edit: Reeu

Beta: Xanh xanh đẹp, TH

Tô Cẩm Hồng ấn điện thoại thật nhanh, chỉ sợ chậm một giây lại bị Cầu Cầu chỉ trích cậu lừa đảo.

Ôi, ngay cả hệ thống cũng trở nên thông minh như vậy, cuộc sống này thật khó khăn.

Cậu đang suy nghĩ thử xem nên lấy lý do gì để hẹn Lâm Miên Miên. Dù sao trước kia cũng chưa từng hẹn một mình cô, bây giờ đột nhiên hẹn cô ấy không lý do thế này dường như có chút hơi kì quái.

Có rồi! Tô Cẩm Hồng cười xấu xa nghĩ: Ha ha ha Lâm Miên Miên nhất định không thể ngờ được.

Cậu nhấp vào QQ hỏi Lâm Miên Miên: "Có ở đó không?"

Lâm Miên Miên trả lời lại trong một giây: "???" Đang sau còn kèm theo một khuôn mặt hỏi chấm màu đen.

Tô Cận Hồng mỉm cười, giữ hình ảnh để lưu nó vào kho biểu tượng cảm xúc.

"Buổi chiều cậu rảnh không?" Tô Cận Hồng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng mục đích của mình.

Lâm Miên Miên kinh ngạc, đã lâu rồi không liên lạc với nhau vậy mà đột nhiên hôm nay Tô Cận Hồng lại tìm cô? Cô nghĩ nghĩ, dù sao thì buổi chiều cũng không có việc gì nên hỏi xem cậu ta định làm gì.

"Tôi có rảnh, có việc gì vậy?"

"Mời tôi đi ăn cơm đi!"

"???"

Lâm Miên Miên kinh hãi, tại sao lại có nam sinh mở miệng nói ra là yêu cầu nữ sinh mời cậu ta đi ăn cơm vậy? Tuy rằng thường ngày Tô Cận Hồng da mặt hơi hơi dày nhưng cũng không đến nỗi như vậy chứ!

Tô Cận Hồng phấn khích, ha ha ha hiện tại Lâm Miên Miên nhất định rất kinh ngạc, cảm giác thỏa mãn không hiểu sao tràn ngập trong lòng.

Cầu Cầu vẫn đứng ngoài quan sát có chút cạn lời: Nam thẳng đều như vậy sao? Cảm thấy trêu người khác hoặc là làm cho người khác kinh ngạc đều sẽ cảm thấy rất sung sướng???

"Lúc trước không phải cậu luôn nói muốn cảm ơn vì tôi giúp cậu sao? Tôi đã đợi một học kì rồi!!!" Tô Cận Hồng tìm trong bảng icon của mình và gửi cho cô một vẽ mặt tủi thân.

Bỗng nhiên Lâm Miên Miên có chút ngượng ngùng, hình như là vậy. Dù sao cô vẫn luôn nói sẽ hậu tạ Tô Cận Hồng nhưng hình như chưa bao giờ thực hiện. Thôi thì hôm nay dẫn cậu ta đi chơi vậy!

Lâm Miên Miên khí phách cao ngút gỗ chữ: "Không thành vấn đề, ăn cơm hoặc làm gì cũng được, hôm nay tôi bao."

Tô Cận Hồng: "Được, 4h chiều gặp nhau được không? Đi sớm một chút đi? Tôi cần mua một ít đồ."

"OK."

Tô Cận Hồng đặc ý khoe với Cầu Cầu: "Thấy không? Loại chuyện nhỏ này, dễ ợt."

Cầu Cầu: "Còn không phải là anh ý vào lừa được Lâm Miên Miên sao, có gì mà đặc ý chứ!!

Buổi chiều lúc 3h50, Tô Cận Hồng tới chỗ hẹn và ngồi chờ Lâm Miên Miên. Cậu bước vào một cửa hàng đồ uống lạnh bên cạnh, chán muốn chết nhìn ra ngoài cửa sổ, đồng thời vẫn luôn chú ý Lâm Miên Miên có tới hay không?

Nghe nói hình như con gái đều đến muộn hơn so với thời gian hẹn một chút, không phải là Lâm Miên Miên bốn rưỡi hoặc năm giờ mới tới chứ?

Tô Cận Hồng bị cái ý nghĩ này làm cho hoảng sợ, vội vàng vào QQ nhắn cô: "Cậu đến chưa?"

Lâm Miên Miên đang chơi game mobile, đột nhiên trên màn hình xuất hiện khung chat làm cô bị phân tâm một giây, mà trong chính một giây này cô bị quân địch đuổi theo và bắn phát chết luôn.

Cô mở QQ và nheo mắt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, tranh thủ thời gian đang được hồi sinh trả lời: "Lát nữa tôi đến." Sau đó lại vội vàng quay về giao diện trò chơi.

Đúng 4h, Tô Cận Hồng nhìn thấy một nữ sinh từ xe hơi xuống và cầm ô đi đến điểm hẹn.

Cậu vội vã chạy nhanh ra ngoài, chỉ sợ chậm một giây là bỏ lỡ.

"Lâm Miên Miên."

Cô vừa mới nghe có người gọi tên mình, giây tiếp theo ô của cô đã có thêm một người.

Lâm Miên Miên: "..."

Tô Cận Hồng cúi người dưới ô, rất tự nhiên cầm lấy: "Để tôi cầm cho, cậu lùn quá. Tôi không đứng thẳng được."

Lâm Miên Miên tức giận đánh cậu ta một cái, làm gì có người nào cầm ô của cô lại còn cười nhạo cô lùn!

Cô có ý trêu chọc cậu: "Con trai như cậu cũng biết che ô á? Tôi còn tưởng rằng mấy thằng con trai các cậu đều xấu hổ khi che ô chứ."

"Thì xấu hổ khi che ô nên mới ước có bạn gái, như vậy thì có thể giả bộ là cô ấy che ô mặc dù chính mình che ô." Tô Cận Hồng vẻ mặt đau đớn bày tỏ: "Hôm nay nóng ghê ghém."

Lâm Miên Miên: "... " Có lẽ Tô Cận Hồng là người duy nhất muốn có bạn gái để quang minh chính đại che ô chẳng???

Thật tiếc là Tô Cận Hồng không biết được suy nghĩ của Lâm Miên Miên. Nếu không cậu nhất định phải sửa lại câu nói của cô: Ai bảo chỉ có mình tôi! Rõ ràng rất nhiều thằng khác cũng đều nghĩ như vậy, cậu tưởng chỉ có con gái mới sợ phơi nắng sao? Trời nóng như vậy, để một con rùa dưới ánh mặt trời, vỏ nó cũng bị phơi đến nứt ra!

Đi được vài phút, Tô Cận Hồng đứng dưới mái hiên thu ô lại: "Tới rồi."

Lâm Miên Miên không còn gì để nói nhìn vào nhà sách Tân Hoa, quả nhiên không nên mong đợi bất cứ điều gì Tô Cận Hồng nói! Cô điên rồi mới có thể nghĩ là đi dạo phố!

Tô Cận Hồng nhìn Lâm Miên Miên cứ đứng ở cửa nhắc nhở: "Đi vào đi." Cậu có chút buồn bực nghĩ: Sao lại có cảm giác như Lâm Miên Miên đang tức giận nhỉ?

"Cậu ở trên mạng cũng có thể mua được sách tham khảo rồi, sao còn chạy ra đây mua?"

Tô Cận Hồng đi trước, không trả lời vấn đề này, đi thẳng đến khu sách tham khảo cho học sinh cấp ba mới xoay người lại, nghiêm túc nói: "Chọn một quyển sách tham khảo phù hợp với mình đi, nhớ chú ý phương pháp."

Lâm Miên Miên ngây thơ nhìn Tô Cẩn Hồng đột nhiên đứng đắn, cho rằng cậu ta muốn truyền thụ kinh nghiệm học tập cho cô, cũng chấn chỉnh lại thái độ, vênh tai lắng nghe.

Tô Cẩn Hồng cầm lấy một quyển sách tham khảo bên cạnh, xoa xoa bìa cuốn sách, nói với về mặt say mê: "Muốn chọn được một quyển sách tham khảo hợp với mình thì phải lựa chọn tỉ mỉ, cậu xem, đây là tôi đang giao tiếp với nó."

Lâm Miên Miên nhìn về mặt say mê của Tô Cẩn Hồng, tại sao lại cảm thấy tay có chút hơi ngứa.

Cậu mở ra một trang: "Cậu xem! Tôi đây là đang vượt qua ngăn cách và giao tiếp với nó từ trái tim."

Tô Cẩn Hồng nhìn bộ dạng Lâm Miên Miên giống như sắp đánh mình một trận vội vàng giải thích: "Được rồi, nghiêm túc nào, nếu chọn sách thì phải tự mình nhìn xem, ví dụ như cuốn sách này xem đại khái một chút là biết không hợp với tôi."

Lâm Miên Miên vốn tưởng rằng cậu ta chỉ đang lừa mình, không nghĩ tới hình như thật sự có phương pháp.

Tô Cẩn Hồng nghiêm trang giải thích: "Tôi xem hai trang này liền biết độ khó của quyển sách này quá thấp, không phù hợp với tôi."

Lâm Miên Miên: "... " Tuy rằng đã không còn phải học nhưng tưởng tượng mình đã từng bị toán, lí, hóa, sinh chi phối thì lập tức sợ hãi. Cô sai rồi, cô không nên cùng học sinh giỏi đi dạo ở hiệu sách QAQ.

-

Tuần vừa rồi mình bận nên đăng truyện hơi trễ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thế giới thứ nhất (18)

Edit: Reeu

Beta: Xanh không ăn hành, TH

Từ nhỏ Tô Cẩn Hồng đã là người tốt bụng, vậy nên sau khi mua xong cậu còn cẩn thận chọn giúp Lâm Miên Miên.

Nhưng mà cậu cũng không biết học khoa xã hội dùng tài liệu gì hay bèn lấy đi động tra Baidu.

Tác giả Vương Hậu Hùng? Mua mua mua!

Sách vàng của thời đại? Lấy lấy lấy!

Tô Cẩn Hồng hai mắt sáng lên, là mấy cuốn sách tham khảo cực hay, cậu nhanh nhẹn ôm vào lòng.

Lâm Miên Miên khóc không ra nước mắt nhìn cậu đi tới đi lui giữa các gian sách tham khảo, nhanh chóng chọn được năm sáu quyển.

Chỉ thấy cậu ta lu luyến không nhìn nữa, dáng vẻ hết như còn chưa thỏa mãn. Tô Cẩn Hồng cầm sách trong ngực đưa cho Lâm Miên Miên, nói với giọng đầy tiếc nuối: "Trước tiên cậu cứ làm chỗ này đã, nếu cậu làm nhanh thì còn có thể đi mua thêm nữa."

Lâm Miên Miên nghiêng răng nghiêng lợi, chậm rãi phun ra mấy chữ: "Cảm ơn cậu!" Cô âm thầm thề trong lòng: Không bao giờ ra ngoài cùng Tô Cẩn Hồng nữa! Thật đáng sợ!

Tô Cẩn Hồng phớt lờ giọng điệu của cô, nở một nụ cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng tấp dưới ánh đèn lấp lánh, cậu vui vẻ nói: "Đều là bạn bè với nhau, giúp đỡ nhau là điều đương nhiên mà." Nói rồi kéo Lâm Miên Miên đến quầy thu ngân xếp hàng.

Lâm Miên Miên đứng ở phía sau cậu ta, nhất thời nói không nên lời. Cậu ta thật sự nghe không hiểu ý của cô sao?

Con ác ma trong lòng Tô Cẩn Hồng cười tà ác: Ai bảo cậu đi xã hội! Hừ, loài người ngu xuẩn, hãy run rẩy đi!

Lâm Miên Miên ngây thơ quen bị cậu ta nô dịch, hoàn toàn quên rằng hiện tại mình có thể không cần nghe theo Tô Cẩn Hồng nói, ngoan ngoãn đi theo cậu ta trả tiền.

Ra khỏi nhà sách Tân Hoa, Lâm Miên Miên cảm thấy cả thế giới đều u ám, buồn bã ỉu xìu nói: "Chúng ta đi ăn cơm ở đâu vậy?" Cô đã mang theo thẻ ngân hàng nên rất tự tin nghĩ: Dù đi ăn ở đâu thì mình hoàn toàn có thể trả được.

Tô Cẩn Hồng sai bước: "Cứ đi theo tôi là được, không được lạc đó."

Lâm Miên Miên đi theo phía sau cậu, khoảng cách càng ngày càng xa.

Sau khi đi được một đoạn, Tô Cẩn Hồng bất giác quay lại phát hiện Lâm Miên Miên không theo kịp liền chạy lại hỏi: "Đồ nặng lắm sao?"

Lâm Miên Miên ngoài nói: "Không nặng." Nhưng ở trong lòng khóc thút thít: Nhưng mà cậu có thể đi chậm lại một chút được không. Tôi không theo kịp bước chân của cậu.

Tô Cẩn Hồng gật đầu nói: "Tôi cũng cảm thấy không nặng lắm, mà cậu cũng không phải là một cô gái yếu đuối." Sau đó xoay đầu đi tiếp.

Lâm Miên Miên: "... " Một tim quá, tại sao cô lại muốn ra ngoài cùng Tô Cẩn Hồng, lại còn muốn nói chuyện phiếm cùng cậu ta.

Nhưng cũng may là Tô Cẩn Hồng dường như nghe thấy tiếng lòng của cô nên bước chậm lại, cuối cùng cô cũng đuổi kịp cậu ta.

Tô Cẩn Hồng dẫn cô vào một cái hẻm nhỏ, ngõ nhỏ uốn lượn ngoằn ngoèo, rẽ trái rẽ phải một lúc, người cậu đầy mồ hôi, nhìn thấy trên mặt Lâm Miên Miên cũng hơi đỏ mồ hôi, an ủi:

"Sắp tới rồi."

Lúc này Lâm Miên Miên mới phát hiện: Đây chắc không phải là đường đến một nhà hàng cao cấp.

Quả nhiên Tô Cận Hồng đứng ở một cửa tiệm mì thịt bò, vừa đẩy cửa kính ra, trong nháy mắt cảm giác mát mẻ ngập tràn cả người.

Cậu kéo cửa ra và nhắc Lâm Miên Miên vẫn còn đứng quan sát biển số nhà: "Mau vào đi."

Lâm Miên Miên giả vờ như không có việc gì đi vào nhưng trong lòng đang gào thét: Thảm rồi, mình chỉ mang theo thẻ mà không mang theo tiền mặt!

Tô Cận Hồng chào ông chủ quán một cách quen thuộc: "Ông chủ Dương! Tôi muốn gọi món."

"Lâm Miên Miên, cậu có ăn cay và ăn rau thơm không?"

Lâm Miên Miên lắc đầu nói: "Không ăn cả hai." Cô vẫn đang suy nghĩ nên nói với Tô Cận Hồng chuyện cô không mang theo tiền mặt thế nào.

Tô Cận Hồng nói với chủ quán: "Cho ba tô mì thịt bò, hai tô cay, một tô không cay, cả ba không rau thơm."

"Được rồi!"

Ngay sau đó, mì đã đến.

Không giống các quán mì thịt bò khác, mì quán này có rất nhiều thịt. Những lát thịt bò lớn được xếp trên mặt, hương thơm nức mũi.

Tô Cận Hồng cầm đôi đũa lên đảo tô mì không cay, vừa đảo vừa nói: "Món này nên đảo trước đã." Sau đó cầm tô đã đảo xong đẩy đến trước mặt Lâm Miên Miên, tô của cậu cũng tùy ý đảo một chút và bắt đầu ăn.

Lâm Miên Miên thất thần nghĩ lát nữa trả tiền thì phải làm sao, thịt bò mềm và béo trong miệng đều không có vị gì.

Tô Cận Hồng phát hiện ánh mắt cô không tập trung, cái miệng nhỏ ăn như không thể vực dậy nổi tinh thần của cô vậy.

Cái này sao có thể được! Danh dự của mì thịt bò không thể bị khiêu khích!!

"Làm sao vậy, cậu không thích ăn sao?"

Lâm Miên Miên do dự một chút, nhỏ giọng nói với cậu: "Tôi nghĩ rằng cậu sẽ đi nhà hàng cao cấp ăn, cho nên... Tôi chỉ mang thẻ, không mang theo tiền mặt."

Tô Cận Hồng nhún nhún vai: "Đừng sợ, cùng lắm thì lát nữa cậu ở lại rửa bát cho ông chủ quán thôi."

"???" Lâm Miên Miên sợ ngây người, sao cậu ta có thể vô tình như vậy được!!

Tô Cận Hồng nhìn ánh mắt lên án của cô, cười nói: "Đừng nghĩ nữa, tôi có mang theo tiền mà. Còn có thể để cậu ở lại rửa chén được sao?"

Lâm Miên Miên còn chưa kịp cảm động, giây tiếp theo đã bị cậu nói Tô Cận Hồng ném tới Bắc Cực.

"Nếu mà cho cậu đi rửa bát thì chắc ngày mai quán không mở cửa nổi mất."

"Tại sao?"

"Bát đĩa đều bị cậu làm vỡ hết ha ha ha."

Nội tâm Lâm Miên Miên không hề dao động, cũng không tức giận, giận thành bệnh chỉ tổ hại thân. Cuối cùng cô cũng không còn gánh nặng khi ăn mì, nháy mắt đã bị mùi vị lôi cuốn.

"Ngon thật."

Tô Cận Hồng ăn xong một tô, lại bắt đầu ăn thêm tô thứ hai. Lâm Miên Miên lẳng lặng ngồi đợi Tô Cận Hồng ăn xong, nhân tiện tiêu hóa một chút, cô cũng ăn no căng bụng.

Sau khi cậu ăn xong, thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi: "Thật sảng khoái."

Cầu Cầu nhìn đến giờ mà Tô Cận Hồng vẫn chưa có ý nói đến chuyện chính, nồn nóng nhắc nhở cậu: "Kí chủ! Anh đừng quên vì sao lại đến đây!"

Vì sao ư? Vì nữ chính đã xuất hiện.

Tô Cận Hồng quyết định thăm dò ẩn ý, thăm dò xem nữ chính là người như thế nào.

"Nghe nói chị họ cậu đến nhà cậu?" Nói xong, Tô Cận Hồng chăm chú nhìn về mặt của Lâm Miên Miên, cố gắng nắm bắt tâm lý chân thực của cô.

Lâm Miên Miên đầy đồng tình: "Đúng vậy, cô ba và chú ba tôi xảy ra tai nạn giao thông nên ba tôi quyết định nhận nuôi chị ấy." Sau đó về mặt lại kiêu ngạo: "Chị họ tôi rất giỏi nhé, để tôi nói cho cậu nghe, blalala..."

Tô Cận Hồng có chút đau đầu nghe Lâm Miên Miên nói sự tích huy hoàng của chị họ cô, lại không nhẫn tâm ngắt lời. Con bé ngốc này, còn không biết tình địch quan trọng nhất cuộc đời mình đã xuất hiện.

Lâm Miên Miên vẫn nói liên tục, còn chuẩn bị bắt đầu nói tính cách Ngô Niệm Đồng tốt như nào. Tô Cận Hồng nhanh chóng chuyển đề tài.

"Tôi muốn hỏi cậu một câu, vì sao lại chọn ban xã hội? Có khả năng đỗ đại học cao à?"

Lâm Miên Miên hơi do dự, ngượng ngùng nói cho cậu biết là bởi vì Chu Nghiêu Bân.

Tô Cận Hồng cũng đoán ra được nên không làm khó cô.

"Cậu ở ban xã hội phải học tập thật tốt đấy, nếu không rất lãng phí."

Lâm Miên Miên ngoan ngoãn gật đầu, như thường lệ nghe Tô Cẩm Hồng dạy bảo.

Tô Cẩm Hồng vẫn không từ bỏ dụ dỗ cô tới lớp tự nhiên, đồng thời cũng coi như cho cô một đường lui sau khi bị thương: "Nếu không thích học ở đó thì tới ban khoa học tự nhiên nhé, tôi ở lớp bảy chờ cậu." Nói xong thì cậu đi tính tiền.

Hơn mười phút sau, hai người từ ngõ nhỏ ra, lái xe của Lâm Miên Miên đã dừng ở ven đường chờ cô.

Tô Cẩm Hồng nín thở tóc cô: "Cậu về đi." Nói xong bèn xoay người đi.

Lâm Miên Miên gọi cậu lại: "Để tôi đưa cậu về."

"Không cần, tôi đi bộ một chút coi như xuôi bụng."

Cậu thiếu niên cũng không quay đầu lại, xua xua tay, không biết vì sao, đôi mắt Lâm Miên Miên có chút ảm áp, cúi đầu bước vào xe.

Tô Cẩm Hồng giao tiếp với Cầu Cầu trong ý thức của mình: "Hôm nay mì thịt bò ăn ngon thật!"

Cầu Cầu không muốn nói chuyện, ra ngoài lâu như vậy chủ đề chỉ thế thôi sao? Kí chủ thực ra chỉ muốn ăn mì phải không???

-

Lời tác giả: Vỡ kịch nhỏ:

Lâm Miên Miên: Thực ra Tô Cẩm Hồng vẫn đối xử tốt với tôi.

Tô Cẩm Hồng: Mì thịt bò ngon thật đấy.

Tuần này chỉ có một chương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thế giới thứ nhất (19)

Edit: Reeu

Beta: Xanh, TH

Qua một kì nghỉ, quan hệ giữa Lâm Miên Miên và Ngô Niệm Đồng ngày càng tốt đẹp.

Nhà họ Lâm nhờ quan hệ dễ Ngô Niệm Đồng được học cùng lớp với Lâm Miên Miên, hi vọng hai chị em có thể chung sống vui vẻ, giúp đỡ lẫn nhau trong học tập cũng như trong cuộc sống. Vì vậy đến ngày nhập học, Lâm Miên Miên dẫn theo Ngô Niệm Đồng đến trường, dọc đường đi giới thiệu cấu trúc của trường cùng các nhân vật nổi tiếng trong lớp cho cô.

Ngô Niệm Đồng nhìn Lâm Miên Miên nói riu rít không ngừng cũng bị lây nhiễm vài phần niềm vui của cô ấy, khuôn mặt lạnh lùng hơi nhiễm ý cười, nghiêng tai nghiêm túc lắng nghe từng câu của cô, thỉnh thoảng lại gật đầu đáp lại.

Lâm Miên Miên kéo tay Ngô Niệm Đồng, cùng nhau vào lớp học mới. Cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chu Nghiêu Bân.

"Anh Nghiêu Bân."

Lâm Miên Miên hào hứng vẫy tay với Chu Nghiêu Bân.

Vốn dĩ Chu Nghiêu Bân đang ở cùng với các anh em để thảo luận về trận bóng, nghe tiếng gọi liền xoay người, thời điểm chuẩn bị chào hỏi Lâm Miên Miên thì lại thấy có một nữ sinh đang đứng bên cạnh cô.

Khuôn mặt lạnh đạm nhưng vẫn không che được sự dịu dàng, cổ mảnh khảnh trắng nõn và thon dài, xương quai xanh đẹp để bị cổ áo che đầy như ẩn như hiện.

Chu Nghiêu Bân kinh ngạc nhìn Ngô Niệm Đồng, trong nháy mắt phảng phất như mọi người đều biến mất, trong mắt chỉ có cô gái này...

Hai ba giây sau, Chu Nghiêu Bân mới ổn định lại tinh thần, nở một nụ cười xán lạn lộ ra hàm răng trắng thẳng tắp, có chút ngượng ngùng tiến lên chào hỏi: "Chào buổi sáng, Miên Miên! Bạn học này là bạn thân của em sao?"

Lâm Miên Miên tự hào nói bằng giọng khoe khoang: "Anh Nghiêu Bân, đây là chị họ của em Ngô Niệm Đồng, cũng học chung lớp với chúng ta, chị ấy rất giỏi."

Ngô Niệm Đồng, đối với Chu Nghiêu Bân có mắt không trông, mặt không cảm xúc gật đầu. Cô thấu hết thái độ thân thiện của Lâm Miên Miên đối với Chu Nghiêu Bân vào mắt, trong lòng âm thầm suy đoán hình như em họ mình thích chàng trai trước mặt này.

Nếu Lâm Miên Miên thích cậu ta, cô vẫn nên giữ khoảng cách một chút là tốt nhất. Ở trong lòng Ngô Niệm Đồng, em họ này thật xinh đẹp, đáng yêu lại còn biết chăm sóc người khác. Cô không đành lòng nhìn em ấy bị tổn thương, càng đừng nói là do mình.

Ngô Niệm Đồng kéo Lâm Miên Miên ngồi vào hai chỗ trống, kiên nhẫn nghe cô ấy tràn trề hứng thú kể những lời đồn về các thầy cô trong lớp, trên mọi phương diện gồm cả tính cách.

Cách đó không xa, Chu Nghiêu Bân đang lặng lẽ quan sát cô nữ sinh vừa đối mặt với hắn thì lạnh lùng mà hiện tại về mặt dịu dàng nghe Lâm Miên Miên nói chuyện. Cũng không biết tại sao Chu Nghiêu Bân không thể dời mắt khỏi Ngô Niệm Đồng.

Nếu lúc này Tô Cẩn Hồng ở đây, cậu nhất định sẽ thân mật nói cho hắn biết: Bởi vì cậu là nam chính còn cô ta là nữ chính chứ sao!

Chu Nghiêu Bân nhắm mắt lại một lúc, trong lòng cười nhạo chính mình: Gái xinh cũng gặp qua không ít lần rồi, lần đầu tiên thấy một cô gái mà mình lại ngại ngùng cả người, thật là mất mặt mà! Cậu bình tĩnh lại, kiềm chế ánh mắt luôn muốn nhìn về phía Ngô Niệm Đồng, đi về phía đám bạn của mình.

Vương Du Bồi đi lấy nước về đã thấy trước chỗ mình có hai nữ sinh rất đẹp đang ngồi. Cô khẽ nheo mắt lại, khóe miệng hơi cong lên, thật trùng hợp, đó có phải là cô gái có quan hệ thân thiết với Tô Cẩn Hồng không nhỉ?

Cô quyết định thăm dò một chút mối quan hệ giữa Lâm Miên Miên và Tô Cẩn Hồng. Vì vậy cô để cốc nước xuống, tiến lên vỗ vai Lâm Miên Miên, cười thân thiện: "Hi, còn nhớ tôi không vậy? Tôi là Vương Du Bồi, lần đó chúng ta có gặp nhau một lần ở sân bóng, không nghĩ tới trùng hợp như vậy, lần này lại học cùng một lớp."

Lâm Miên Miên vừa quay đầu lại cũng nhận ra nữ sinh này, lần đầu tiên gặp là khi cậu ấy đến đưa nước cho Tô Cẩn Hồng, lần thứ hai là khi đang nói chuyện với Tô Cẩn Hồng.

Tâm tình có chút phức tạp, cũng không biết là mình đang nghĩ cái gì. Cô lịch sự mỉm cười, gật đầu: "Tôi là Lâm Miên Miên, đây là chị họ của tôi Ngô Niệm Đồng." Ngô Niệm Đồng cũng lịch sự gật đầu ra hiệu.

Vương Du Bồi có chút khoa trương ngạc nhiên nói: "Thì ra hai người là chị em họ, chẳng trách mối quan hệ lại tốt như vậy. Tôi ngồi ở sau hai người, về sau có gì chỉ báo nhiều hơn nha!"

Lâm Miên Miên cười "ừ" một tiếng, sau đó lôi kéo Ngô Niệm Đồng xoay người sang chỗ khác.

Vương Du Bồi lại kéo áo Lâm Miên Miên một lần nữa. Lâm Miên Miên cảm thấy có chút không thể hiểu được.

"?"

Vương Du Bồi có chút ngượng ngùng hỏi: "Cái kia... Cậu có biết Tô Cẩn Hồng học lớp nào không?"

Lâm Miên Miên nhớ tới dáng vẻ thân thiện của cô ấy đối với Tô Cẩn Hồng lập tức hiểu ra được vấn đề, nhìn trông rất thân với Tô Cẩn Hồng mà không biết cậu ta học lớp nào, xem ra là tình đơn phương.

"Lớp bảy, ngay lớp bên cạnh."

Vương Du Bồi nhìn Lâm Miên Miên không chút để ý nói ra đáp án, không hề có thái độ thù địch nào, ngay lập tức lòng dễ phòng cũng buông hơn nửa. Tươi cười so với lúc trước thêm vài phần nhiệt tình: "Cảm ơn cậu nha!"

Nhìn Vương Du Bồi vui vẻ ra mặt, Lâm Miên Miên không nhịn được âm thầm đồng cảm với cô: Tô Cẩn Hồng là trai thẳng, nói không chừng sau này chỉ có mình cô ấy chịu được. Trong lòng lại càng thêm vài phần thiện cảm với cô ấy.

Hai nữ sinh nhìn nhau cười, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Ngô Niệm Đồng nghe các cô nói chuyện, trong lòng âm thầm ghi nhớ tên "Tô Cẩn Hồng" này, định bụng lát nữa hỏi Lâm Miên Miên xem người này là ai.

Lâm Miên Miên trả lời Vương Du Bồi xong, gấp gấp xoay người lại, dáng vẻ muốn tiếp tục tám nhảm.

"Miên Miên, cô ấy vừa mới nhắc đến Tô Cẩn Hồng, đây là ai vậy?"

Nhắc đến Tô Cẩn Hồng, Lâm Miên Miên quả thực một lời khó nói hết. "Tô Cẩn Hồng lúc trước ngồi cùng bàn với em, là người khá tốt tính, nhưng mà...Chị hiểu bọn trai thẳng mà, rất nhiệt tình, trông cũng không tồi, có rất nhiều nữ sinh thích cậu ta."

Nói đến đây, Lâm Miên Miên khẽ thấp tiếng nói, thần thần bí bí kéo Ngô Niệm Đồng ý bảo cô lại gần: "Nữ sinh vừa mới kia cũng thích Tô Cẩn Hồng, chắc là tưởng em là tình địch."

Sau đó cô giống như mờ ra máy hát, thao thao bất tuyệt kể về Tô Cẩn Hồng, thời điểm kể đến hắn đi mua băng vệ sinh, gương mặt vừa ngượng ngùng lại phần nộ: "Chị không biết cái tên trai thẳng kia quả đáng như nào đâu!"

"Hắn lại có thể đi mua băng vệ sinh cho em!"

"Em vốn dĩ đã lặng lẽ nhờ bạn thân đi mượn hộ vì sợ nam sinh nghe thấy, kết quả không những hắn nghe được mà hắn còn đi mua cho em! Thật sự lúc ấy em xấu hổ muốn chết!"

Ngô Niệm Đồng nghe Lâm Miên Miên say sưa nói rất nhiều, cảm thấy buồn cười đồng thời lại dâng lên vài phần tò mò. Không biết tình cảm của em họ đối với nam sinh này như thế nào?

Mà lớp khoa học tự nhiên bên này, Tô Cẩn Hồng vừa bước vào cửa liền thấy một đám đông nam sinh rất ồn ào. Mười mấy nữ sinh ngồi rải rác ở các góc, nhân số nhìn càng thêm có vẻ thừa thớt đến đáng thương.

Tô Cẩn Hồng tùy tiện chọn một vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống, hơi thờ dãi: Theo cốt truyện thì các nhân vật chính đều tụ tập ở bên ban xã hội, một người muốn học đại học kỹ thuật như cậu thật sự là ngoài tầm với, không thể nắm bắt được cốt truyện tiếp theo.

Cậu nghiêng đầu dựa vào tường, mặc kệ bụi bẩn trên tường có dính vào quần áo hay không. Lạnh lùng nhắm mắt lại, dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thế giới thứ nhất (20)

Beta: Xanh, TH

"Anh Hồng!" Lý Ngọc An ném cặp sách lên bàn, phấn khích khoác vai Tô Cẩm Hồng, về mặt hào hứng nói về những trải nghiệm thú vị của mình trong kì nghỉ vừa qua. Cậu đã đi những đâu, hẹn hò với bạn gái bao nhiêu lần, về mặt khoa trương cùng với từ ngữ hài hước đã kéo Tô Cẩm Hồng về với thực tại.

Tô Cẩm Hồng kéo cánh tay Lý Ngọc An xuống, ghét bỏ đẩy cậu ta ra, ngồi nghe một cách bất đắc dĩ.

"Anh Hồng, anh nói xem tại sao cô ấy lại tức giận?" Lý Ngọc An kết thúc màn thao thao bất tuyệt bằng một câu hỏi, buồn rầu gãi gãi đầu.

"Cậu nhìn tôi giống người hiểu được tâm tư con gái sao?" Tô Cẩm Hồng ghét bỏ nhìn Lý Ngọc An, nhìn cậu ta như đang nhìn một cái đầu heo. Hai thanh niên trai tráng nhìn nhau say đắm.

"Quên đi, dù sao hỏi anh cũng như không!"

"Dù sao thì ngay cả yêu đương anh cũng chưa bao giờ trải qua." Lý Ngọc An bổ sung thêm một câu, giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo và khinh bỉ.

"?!" Tô Cẩm Hồng kinh ngạc, Lý Ngọc An luôn bảo gì nghe nấy lại dám khinh bỉ mình?

"Dân giàu nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ, văn minh..." Tô Cẩm Hồng về mặt dờ dẫm ngẫm ra châm ngôn xã hội chủ nghĩa.

"???"

"Tôi yêu Đảng và Nhân dân, tôi với tổ quốc không thể chia lìa, tôi và nhân dân cùng chung một lòng, tôi nguyện vì sự nghiệp của Đảng mà phấn đấu cả đời. Mà cậu chỉ biết đắm chìm trong việc bạn gái không để ý đến mình." Tô Cẩm Hồng cố ý rung đùi đắc ý thờ dài, không giấu đáng về giận dữ.

"?!!" Lý Ngọc An sợ ngây người, cậu ta yêu đương như này thật có lỗi với Đảng và Nhà nước?

Tô Cẩm Hồng hận rên sất không thành thép nhìn Lý Ngọc An, giả bộ động viên vỗ vỗ vai cậu ta: "Không sao, giấc mộng tư tưởng có thể từ từ bồi dưỡng, không phải tất cả mọi người đều có thể cao như tôi."

"..."

Lý Ngọc An: Thật đáng giận! Lần đầu tiên thấy có người nói độc thân như một việc lớn, sâu sắc như vậy, nhưng rõ ràng là không tìm được bạn gái!

Cậu ta đột nhiên nghĩ đến thời điểm mỗi lần Tô Cẩm Hồng chơi bóng rổ, xung quanh có rất nhiều nữ sinh vây xem, say mê Tô Cẩm Hồng, thỉnh thoảng còn có nữ sinh nhờ cậu ta đưa thư tình...

Quên đi, Tô Cẩm Hồng chính là cái đầu gỗ không sáng suốt được.

Thời gian trôi qua, lực hấp dẫn của Ngô Niệm Đồng đối với Chu Nghiêu Bân càng ngày càng lớn, Chu Nghiêu Bân ngày càng khó cưỡng lại ý muốn đi tiếp cận cô ấy.

Giữa giờ học, ngày nào Chu Nghiêu Bân cũng lấy cớ tìm hỏi bạn để đi qua bàn các cô, còn ân cần giúp các cô lấy nước. Thường thường còn chủ động qua thảo luận một chút về chủ đề địa lý.

Ngô Niệm Đồng nhạy bén phát hiện, chỉ cần Chu Nghiêu Bân đến, tâm trạng của Lâm Miên Miên sẽ vô cùng vui vẻ. Cô âm thầm khẳng định suy đoán: Lâm Miên Miên thích Chu Nghiêu Bân.

Nhưng mà khiến Ngô Niệm Đồng khó xử chính là, cô nhận thấy Chu Nghiêu Bân chú ý đến cô nhiều hơn Lâm Miên Miên nhưng Lâm Miên Miên hình như không nhận ra điều đó. Cô không nhận được thờ dài, đúng là một cô bé ngốc, có thời gian phải tìm cô ấy nói chuyện mới được. Đang nghĩ ngợi thì Chu Nghiêu Bân lại đi đến.

"Miên Miên, Niệm Đồng, muốn đi lấy nước không?"

"Em muốn! Làm phiền anh Nghiêu Bân rồi!" Lâm Miên Miên cười tủm tỉm đưa bình nước còn một nửa nhét vào tay Chu Nghiêu Bân.

Chu Nghiêu Bân tính tình rất tốt mỉm cười nhận lấy và hỏi: "Còn Niệm Đồng?"

"Không cần, cảm ơn."

Không có gì bất ngờ, Chu Nghiêu Bân lại nghe được lời từ chối, trong lòng âm thầm cười khở. Hắn không rõ vì sao, mình càng muốn tiếp cận cô ấy, cô ấy lại càng cự tuyệt.

Buổi tối, trong phòng học ở nhà họ Lâm, Lâm Miên Miên đã làm xong bài tập về nhà, chuẩn bị ôn tập nội dung bài học hôm nay rồi đi ngủ.

Ngô Niệm Đồng thất thần nhìn quyển sách trước mặt, thỉnh thoảng liếc về phía Lâm Miên Miên thấy cô đang nghiêm túc ôn tập, muốn nói lại thôi.

Lâm Miên Miên đã hoàn thành xong bài tập và chuẩn bị xong bài cho ngày mai, duỗi người một cái, xoa bóp cổ đau nhức, thoải mái nghĩ: Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi! Ngay sau đó cô đứng lên, động tác nhẹ nhàng thu dọn hộp bút và sách giáo khoa.

"Chị, 12 giờ rồi mà chị vẫn chưa ngủ à?" Lâm Miên Miên nghi hoặc nhìn Ngô Niệm Đồng.

Ngô Niệm Đồng thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, cười dịu dàng với Lâm Miên Miên: "Miên Miên, em tắm trước đi, chị dọn xong rồi đi tắm sau."

"Vâng, chị đi ngủ sớm đi, ngủ ngon." Lâm Miên Miên bước nhanh về phía cửa.

"Miên Miên, chờ một chút." Ngô Niệm Đồng vội vàng gọi cô lại, quyết tâm nói ra suy nghĩ đã do dự nửa ngày.

"Lát nữa chị có thể ngủ cùng em không? Chị có chuyện muốn tâm sự với em."

Lâm Miên Miên kinh ngạc nhìn, thấy được nét do dự cùng chần chờ hiếm khi thấy được trên mặt Ngô Niệm Đồng, trong lòng hiện lên một tia tò mò cùng thấp thỏm: Không biết chị ấy định nói với mình chuyện gì.

Lâm Miên Miên mặc áo ngủ màu trắng, đang ngồi ở mép giường sấy tóc.

"Cốc cốc cốc."

"Miên Miên, chị vào được không?"

"Chị cứ vào đi, cửa không khóa đâu."

Lâm Miên Miên dừng tay, tò mò cùng nghi hoặc nhìn Ngô Niệm Đồng: Chị họ vẫn luôn ở một mình, không thích tiếp xúc gần gũi với người khác, mỗi lần đều là mình chủ động gần gũi với chị ấy, hiếm thấy lần này lại chủ động, không biết là có chuyện gì....

Ngô Niệm Đồng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Miên Miên, đôi mắt sáng lấp lánh giống như mèo con đang xin thức ăn, không kiềm được cười cười sờ đầu cô, tóc đen trong tay cô ướt sũng, Ngô Niệm Đồng lấy máy sấy trong tay Lâm Miên Miên.

"Miên Miên, để chị sấy tóc cho em."

"Vâng, cảm ơn chị."

Ngô Niệm Đồng một tay cầm máy sấy, giữ khoảng cách để Lâm Miên Miên không bị nóng, tay kia khẽ vuốt tóc cô, nhẹ nhàng ấn vào các huyết.

Lâm Miên Miên không kiềm nổi thoải mái phát ra tiếng "um~" rồi cọ cọ vào tay Ngô Niệm Đồng.

Ngô Niệm Đồng nhìn Lâm Miên Miên thoải mái làm nũng cọ trên tay mình, giống như mèo con tìm kiếm sự an toàn từ chủ nhân, trong lòng thương cô nhiều hơn, do dự về những gì cô sẽ nói.

Tóc trong tay đã khô hơn một nửa, Ngô Niệm Đồng tắt máy sấy, nhẹ nhàng vỗ bả vai Lâm Miên Miên: "Sấy khô hẳn hại tóc nên chỉ sấy cho em khô một nửa thôi."

Lâm Miên Miên đã mơ mơ màng màng, cô xoay người qua, làm nũng ôm lấy Ngô Niệm Đồng: "Nhưng mà chị ơi, em mệt quá. Ngày mai chúng ta nói chuyện được không~"

Ngô Niệm Đồng đỡ cô dậy, nhìn đôi mắt dính chặt, có chút mềm lòng.

"Để chị sấy tóc khô cho em, tóc ướt đi ngủ không tốt."

Lâm Miên Miên mơ mơ màng màng "ạ" một tiếng, trực tiếp gối lên đùi Ngô Niệm Đồng, gáy hướng lên trên cho cô sấy.

Ngô Niệm Đồng bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng véo khuôn mặt mềm mại của Lâm Miên Miên: Giống như heo con vậy.

Sau khi sấy tóc xong, Ngô Niệm Đồng chu đáo chuyển cô đến giữa giường, đắp chăn cẩn thận sau đó tắt đèn. Cô nói thầm trong lòng: "Miên Miên, ngủ ngon."

Ngày hôm sau, trong giờ thể dục, các nam sinh hăng say chơi trên sân bóng còn nữ sinh ai nấy lười biếng đứng ở phía dưới bóng cây, từng tốp nói chuyện phiếm.

Lâm Miên Miên kéo Ngô Niệm Đồng cùng nhóm bạn tốt của mình vào chung một chỗ, mắt không kiềm được nhìn xung quanh: Quái lạ, anh Nghiêu Bản đi đâu rồi?

Ngô Niệm Đồng nghe Lâm Miên Miên trả lời không tập trung, trong lòng vô cùng rõ ràng: Chỉ có Chu Nghiêu Bản mới khiến cho Lâm Miên Miên hoảng hốt như vậy.

Vừa nghĩ như vậy, Chu Nghiêu Bản đã xách theo hai bình nước chanh đến, trêu chọc: "Miên Miên đang nhìn cái gì vậy?"

Mắt Lâm Miên Miên sáng lên: "Anh Nghiêu Bản! Sao anh lại không đi chơi bóng?"

"Không, anh đi mua nước cho hai nàng tiên nhỏ." Chu Nghiêu Bản vừa nói vừa cầm hai bình nước đưa cho Lâm Miên Miên và Ngô Niệm Đồng.

Lông mày Lâm Miên Miên giãn ra, mắt mang theo ý cười, vui vẻ nhận đồ uống. Còn Ngô Niệm Đồng lễ phép từ chối: "Không cần, cảm ơn."

Lâm Miên Miên đã quen nghe tiếng từ chối của Ngô Niệm Đồng, tùy tiện nói: "Anh Nghiêu Bản, lần sau anh không cần mua đồ uống cho chị ấy nữa đâu, chị ấy chỉ uống nước khoáng thôi."

"Ừ, tôi không thích uống nước ngọt như này." Ngô Niệm Đồng giải thích thêm một câu để làm giảm bớt sự xấu hổ.

Chu Nghiêu Bản lúng túng hạ tay xuống, âm thầm ghi nhớ sở thích của Ngô Niệm Đồng, tiếc nuối gãi gãi đầu cười: "Không sao, lần sau tôi sẽ mua nước khoáng."

Ngô Niệm Đồng đã âm thầm hạ quyết tâm muốn giữ khoảng cách với Chu Nghiêu Bản, cho dù Chu Nghiêu Bản mua nước khoáng thật thì cô cũng sẽ không nhận.

"Cảm ơn, không cần phiền đến cậu." Ngô Niệm Đồng âm thầm quyết định về sau sẽ luôn mang nước đi, tránh cho Chu Nghiêu Bản luôn tìm lí do để xun xoe.

Lâm Miên Miên chậm tiêu cũng cảm giác được bầu không khí giữa Chu Nghiêu Bản và Ngô Niệm Đồng có gì đó không bình thường nên không giống như trước kia hay lôi kéo Chu Nghiêu Bản lại nói chuyện. Nói được vài câu, Chu Nghiêu Bản thức thời rời đi.

Lâm Miên Miên chần chừ mở miệng: "Chị họ, chị cùng anh Nghiêu Bản..."

Ngô Niệm Đồng đã sẵn sàng chờ bị cô phát hiện, chuẩn bị giải thích mình căn bản không có thích cậu ta, lời nói đã tới bên miệng...

"Có phải có mâu thuẫn với nhau không?"

"..."

Ngô Niệm Đồng vẽ mặt phức tạp liếc mắt nhìn Lâm Miên Miên một cái, không khỏi thở dài trong lòng: Cô em họ này của mình... chỉ số EQ hơi bị khiêm khuyết.

Lâm Miên Miên có chút không biết làm sao, buồn rầu nghĩ: Một bên là người mình thích, một bên là chị yêu. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nếu bọn họ có mâu thuẫn thật sự rất khó lựa chọn...

"Không có."

Ngô Niệm Đồng thấy ánh mắt mờ mịt của Lâm Miên Miên, lại mở miệng giải thích lần nữa: "Chị với cậu ta không có mâu thuẫn, chỉ là không thân."

Lâm Miên Miên hạ xuống trái tim vẫn đập nhanh, khoa trương hít vào: "Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng hai người có mâu thuẫn, nếu hai người có mâu thuẫn em thật sự không biết giúp ai nữa."

Ngô Niệm Đồng suy nghĩ, cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội hỏi cô: "Có phải em..."

"Này, Lâm Miên Miên." Tô Cẩm Hồng ở phía xa gọi to, nhanh chóng chạy tới.

"Tô Cẩm Hồng, sao cậu lại ở đây?" Lâm Miên Miên kinh ngạc nhường mày, tự hỏi vì sao cậu ta giống như bị quái thú đuổi theo chạy như điên đến đây.

Tô Cẩm Hồng có nỗi khổ không nói nên lời.

Sau khi vào lớp 11, lớp Vương Du Bồi sát bên lớp cậu, thường xuyên bị Vương Du Bồi gọi lại, lúc thì đưa nước, đồ uống, lúc thì đưa trái cây hoặc đồ ăn vặt linh tinh.

Tô Cẩm Hồng nhận vài lần, có ngốc cũng biết Vương Du Bồi có ý gì. Mỗi lần ra chơi cậu thường lang thang ở ngoài, mãi đến khi có chuông mới vào phòng học vì sợ bị cô ấy bắt được.

-

Lời tác giả:

Nếu mấy người thấy nữ chính cùng chị họ có gian tình, chắc chắn là do con mắt mê bách hợp của mấy người thấy gian tình ha ha ha ha ha ha.

Mị vô tội!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Cầm Hoá Nữ Phụ Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.